

[Thích Cổ] Tin Rằng Có Duyên

Contents

[Thích Cổ] Tin Rằng Có Duyên	1
1. Chương 1: Sinh Tử Vô Thường	2
2. Chương 2: Nơi Đâu Có Người, Nơi Đó Có Thị Phi	4
3. Chương 3: Nếu Đời Người Mãi Như Khi Mới Gặp*	6
4. Chương 4: Biệt Hữu Nhân Gian Hành Lộ Nan*	9
5. Chương 5: Khi Ấy, Chỉ Nói Là Chuyện Thường*	11
6. Chương 6: Chớ Buồn Phía Trước Không Tri Kỷ*	13
7. Chương 7: Sống Là Khách Qua Ngõ*	15
8. Chương 8: Sông Khuất Núi Trùng Ngờ Tắt Lối*	18
9. Chương 9: Bãi Cát Đều Hiu Lạnh*	20
10. Chương 10: Ngoài Mặt Hữu Tình, Trong Lòng Vô Tình	23
11. Chương 11: Ngoài Miệng Vô Tình, Trong Lòng Hữu Tình	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13: Từ Đây Kiếp Người Trường Hận, Nước Xuôi Đông*	30
14. Chương 14: Dây Đàn Đã Đứt, Còn Ai Nghe	32
15. Chương 15: Chuyện Cũ Tựa Hư Vô, Đường Như Vừa Trong Mộng	34
16. Chương 16: Không Mưa Gió, Vẫn Vô Tình	37
17. Chương 17: Chỉ Vì Ai Đó*	39
18. Chương 18: Lại Khơi Ngọn Lửa Đun Trà*	41
19. Chương 19: Rượu Thơ Bám Lấy Tuổi Hoa Suốt Mùa*	44
20. Chương 20: Những Nguyện, Cùng Ai Vui Ngẩn Ngủi*	46
21. Chương 21: Say Cười Cùng Người Ba Vạn Cuộc*	49
22. Chương 22: Nước Sông Xuôi Chảy Đã Đầy Mười Năm*	52
23. Chương 23: Là Buổi Đầu Tiên, Chút Nỗi Niềm*	54
24. Chương 24: Dây Bóng Hồng Soi Thoảng Lúc Nào?*	57
25. Chương 25: Không Thể Đánh Sao Hoa Rã Cánh*	59
26. Chương 26: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu*	61
27. Chương 27: Kiếp Người Trường Hận Nước Xuôi Đông	63
28. Chương 28: Duyên Kiếp Trước Khó Tìm, Hầy Còn Chưa Tận	66
29. Chương 29: Tắc Thượng Ngưu Dương Không Phụ Minh	68
30. Chương 30: Trời Xuân Nở Rộ Là Vì Ai*	70
31. Chương 31: Vì Thanh – Ba Năm	73

[Thích Cổ] Tin Rằng Có Duyên

Giới thiệu

Edit: TuyếtBeta: Tịch DươngĐộ dài: 30 chương + Vĩ thanh + 1 phiên ngoạiThể loại: Thích Cổ đồng nghiệp văn hiện đại

1. Chương 1: Sinh Tử Vô Thường

Từ nơi ở đến quán café Ma Khách phải băng qua một ngã rẽ, 1071 bước. Từ nơi ở đến lớp phụ đạo phải đi qua ba con phố, 25798 bước.

Bà chủ nhà đòi tiền thuê, trong tay lại không có nhiều tiền đến thế. Nhưng hôm nay là ngày lãnh lương, chỉ cần xin bà chậm chút thời gian, đến tối là ổn rồi. Sắc mặt bà ấy không tốt, nhưng còn có thể làm gì khác hay sao? Bất luận thế nào, không thể động đến số tiền ít ỏi trong ngân hàng, đó là tiền chuẩn bị cho việc học đại học.

Hôm nay tiết trời không tệ, ngày mai sẽ công bố kết quả thi rồi. Chờ đợi... một ngày tựa thiên thu, mỗi khắc trôi qua là mỗi lần trái tim lạc nhịp, nhưng bất lực, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Không biết từ lúc nào, luôn có thói quen mộng lung nhớ đến một chuyện gì đó khi rảo bước trên phố, không phải chuyện gì lớn, chỉ đơn thuần là đắm chìm trong thế giới riêng, cảm giác cũng không tồi.

Tiếc nuôi duy nhất, dường như, là đến muộn ư...

Nhưng lần này, lại không phải thế.

Hàng loạt xe cảnh sát ngừng trước cửa quán café Ma Khách. Ánh đèn đỏ chớp nhoáng chói mắt, tiếng còi inh ỏi phá tan sự yên lặng quen thuộc. Không khí xa lạ bao trùm, mọi thứ dường như đều trở nên tiêu điều xơ xác.

“Tiểu Triều, cậu ấy chính là tiểu Triều!”

Vẫn còn đang ngỡ vực không rõ chuyện gì xảy ra, bản thân đã bị kéo vào vòng hỗn loạn, không thể thoát ra.

Người dẫn đầu đang đi về phía cậu là một thanh niên mặc áo màu cà phê, quần bò đen, mặt mũi chất phác. Dưới ngọn đèn mở ảo trong quán café, hắn nhìn rõ người trước mặt, hơi nhướn chân mày, đoạn hỏi: “Cậu là... Cố Tích Triều?”

“Đúng, là tôi.” Cố Tích Triều đã dần thích ứng với hoàn cảnh thay đổi, kể cả tâm tình hoảng loạn của đồng nghiệp bên trong quán cũng không thể khiến cậu dao động. Hiện tại, cảm xúc của cậu, có thể nói là thập phần bình tĩnh.

“Xin chào, tôi là Thiết Du Hạ.” Người thanh niên kia chỉ gật gật đầu, cuối cùng vào đề, “Nơi này đã xảy ra án mạng, muốn tìm cậu để hiểu thêm chút tình hình.”

“Án mạng?!” Cố Tích Triều có chút hoảng hốt, kích động nhìn xung quanh, “Thầy...”

Thiết Du Hạ là người tai thính mắt tinh, cười cười, nói, “Xem ra cậu đã biết. Không sai, người chết chính là thầy cậu, Bạch Lâm Bạch tiên sinh. Nửa giờ trước, ông ấy bị một vị khách đâm 14 nhát dao liên tiếp, tử vong tại chỗ.”

“Sao có thể...” Cố Tích Triều tựa hồ không thể chấp nhận, sắc mặt tái xanh không còn chút máu, thân hình đơn bạc lao đảo sắp ngã quỵ.

Thiết Du Hạ lại không để ý, cứ thế giơ tay nhìn đồng hồ, đoạn hỏi: “Tôi nghe nói Cố tiên sinh mỗi ngày đều đến làm đúng 6 giờ chiều, sao hôm nay lại muộn nửa giờ?”

Thiết Du Hạ vừa hỏi vậy, Cố Tích Triều lập tức đứng vững, trầm giọng: “Anh có ý gì? Anh nghi ngờ tôi giết thầy?”

“Không! Cậu hiểu lầm rồi.”

Người nói câu này lại là một thanh niên mặc áo trắng ngồi trên xe lăn. Rất ít người mặc áo trắng lại tạo ra cảm giác tịch mịch như tuyết cuối mùa, thế nhưng, người này lại mang đến cho người ta cảm giác đó. Thoạt nhìn nhu nhược tựa nhành liễu trước gió, nhưng trên người lại toát ra khí thế như đã từng tận tâm tư của

kẻ khác, anh ấy, không hề yếu! Ánh mắt anh áp đảo người khác, khiến họ thềm ngưỡng mộ dù anh là người chân mang tật. “Cố tiên sinh, nếu thuận tiện, có thể ngồi xuống trao đổi một chút không?”

“Các người, là cảnh sát?” Cố Tích Triều hỏi, người mặc áo trắng không trả lời, xem như không phủ nhận. “Có vẻ tôi không thể không nghe rồi, vậy...”

Thanh niên mặc áo trắng ánh mắt dừng lại trên người ông chủ. Ông chủ lập tức nói: “Phía sau, phía sau có phòng, rất yên tĩnh.” Thái độ phục tùng như người máy.

Vì thế, Cố Tích Triều chỉ có thể theo người mặc áo trắng kia thôi.

Đó là phòng thuê riêng, cực kì tĩnh lặng, cũng vô cùng sáng sủa, rất hợp để thẩm vấn. Cố Tích Triều khoe miệng nhếch lên trào phúng, mới đây thôi, cậu còn là người qua đường trong sạch, thế mà giờ lại phải chịu sự dãi ngộ này.

“Nước lọc? Hay cà phê?” Người mặc áo trắng không vội vã thẩm vấn, chỉ nhẹ giọng nói, “Tôi thấy cậu hơi cứng nhắc gượng gạo, cũng phải, dù sao đột nhiên chỉ còn lại một mình.”

“Không cần, tôi ỉn.” Để một thanh niên ngồi xe lăn phải phục vụ cho mình, điều này thực chứng mất, dù người kia có không ngại đi chăng nữa. Cố Tích Triều nở nụ cười, “Tôi là người làm việc ở đây, đồ dùng chỗ này tôi quen hơn anh.” Nói xong, cậu rót hai ly nước lọc, đặt trên bàn, sau đó ngồi xuống.

Đến lúc này, thanh niên áo trắng thật sự nhìn người tên Cố Tích Triều bằng một cặp mắt khác. Cậu điềm tĩnh, so với kẻ ngoài cuộc còn trấn định hơn gấp mấy lần. Xem ra, đây là thói quen của người luôn nắm chắc toàn cục trong tay, quả nhiên không đơn giản. “Tôi là Vô Tình.” Vốn không bắt buộc phải giới thiệu bản thân, nhưng lúc này, anh lại muốn tiến thêm một bước vào thế giới của Cố Tích Triều, để hiểu sâu sắc hơn những khát khao ước vọng trong lòng cậu.

“Xin chào.” Cố Tích Triều thản nhiên gật đầu, “Tôi nghĩ tôi không cần phải giới thiệu. Anh gọi tôi vào đây một mình, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Yên tâm, chúng tôi không nghi ngờ cậu là hung thủ, trên thực tế, hung thủ đã bị bắt ngay tại chỗ. Tôi chỉ muốn thỉnh giáo một chút, Cố tiên sinh có ấn tượng gì với cái tên Du Mỹ Điều không?” Vô Tình khẽ khàng thờ ơ thốt ra một cái tên.

“Bà Du? Bà ấy là khách quen của quán.” Cố Tích Triều chỉ nói một câu đơn giản như thế.

Yên lặng như núi tuyết. Vô Tình cười nhạt, khó trách đã làm việc ở đây hơn một năm, nhưng không ai biết được phương thức liên lạc với Cố Tích Triều. Người này thực biết cách bảo vệ mình, tâm luôn cảnh giác người khác. “Bà Du, không, xưng hô chính xác phải là Vương phu nhân, có liên quan đến vụ án mạng hôm nay.”

“Nghe anh nói, hình như Vương phu nhân không phải là hung thủ, hay hung thủ là người có mối quan hệ nào đó với bà ấy?”

Cố Tích Triều chỉ với một câu hỏi giản đơn, lại khiến Vô Tình chấn động – một người rất nhạy bén sâu sắc! “Không sai, hung thủ là chồng bà ấy...” Nói tới đây, Vô Tình cố ý dừng một chút, nhưng đợi hồi lâu, vẫn không thấy Cố Tích Triều muốn nói, đành phải tiếp tục, “Nhưng người mà vị Vương tiên sinh kia vốn muốn giết, là cậu.”

“A?” Cố Tích Triều tới thời khắc này mới có chút phản ứng của người bình thường, cậu hỏi, “Vì sao? Tôi thậm chí còn không biết ông ta.”

Vô Tình nâng ly uống một ngụm nước, sau đó nhìn thẳng vào mắt Cố Tích Triều nói thật, “Vì vợ ông ta muốn ly hôn, nguyên nhân là vì bà ấy yêu cậu!”

“Vì vậy, kẻ làm chồng đương nhiên trong lòng sống ghen cuộn cuộn, thế phải giết tên tình địch kia? Trùng hợp thay hôm nay tôi lại đi làm muộn, nên thầy tôi phải chịu tội thay?” Lần thứ hai ngoài dự đoán của Vô Tình, Cố Tích Triều không biện minh, chỉ trầm tĩnh suy luận, tựa một người ngoài cuộc. “Anh gọi tôi vào đây, là vì hoài nghi, hoài nghi vì sao tôi vận khí tốt như vậy, cứ nhiên chạy thoát. Thậm chí, còn ngờ rằng tôi thông đồng với Vương phu nhân, phải không?”

Vô Tình cười cười, hỏi: “Nếu chúng tôi thực sự nghi ngờ, vậy câu trả lời của cậu là?”

“Không phải, đương nhiên không phải.” Cố Tích Triều kiên định nói, lại hỏi, “Chỉ là không biết, lời của tôi, anh có mấy phần tin tưởng?”

“Tôi tin.” Vô Tình đáp ngắn gọn, như đinh đóng cột, không chút chần chừ.

Lúc này, lại đến phiên Cố Tích Triều ngây ngốc, đơn giản như thế sao?

Vô Tình thấy thần sắc kinh ngạc của cậu, chợt nở nụ cười, “Thả lỏng một chút, đừng bắt bản thân phải phòng vệ mỗi giờ mỗi khắc. Trong thế giới này, mỗi người đều bận bịu loay hoay với cuộc sống của họ, không phải ai cũng nhân rồi, chăm chăm đi công kích cậu đâu.” Nói xong, Vô Tình rời phòng, dẫn dõ đội cảnh sát giải tán. Có thể nói, đến lúc đó, giữa hai người bọn họ, Vô Tình mới chiếm được thế thượng phong.

2. Chương 2: Nơi Đâu Có Người, Nơi Đó Có Thị Phi

Nhưng câu nói của Vô Tình trước khi đi ấy, chỉ trong vồn vện 20 phút sau đã được chứng minh là sai, ít nhất, ở trong thế giới của Cố Tích Triều, nó hoàn toàn sai.

Du Mỹ Điều, thanh danh ở quán café Ma Khách thật sự quá lớn. Một phụ nhân xinh đẹp hào phóng, phong thái thanh nhã, lại si mê một bartender nhỏ hơn mình chừng hai mươi tuổi, mỗi ngày đều đến đây ngắm người ngắm nhìn rồi tán tụng cậu. Bất quá thì, đây vốn có thể miễn cưỡng coi như một câu chuyện tình lãng mạn đầy tiềm năng. Đáng tiếc, màn kịch trai tài gái sắc ấy lại biến thành một vụ giết người đầm máu.

Đại sát phong cảnh!

“Cậu bị đuổi việc.” Sau khi Vô Tình rời khỏi, đây là lời đầu tiên Cố Tích Triều nhận được từ ông chủ.

“Vì sao?” Cố Tích Triều hơi giật mình, nhưng trong lòng có lẽ cũng đã đoán trước được, cho nên vẫn không quá hoảng loạn.

“Vì sao? Hừ! Tiểu Triều, đời cậu sắp lên hương rồi, cần chi phải theo bọn người ngốc nghếch như chúng tôi cả đời đây?” Tiểu Tuyên giao thiệp khéo léo buột miệng thốt ra.

Cố Tích Triều ản nhẩn nhíu mày, không để ý đến Tiểu Tuyên, chỉ giải thích với ông chủ, “Ông chủ, ông cũng biết tôi không có bất cứ quan hệ gì với bà Du. Tôi cần công việc này.” Giọng nói của cậu, vẫn vạn phần nhã nhặn, chỉ đơn giản là trần thuật, ngoài ra, không có nửa ý van xin.

Ông chủ thờ ơ, chỉ lấy ra một xấp tiền mỏng, đưa cho cậu, “Đây là nơi làm ăn buôn bán, không thể để những chuyện thế này tái diễn được. Quan hệ của cậu với bà Du rất cuộc thế nào, tôi muốn quản cũng không quản nổi. Tóm lại, nơi này không thể lưu cậu.”

Cố Tích Triều theo thói quen cắn môi, lặng lẽ nhận xấp tiền.

Vừa định đi, ông chủ lại lên tiếng, “Tôi chỉ thương cho Bạch Lâm, đã không tiếc công sức dạy cho cậu kỹ thuật pha chế rượu, cuối cùng, lại phải chết thay cậu. Ai...”

Thân người Cố Tích Triều khẽ run rẩy. Chẳng lẽ hôm nay người chết nhất định phải là tôi thì mới hợp tình hợp lý? Cậu đã làm sai điều gì? Thân là bartender, lắng nghe chẳng phải cũng là công việc hay sao? Là Du Mỹ Điều không phân biệt trắng đen, chứ cậu chưa bao giờ ám chỉ bất cứ điều gì, thậm chí còn nhiều lần phân rõ ranh giới với bà ấy! Nhưng bao năm vầy vùng giữa cuộc đời này đã dạy cậu, đôi khi im lặng là biện pháp tốt nhất, nên cậu chỉ nói: “Ông chủ, ông yên tâm. Bách Phượng Triều Hoàng, sau này tôi không pha chế nữa là được. Nếu đó đã là một tác phẩm của thầy, vậy cứ để nó chôn vùi dưới nấm mộ cùng thầy, thất truyền đi là được.”

Gương mặt ông chủ dần dần trở nên mờ ảo qua tầng tầng khói thuốc. Cố Tích Triều không nói gì thêm, rời khỏi quán café Ma Khách.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy trong không trung lất phất một lớp mưa bụi nhạt nhòa, từng hạt từng hạt cứ lặng lẽ bay bay về nơi vô định nào không ai biết. Đêm đã khuya, lại thêm gió rét thét gào. Cố Tích Triều rúc sâu vào cổ áo, rảo bước trên con đường ướt đầm mưa đêm.

Tịch mịch không? Đương nhiên. Nhưng sớm đã thành thói quen. Từ lâu cậu đã hiểu, trong cuộc đời này, có những người nhất định chỉ là kẻ qua đường, với cậu, với bọn họ, đều là như vậy. Duyên đã tận, cho dù có cố truy đuổi, cũng ích gì đâu.

Quay về nơi ở, đã thấy bà chủ nhà vững chãi như thần giữ cửa, gương mặt tối sầm. Cố Tích Triều không khỏi bật cười, may mắn thay, hôm nay cậu bị đuổi việc, nếu vẫn đi làm như bình thường, chẳng phải bà sẽ đứng chờ cả đêm? Cuộc sống nơi đô thành phồn hoa này, bao quanh bởi tầng tầng xi măng cốt thép, hóa ra lại lạnh lẽo đến thế. Nhân tình ấm lạnh cũng thật đáng buồn cười! Sống ở nơi này đã gần một năm, bà chủ nhà vẫn không biết công việc của cậu là loại đi sớm về khuya. Nhưng cũng không có nghĩa là cậu buồn lậu thuốc phiện sẽ không có ai biết được!

“Tiền, tiền thuê nhà tháng sau!” Ngắn gọn thẳng thắn, không quanh co lòng vòng, coi trọng kết quả, tốt, rất tốt.

Nhưng vấn đề lại ở Cố Tích Triều. Vốn thuê nơi này chỉ vì gần chỗ làm việc và lớp phụ đạo. Nhưng hiện tại, kỳ thi đại học đã chấm dứt, chỉ còn chờ công bố kết quả, hôm nay lại vừa vận thất nghiệp nữa. Đường như nơi này đã không còn lý do nào để giữ bước chân cậu lại. Hơn nữa, điều quan trọng là: Du Mỹ Diêu! Cậu biết người đàn bà này đang điên loạn đến mức nào, tuy rằng chưa bao giờ cho bà ta biết chỗ ở của cậu, nhưng khi xin việc ở quán café Ma Khách, cũng đã có khai địa chỉ liên lạc. Thời nay, đồng tiền có thể xui ma khiến quỷ, không thể không phòng được. “Thật có lỗi, tôi không thuê nữa.”

“Không thuê?” Bà chủ nhà nét mặt sa sầm như lửa thỏ xe ngàn dặm, “Không thuê thì dọn đồ xéo đi! Dọn ngay lập tức!”

Dọn đồ đi bây giờ sao? Nếu lý luận đàng hoàng, cậu hẳn có thể ở đến sáng mai. Hiện tại, đã quá nửa đêm... Quên đi. Cãi nhau với đàn bà là chuyện cậu thấy kinh khủng nhất trong cuộc đời này. “Vậy chờ tôi thu xếp xong đồ đạc, sẽ lập tức rời đi.”

Cố Tích Triều vừa nói vậy, bà chủ nhà ngược lại có chút kinh ngạc. Người nửa đêm bị tổng cổ ra ngoài đường, lại còn có thể duy trì thái độ đúng mực? Rốt cuộc nên nói cậu ta có giáo dục có văn hóa, hay là đạo đức giả? Lắc đầu, không quản nhiều như thế nữa. Hiện tại, ai mà không phải quét tuyết trước cửa, hơi sức đâu mà ngó tới sương trên ngôi nhà người? “Cậu cần bao lâu để thu dọn xong?”

Cố Tích Triều nghiêng đầu nghĩ ngợi, ngoại trừ một ít quần áo và sách vở, dường như cậu cũng không còn tài sản gì khác. “Một giờ, một giờ sau bà đến lấy chìa khóa.”

Nhưng rõ ràng, Cố Tích Triều cho dù có phối hợp thể nào, cũng không nhận được cái gì tốt đẹp cả. Bà chủ nhà chỉ ngờ rằng cậu đã đắc tội với người bên ngoài, nên chuẩn bị chạy trốn. Suy nghĩ này đã được xác thực khi Du Mỹ Diêu đuổi đến sáng hôm sau. Không tìm được Cố Tích Triều, cũng không có bất cứ tin tức gì của cậu, Du Mỹ Diêu bắt đầu bồn chồn.

Bà chủ nhà vừa quét tước căn phòng như xua đuổi vận đen, vừa hùng hống hổ hổ nói: “Biết ngay cậu ta không phải người tốt mà, cao lớn khôi ngô, tuổi còn nhỏ, mà lại ở một mình như vậy, quả nhiên được người ta bao.” Đoạn giáo huấn con gái nhà mình, “Mai này con lớn, nhớ nhìn người cho kỹ, loại con trai da trắng môi hồng thể này không nên rước vào thân! Con dám mang thứ ấy về nhà, mẹ đánh gãy chân con cho biết!”

Con gái bà chủ nhà mếu máo, không nói gì. Trong lòng không cam. Anh ấy mặt ngoài băng lãnh, thật ra là người rất tốt mà, còn thường giúp cô làm bài tập, khi cười cũng rất dễ nhìn, tựa ánh trăng rằm vắng vậy. Đương nhiên, nghĩ là nghĩ thế, nhưng không thể nói với mẹ, cô cũng không muốn bị trở thành chỗ phát tiết cho mẹ lải nhải suốt mấy tiếng đồng hồ!

Cố Tích Triều kéo rương hành lý chăm chú nhìn kết quả thi niên yết, khiến nhiều người phải ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng cậu cũng chẳng buồn để tâm. Tuy rằng mười phần đã chắc chín, lòng vẫn nhộn nhạo không yên. Mất một lúc mới thấy tên mình nằm trong danh sách thật dài.

Cố Tích Triều, Đại Học Biện Kinh, khoa kiến trúc.

Khoa kiến trúc năm nay chỉ tuyển 106 người, cậu là người thứ 103, gần cuối. Bất quá, thi đỗ coi như là tốt lắm rồi. Cũng đã hơn hai năm. Thời gian dài như thế... Đại Học Biện Kinh, cậu cuối cùng cũng có thể hiện ngang tiến vào cửa rồi. Cố Tích Triều cười cười, kẹp thư báo trúng tuyển vào trong sách.

Chuyện cậu lo lắng kế tiếp chính là: Sinh sống! Một vấn đề quá cũ, vậy mà đã giày vò cậu suốt ba năm. Nhưng, tương lai còn rất dài, ba năm lận đận long đong đó cũng chẳng hề thấm thía vào đâu. Cẩn thận cất kỹ thư trúng tuyển, Cố Tích Triều lần thứ hai đặt chân trên con đường tìm việc làm.

Sau lưng Cố Tích Triều, trên bảng thông báo kia, có một dòng chữ:

Thích Thiệu Thương, Đại Học Biện Kinh, khoa kiến trúc.

Khoa kiến trúc năm nay tuyển 106 người, Thích Thiệu Thương đỗ thủ khoa. Trên danh sách, anh và Cố Tích Triều cách nhau đến 101 cái tên.

3. Chương 3: Nếu Đời Người Mãi Như Khi Mới Gặp*

*Nguyên văn “Nhân sinh nhược chích như sơ kiến” trong tác phẩm Mộc Lan Từ Nghi Cổ Quyết Tuyệt Từ Giản Hữu () của Nạp Lan Tính Đức.

Là người Tống, bạn có thể không biết thư pháp của Hoàng Đế gọi là Sáu Kim Thư, có thể không biết thế cục căng thẳng ở biên giới Tống-Liêu, có thể không biết tộc Nữ Chân vừa nổi dậy gần đây đã định quốc hiệu là Kim, nhưng bạn tuyệt đối phải nghe qua đại danh của Đại Học Biện Kinh. Có thể nói đồ Đại Học Biện Kinh cũng tựa như cá chép vượt Vũ Môn hóa rồng, giá trị con người lập tức tăng gấp trăm lần.

“Ai...” Thích Thiệu Thương lúc này lại đang đứng ở cửa Đại Học Biện Kinh, thở dài lần thứ 101. Anh thở dài cho số phận. Vận mệnh đúng là thật khéo đùa, tuyệt đối không cho anh một cơ hội để đấu tranh. Thế nhưng, dù thế nào vẫn muốn vùng vẫy, vì anh đường đường là nam nhi đại trượng phu thân bầy thước cao, không phải sao?

Khoa kiến trúc Đại Học Biện Kinh nằm trong top ba khoa có danh tiếng nhất, nhưng không phải chuyên ngành Thích Thiệu Thương mong muốn. Anh hy vọng được vào khoa chính trị quốc gia, sau khi tốt nghiệp có thể nhập ngũ. Đáng tiếc, chí hướng của anh không được người giám hộ Lôi Quyền chấp thuận. Câu Quyền Ca thường nói nhất chính là: “Thiệu Thương, em là đứa con duy nhất của ba mẹ. Ba mẹ đã mất sớm, gởi gắm em cho anh, anh phải có trách nhiệm. Huống chi, công ty kiến trúc Liên Vân còn chờ em kế nghiệp, em cũng phải có trách nhiệm.”

Thích Thiệu Thương không còn lời nào để nói. Trách nhiệm, hai chữ này quá nặng nề, cũng quá nghiêm túc. Công ty kiến trúc Liên Vân, trách nhiệm này anh có thể trốn tránh, vì giao quyền hành cho Quyền Ca trông coi cũng không có gì không tốt, nhưng Quyền Ca nhắc đến ba mẹ đã mất, Thích Thiệu Thương còn có thể không động lòng hay sao! Cho nên, nguyện vọng thi Đại Học, anh điền khoa kiến trúc, dù trong lòng có ngàn vạn lần không muốn, cũng không còn cách nào khác.

Đỗ đầu bảng khoa kiến trúc, có thể nở mày nở mặt với nhiều người, nhưng lại không mang đến cho anh hạnh phúc. Đời người, đúng là thực bất đắc dĩ! Ai...

“Thích Thiệu Thương? Tiểu Lân, người kia có phải Thích Thiệu Thương không? Đây, Thiệu Thương!”

Thích Thiệu Thương nghe được sau lưng có người gọi anh, ngơ ngác quay đầu lại. Người đang đứng cách anh chừng chục bước chân, tay ngoắc lấy ngoắc để, nếu không phải Thôi Lược Thương, còn có thể là ai?

“Thích Thiệu Thương, Thích Thiệu Thương!” Thôi Lược Thương và Lân Lăng Khí bên cạnh là bạn học cao trung của Thích Thiệu Thương, lên Đại Học vẫn học cùng một trường, mọi người gặp mặt đương nhiên thực cao hứng.

Thôi Lược Thương bản tính vốn sôi nổi nhanh nhẹn, tựa như không bao giờ chịu nhàn rỗi một khắc. Vừa gọi một câu, người cũng đã chạy đến trước mặt Thích Thiệu Thương, nắm cho anh một quyền, “Đỗ đầu

bảng khoa kiến trúc, cậu giỏi lắm! Tôi nhớ trước kỳ thi Đại Học hai tháng cậu còn cúp học liên miên, đây có tính là vừa học vừa chơi thi đầu đầu đó không?”

Thích Thiếu Thương cười mỉa: “Cậu đừng trêu chọc tôi, biết rõ tôi thân bất do kỷ còn gì!” Thời điểm trốn học đó vốn là đang tranh đấu với Quyển Ca, nhưng đến cuối cùng, vẫn là gồng càng già càng cay.

Lãnh Lăng Khí từ phía sau đi đến, gật gật đầu với Thích Thiếu Thương, chậm rãi nói: “Tôi với Truy Mệnh học bên khoa tài chính, có chuyện gì thì đến tìm chúng tôi.” Lãnh Lăng Khí không giống Thôi Lược Thương, cậu đối với ai cũng lãnh lãnh đạm đạm, ngay cả biệt danh cũng là “Lãnh Huyết”, dường như chỉ có Thôi Lược Thương, cũng chính là Truy Mệnh, mới có thể thu hút sự chú ý của cậu vậy. Hôm nay nói những lời này với Thích Thiếu Thương, cũng xem như hai bên là bạn bè tốt lắm rồi.

Thích Thiếu Thương đương nhiên hiểu được, cười cười: “Ôn trời! Vậy, cùng đi báo danh?”

“Không được đâu!” Truy Mệnh lại cười lắc đầu, “Còn muốn chờ một người, anh ấy đến rồi thì cái gì cũng có thể dàn xếp.”

“A? Ai?”

“Nhị sư huynh của tôi, Thiết Thủ!” Nhắc tới Thiết Thủ, Truy Mệnh mặt mũi cười hoan hỉ, thần thái phần chần so với thái dương còn rạng rỡ hơn vài phần, “Thiết Du Hạ, khoa chính trị quốc gia, sinh viên năm hai, cũng là tân chủ tịch Hội Học Sinh của khoa đó. Kỳ thực sớm nên để hai bên làm quen, lại kéo dài đến hôm nay. Hai người đều là quý nhân bọn bề công việc, tôi nói, đi uống rượu là tốt nhất! Thích Thiếu Thương, lát nữa chúng ta đi...”

“Lát nữa phải làm thủ tục nhập học, phải đi gặp giáo sư!” Thiết Thủ thanh âm trầm ổn vang lên trước mặt bọn họ.

“Nhị sư huynh.” Lãnh Huyết chỉ kêu một tiếng, dường như thăm dò, lời ít ý nhiều.

Về phần Truy Mệnh bị bắt ngay tại trận, chỉ nghịch ngợm thè lưỡi, đoạn kéo Thích Thiếu Thương qua, “Nhị sư huynh, cậu ấy chính là người em đã nói với anh, Thích Thiếu Thương.”

“Thích Thiếu Thương, thủ khoa kiến trúc, không tầm thường! Hân hạnh, hân hạnh!” Thiết Thủ vươn tay ra trước. Khi Thiết Thủ cùng người khác bắt tay, thường hay dùng sức. Nhưng không hề có ý xúc phạm người khác, mà để thể hiện sự tôn trọng và khí thế quả quyết.

Thích Thiếu Thương đương nhiên cảm nhận được ý tứ của Thiết Thủ, lại thêm bản thân anh cũng là một người hào sảng phóng khoáng, nên lập tức làm quen với Thiết Thủ, “Thủ khoa gì đó, không cần nói ra, cái đó chỉ là thành tích đã qua, cũng không quyết định được gì trong tương lai cả.”

“Không tồi! Hy vọng trong tương lai chúng ta có nhiều cơ hội hợp tác, đạt được nhiều thành tích tốt hơn.” Những lời này của Thiết Thủ, nghe qua đã biết được công thức hóa, nhưng lại mang hàm ý chân thành. Công ty kiến trúc Liên Vân hàng năm tài trợ cho Đại Học Biện Kinh nhiều không sao kể xiết, thậm chí nhiều giáo sư giảng viên ở khoa pháp luật và kiến trúc cũng công tác ở Liên Vân. Nay Thích Thiếu Thương – giám đốc tương lai của Liên Vân bước chân vào Đại Học Biện Kinh với thân phận thủ khoa kiến trúc, nếu không đạt được thành tựu, đây mới thật kỳ quặc quá đi.

Thích Thiếu Thương đương nhiên hiểu rõ vấn đề then chốt, trên thực tế, ngay từ thời niên thiếu, anh đã thể hiện được bản lĩnh của một nhà lãnh đạo, không chỉ vì thân thế, mà Thích Thiếu Thương chính là một kẻ sinh ra đã có năng lực lãnh đạo rồi. Nhưng, có duyên lại chẳng cầu, anh chính là người như thế đấy.

Vì vậy, hãy bớt sàm ngôn. Đoàn người chậm rãi hướng về phòng giáo vụ, dưới sự trợ giúp của Thiết Thủ, thủ tục nhập học và đăng ký ký túc xá hoàn thành rất nhanh.

“Tiểu Lãnh, tôi ở chung với cậu đó nha!” Truy Mệnh rõ ràng thập phần hưng phấn.

“Lãnh Huyết, chăm sóc Truy Mệnh cho tốt.” Lãnh Huyết vẫn một mực im lặng, Thiết Thủ đã lên tiếng dẫn dò trước.

“Nhị sư huynh! Lời này anh nên nói với em chứ!” Truy Mệnh nghe xong câu này, cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Có ý gì, rõ ràng cậu mới chính là tam sư huynh, để tiểu sư đệ phải chăm sóc, thật quá mất mặt đi.

Ai ngờ, Lãnh Huyết vẫn luôn im lặng, lại vô cùng băng lãnh mà kiên định nói ra một chữ, tựa như đem gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Truy Mệnh: “Được!”

Thích Thiếu Thương cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhìn Truy Mệnh bờ vai run run mà ôm bụng cười ha hả. Truy Mệnh thật sự là một đứa nhỏ ngây thơ hoạt bát đáng yêu, trên người lúc nào cũng thoảng chút hương vị trẻ con nhu nhuyến. Ở gần cậu luôn khiến người ta có cảm giác vui sướng vô tận, khó trách Lãnh Huyết lãnh tuấn cô độc lại không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của cậu. Quay trở lại câu chuyện, Lãnh Huyết hữu ý vô tình nói ra một câu khiến Truy Mệnh bàng hoàng chết đứng, tình huống này dù sao cũng không phải xảy ra lần một lần hai!

“Thiếu Thương, cậu ở đâu?” Thiết Thủ quay đầu hỏi Thích Thiếu Thương.

“Để em xem,” Thích Thiếu Thương xoay người tìm số phòng, “A, ngay trên phòng Truy Mệnh một lầu, 601.”

“601? Tôi nhớ đó là phòng nhỏ dành cho hai người.”

“Phòng hai người?” Lần này đến phiên Thích Thiếu Thương nhảy dựng lên, “Chỉ hai người thôi sao, lạnh lẽo quá! Truy Mệnh, phòng cậu còn chỗ trống không, tôi qua ở với cậu!”

“Được rồi, đừng chộn rộn!” Thiết Thủ lắc đầu, kiên nhẫn cười đẩy bọn họ, “Cậu cho rằng đây là khách sạn, muốn ở phòng nào thì ở phòng đấy sao?”

Ai... Đòi người, thực bất đắc dĩ! Thở dài lần thứ 103.

Bàn thần ngơ ngác đi đến phòng, thậm chí đến khi đứng trước cửa phòng, Thích Thiếu Thương vẫn còn suy nghĩ tìm cách đổi phòng. Thế nhưng, chỉ một phút đồng hồ ngắn ngủi sau, ý niệm này đã bay biến không còn chút vết dấu.

Phòng 601 hướng Nam, vì là tầng cao nhất, nên có một cửa sổ thủy tinh rất to, không gian ngập tràn ánh dương rạng rỡ.

Cho dù bao năm trôi qua, Thích Thiếu Thương vẫn khắc sâu trong tâm trí hình ảnh khi ấy, anh biết, hồi ức đó đã trở thành một phần máu thịt trong con người mình. Cho đến khi nhắm mắt, không thể quên, cũng tuyệt không hề hối hận!

Một buổi trưa tháng 9, ánh dương rực rỡ chói mắt, tiết trời cũng khá oi bức. Thích Thiếu Thương lấy chìa khóa mở cửa phòng, lần đầu nhìn thấy người bạn cùng phòng đang lẳng lặng đứng bên cửa sổ, trên tay là chiếc chén thủy tinh trong suốt lấp lánh. Cậu ấy hòa cùng ánh dương? Ý nghĩ này bị gạt bỏ trong vòng chưa đến một giây đồng hồ. Không phải cậu hòa cùng ánh dương, bởi ánh dương cũng khó mà tiếp cận cậu, chỉ có thể bao quanh thân thể, tạo ra một vầng sáng kì lạ. Đó là một người con trai thanh dật xuất trần, cậu chỉ đứng yên như thế, lại mang theo cơn gió lồng lộng thổi vào lòng anh mát rượi, nhẹ tênh. Mà cơn gió trong trẻo thoát tục lại không kém phần lạnh lẽo này, ai có thể đoán được sẽ phảng phất, mơn man, quấn quýt trong bầu không khí anh hít thở suốt cả cuộc đời.

Gương mặt này dường như có chút quen thuộc, giống Truy Mệnh, nhưng rõ ràng không phải. Tinh ranh hơn, đường cong trên mặt sắc nét hơn, tựa một bức tượng điêu khắc... khiến người khác như si như mê, đến thiêu thân lao vào biển lửa cũng cam lòng.

Cậu nghe được tiếng mở cửa, xoay người nhìn anh, ánh mắt tĩnh lặng, dò xét anh một cách chùng mực.

“Xin chào, tôi là Thích Thiếu Thương, bạn cùng phòng của cậu.” Thích Thiếu Thương vội vàng giới thiệu mình, chỉ một câu như thế thôi mà mồ hôi đã ướt đầm lòng bàn tay.

“Cố Tích Triều, xin chào.” Cậu khẽ cất tiếng.

Một khắc đó, Thích Thiếu Thương thề, một khắc đó, anh nghe thấy trong lòng mình như có tiếng chén thủy tinh vỡ tan giòn vang.

Còn có, còn có... anh trúng đạn rồi! Ngay tại thời khắc đó...

4. Chương 4: Biệt Hữu Nhân Gian Hành Lộ Nan*

*Câu thơ cuối cùng trong bài Tống Nhân của Tân Khí Tật, lấy cảm hứng từ câu Hành lộ nan, bắt tại thủy, bắt tại sơn, chỉ tại nhân tình phản phúc gian [Đường đi khó, không bởi sông, chẳng bởi núi, chỉ tại lòng người khó lường] trong Thái Hành Lộ của Bạch Cư Dị.

Huấn luyện quân sự còn chưa bắt đầu, nhưng việc tuyển chọn cán sự cho Hội Học Sinh các khoa đã được triển khai trong không khí tập nập. Đại Học Biện Kinh luôn chú trọng bồi dưỡng kỹ năng giải quyết công việc, vì thế, Hội Học Sinh đóng một vai trò khá quan trọng, là cầu nối giữa sinh viên và nhà trường, chứ không phải bù nhìn như một số trường đại học khác. Khi Thích Thiều Thương đi theo chủ tịch đương nhiệm của Hội Học Sinh khoa kiến trúc Lao Huyệt Quang vào văn phòng, đã là buổi chiều, mọi người đang nghỉ ngơi tán dóc, rất náo nhiệt.

Nơi này ngập tràn sức sống! Thích Thiều Thương tâm trí phấn chấn vút bay tận trời cao, anh chính là muồn vẫy vùng trên một sân khấu như thế này đây, đầy sức sống!

Lao Huyệt Quang mỉm cười vỗ vai Thích Thiều Thương, giới thiệu với anh các thành viên trong Hội Học Sinh. Phụ trách ban đối ngoại là Câu Thanh Phong, năm hai; phụ trách ban tuyên truyền là Mã Chương Quý, năm ba; còn ban tổ chức quan trọng nhất đương nhiên là do Chủ tịch Lao Huyệt Quang phụ trách. Năm nay, ngoài Thích Thiều Thương, còn hai người khác gia nhập Hội Học Sinh, Nguyễn Minh Chính và Mục Cửu Bình.

“Được rồi, phần giới thiệu nhân sự đã xong. Sau này, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi!” Lao Huyệt Quang thuận tay lật bản ghi chép ra: “Hôm nay cũng không có việc gì nhiều. Sau khi huấn luyện quân sự chấm dứt, sẽ có một trận đấu bóng rổ. Đây là hai sự kiện trọng yếu nhất trong thời gian này. Mọi người phải nỗ lực nhiều hơn, đừng biếng nhác trễ nải công việc!”

Thấy Nguyễn Minh Chính là con gái có phần rụt rè, Mục Cửu Bình tuy cao lớn nhưng đầu óc có vẻ ngờ ngẩn ngẩn, Thích Thiều Thương cảm thấy phải làm gì đó phá vỡ không khí gượng gạo, đứng lên, “Nếu hôm nay không còn việc gì nữa, chi bằng tôi khao, mọi người cùng nhau đi uống một chén?”

Lời đề nghị này ngay lập tức nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt, mọi người đi theo Thích Thiều Thương đến quán bar Kỳ Đình nổi tiếng nhất khu vực quanh trường. Lao Huyệt Quang là Chủ tịch, đương nhiên cũng đi theo, bộ dạng quan tám cũng ừ quan tư cũng gật, khiến người khác không thể đoán được tâm tư đằng sau vẻ thờ ơ đó.

Đợt tập huấn quân sự khiến lòng người ai thán rất nhanh chóng bắt đầu. Thích Thiều Thương là cán sự của Hội Học Sinh cũng bị cuốn vào vòng xoáy, bận rộn như con quay. Nói thật, Thích Thiều Thương chưa từng tin rằng những đợt tập quân sự thế này có thể hỗ trợ cho quốc phòng được gì, đều chỉ mang tính hình thức hơn là tập trung vào nội dung thực sự, không hề có tính xây dựng, kết quả cũng chỉ đem nữ sinh ra phơi cho cháy nắng.

Thích Thiều Thương thân là liên lạc viên, vốn có thể thoát khỏi ánh mặt trời gay gắt mà đứng trong quân trạm mát mẻ. Vậy nhưng, ngoài dự liệu của mọi người, anh lại cùng bạn học tham gia cuộc huấn luyện.

Việc anh “tự chuốc lấy cực khổ” đã trở thành chủ đề được mọi người bàn tán sôi nổi. Nói anh bị say nắng đến điên, có thể; nói anh thích tỏ ra đặc biệt, có thể; nói anh muốn lấy lòng mọi người, cũng có thể. Tuy nhiên, gần với suy nghĩ thật của Thích Thiều Thương nhất, phải là lời của Truy Mệnh: “Thiều Thương, nhất định là nhìn bộ quân phục mà canh cánh trong lòng rồi.”

Nhưng lời này, kỳ thực đúng, nhưng chưa đủ.

Nguyên nhân thật sự, chính là bạn cùng phòng tên Cố Tích Triều kia, một Cố Tích Triều thanh lãnh như ngọc, linh khí bức người. Thích Thiều Thương không rõ vì sao, nhưng mỗi lần nhìn cậu anh lại muốn đến thật gần, thật gần...

Có thể vì tiết trời quá nóng, mà trên người Cố Tích Triều lại như luôn có một luồng gió thanh mát đều đều thổi?

“Chuyện gì?” Cố Tích Triều nghi hoặc nhìn Thích Thiều Thương. Cái tên Thích Thiều Thương này lặng người chăm chú ngây ngốc nhìn cậu đã lâu, lâu đến mức Cố Tích Triều không khỏi ngỡ vực, nếu anh không phải bị say nắng đến bất tỉnh, thì chắc chắn cũng đã hóa đá rồi.

“A, không, không có gì!” Thích Thiều Thương nhanh chóng hoàn hồn, quẩn lấy tư tưởng, không chế luôn hai mắt. Cố Tích Triều trước mặt này, một thân quân trang xanh biếc, cổ áo chún chu ngang ngang, áo lót ôm sát người, thắt lưng không quá chặt, còn có đôi chân rất dài... Thích Thiều Thương ngây ngẩn muốn vươn tay chạm vào người cậu một chút. Cảm giác này quả là kỳ quái, nhưng Thích Thiều Thương thật sự rất muốn chạm vào, để có thể cảm nhận được thân thể cậu, xác định cậu thực sự đang tồn tại, chứ không phải chỉ là ảo ảnh giữa cuộc đời này, vụt đến rồi lại vụt đi. Bởi vì, cậu quá kinh diễm, kinh diễm đến mức phi thực tế! Chưa bao giờ Thích Thiều Thương nghĩ quân trang cũng có thể mỹ lệ đến thế, cho đến khi anh tận mắt thấy bộ quân phục được khoác trên người cậu.

Cố Tích Triều có chút cân nhắc nhìn anh, nhướn một bên mày, “Thích Thiều Thương, cậu còn chưa đi thay quần áo?”

Thích Thiều Thương giật mình nhìn tay mình đang vươn giữa không trung, chạm vào, chỉ có không khí. Cố Tích Triều theo bản năng tự phòng vệ đã sớm nghiêng người tránh từ lâu. Xấu hổ, Thích Thiều Thương buông tay xuống, mang theo quần áo đi về phía toilet. Trước khi đóng cửa, anh không nhịn được nói ra một câu đã ấp ủ rất lâu trong lòng: “Cố Tích Triều, cậu mặc quân phục nhìn đẹp lắm!”

Mình mặc quân phục nhìn đẹp lắm? Cố Tích Triều dường như không ngờ Thích Thiều Thương lại nói với cậu như thế, tay đang chỉnh sửa mũ chột ngừng một chút.

“Cố Tích Triều, chờ tôi thay xong quần áo rồi cùng đi.” Cách một cánh cửa, giọng Thích Thiều Thương vang lên, “Nhất định phải chờ tôi đó.”

Cố Tích Triều không trả lời, trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Không cần, không cần phải quá mức thân cận! Cứ giữ khoảng cách như thế, giữ quan hệ bạn cùng phòng thông thường, là được rồi.

Mới vừa đến sân thể dục, lại nghe tiếng bước chân Thích Thiều Thương vội vã đuổi theo phía sau. Đường như anh vĩnh viễn cũng không để cho cậu một chút không gian riêng tư, cứ cố chấp xâm nhập, mang theo nét tươi cười vô tội rạng ngời như ánh nắng ban trưa.

“Tích Triều, sao cậu lại đi trước thế? Đến đây, tôi giới thiệu bạn bè của tôi!” Thích Thiều Thương hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt Cố Tích Triều càng lúc càng trầm xuống, càng lúc càng băng lãnh, chỉ hưng phấn lôi kéo cậu, ánh mắt hướng về đám đông tìm kiếm Truy Mệnh và Lãnh Huyết. Trên thực tế, sau khi gặp được cậu, người đầu tiên anh muốn giới thiệu với cậu chính là Truy Mệnh. Hai người hoàn toàn không có mối quan hệ huyết thống, bộ dáng lại giống nhau đến vậy, quả nhiên là sự thần kỳ của tạo hóa!

Thế nhưng, lúc này, bên cạnh Truy Mệnh và Lãnh Huyết còn có Thiết Thủ.

“Cố... Cố Tích Triều, Cố tiên sinh?” Thiết Thủ thấy cậu, có chút giật mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại sự bình tĩnh vốn có, hơn nữa còn chủ động bắt chuyện trước, chỉ là rất nhấn mạnh ba chữ “Cố tiên sinh”, “Không ngờ chúng ta lại tái ngộ ở đây!”

“Không tồi, quả thật không ngờ tới.” Cố Tích Triều trên mặt vẫn không tìm ra một tia cảm xúc, “Thì ra anh không phải cảnh sát.”

“Đúng. Nếu cậu biết chuyện này sớm, hẳn đã đi kiện, nhưng bây giờ mới biết thì không chắc, phải không?” Thiết Thủ cười mỉa hỏi cậu, nhưng gương mặt và ngữ khí nhả nhận lễ phép của hẳn quả thực không chỉ khiến người ta khó chịu bình thường.

Cố Tích Triều chỉ lắc đầu, “Vẫn như nhau thôi. Đối với tôi mà nói, anh có phải cảnh sát hay không, đều không liên quan đến tôi.” Sau đó quay mặt nhìn Thích Thiều Thương, nghiêm túc hỏi anh, “Thích Thiều Thương, không phải cậu muốn giới thiệu bạn cậu với tôi sao?”

Truy Mệnh đơn thuần, Lãnh Huyết vô tâm nên không cảm nhận được mùi thuốc súng trong đoạn đối thoại ngắn ngủi giữa Cố Tích Triều và Thiết Thủ. Riêng Thích Thiều Thương thì nhìn thấu được. Tuy Thích Thiều Thương thập phần hiếu kỳ, tò mò, không biết Cố Tích Triều thanh lãnh và Thiết Thủ trông có vẻ trung hậu kia quen biết nhau ra sao, nhưng anh cũng hiểu, nếu truy hỏi kỹ càng, nhất định sẽ chết! Hơn

nữa còn chết rất khó coi! Cho nên, “Truy Mệnh, giới thiệu một chút, đây là bạn cùng phòng của tôi, Cố Tích Triều! Lần đầu nhìn thấy cậu ấy, tôi còn tưởng cậu chạy đến phòng tôi chơi chứ!”

Mọi người đều là con trai, muốn hiểu nhau thật sự rất đơn giản. Nhất là Truy Mệnh, đối với người có bộ dạng tám phần giống mình kia, cậu vô cùng có hảo cảm. Nhưng Cố Tích Triều thanh lãnh nội tâm khiến ý muốn đem cậu làm em trai mà chăm sóc, bảo hộ của Truy Mệnh nhanh chóng từ vô tư hóa ngưng ngừng rồi.

Người duy nhất không vui, dường như chỉ có Thiết Thủ. Nhưng hắn cũng hiểu được, cho dù Truy Mệnh là sư đệ, hắn cũng không thể quyết liệt can thiệp vào chuyện kết giao bằng hữu của cậu.

Cố Tích Triều vẫn chỉ cười nhạt, khiến người khác cảm giác được sự hiện hữu của cậu, nhưng lại không quá rõ ràng. Ngẩng đầu nhìn bầu trời nắng gay gắt như lửa nung, rõ ràng thời tiết rất đẹp, nhưng sao tâm tình không thể đẹp nổi?

Có lẽ bởi, phạm là chuyện trên đời, đâu phải lúc nào cũng như ý.

5. Chương 5: Khi Ấy, Chỉ Nói Là Chuyện Thường*

*Nguyên văn “Đương thì chích đạo thị tầm thường” trong tác phẩm Đạo Tầm Thường.

Tập huấn quân sự có bao nhiêu chán ngán, thì trận đấu bóng rổ lại có bấy nhiêu thú vị.

Tổ chức đấu bóng rổ sau đợt huấn luyện quân sự là truyền thống của Đại Học Biện Kinh. Những năm vừa qua, quán quân đều là sinh viên khoa chính trị quốc gia, mãi cũng đã thành quen mất rồi. Mọi người dần dần đối với truyền thống này cũng mất đi vài phần hứng thú, vì nào có ai thích xem một trận đấu mà không có cao trào kịch tính, không khiến người ta thấp thỏm hồi hộp?

Nhưng lần này, thì không như thế. Truy Mệnh, Lãnh Huyết quần anh tụt hộc, Thích Thiều Thương một tay che cả bầu trời, quần cho các tiền bối khoa chính trị quốc gia một trận mệt nhừ, và rồi cuối cùng cũng phải cắn răng chịu knock out sớm! Cũng là lần đầu tiên trong lịch sử, tranh nhau chức quán quân là khoa tài chính và kiến trúc.

Tin tức đó rõ ràng đã chấn động đến cả giáo sư các khoa, họ cũng rất háo hức muốn biết mặt mũi những anh tài trẻ tuổi này. Nam sinh thì muốn thưởng thức bản lĩnh, nữ sinh thì khao khát xem ba anh đẹp trai quyết đấu trong trận chung kết.

Khi trước, khoa tài chính và kiến trúc bắt tay nhau hạ gục khoa chính trị quốc gia, thì nay đã đứng ở hai bờ chiến tuyến, gay gắt đấu tranh. Ở Đại Học Biện Kinh, có ba ngành trụ cột nức tiếng, thứ nhất là khoa chính trị quốc gia, thứ hai là khoa tài chính và kiến trúc xếp song song. Hai khoa này, trên cơ bản không ai phục ai, ganh nhau từng tí, từ chuyện lớn như chất lượng dạy học, tài trợ hàng năm, đến chuyện nhỏ như số sinh viên ưu tú, phần trăm sinh viên trốn học... cũng đều được đem ra cân đo đong đếm. Cho nên, nếu đã vào hai khoa này, trước hết vẫn nên ý thức mình là người của khoa, dù có giao tình sâu đậm cũng nên nhất đao lưỡng đoạn, tránh sau này đối diện thêm gượng gạo.

Đương nhiên, nói là nói vậy, chứ dù sao bọn họ cũng là người trẻ tuổi phóng khoáng, khi thi đấu có thâm liệt đến mức nào, cũng không quá ảnh hưởng đến giao tình lúc sau. Ngày thường, vẫn cùng nhau ăn cơm uống rượu tán gẫu ba hoa, cảm khái cho nhân sinh quốc tình, thập phần ăn ý.

Cho nên, mặc dù Thích Thiều Thương biết lát nữa đây sẽ cùng Truy Mệnh, Lãnh Huyết một trận sống mái, nhưng sau đó, bất luận thắng thua, đều sẽ thân thiết như thường thôi! Lúc thi đấu có thể nghiêng rằng nghiêng lợi, ngày thường gặp nhau sẽ lại anh hùng cảm khái anh hùng ngay!

Bớt sàm ngôn đi! Thay quần áo, trận đấu nhanh chóng bắt đầu.

Cuộc tỷ thí này nên hình dung như thế nào?

Quả nhiên là kỳ phùng địch thủ, người lương thiện kẻ tài năng cùng tranh nhau một mảnh giang sơn yêu kiều diễm lệ, khiến anh hùng bốn phương khát cầu! —— Đây là bên trong.

Còn bên ngoài, cơ bản là nữ sinh. Ngay cả MC và người tường thuật trực tiếp cũng là nữ.

Nam sinh Biện Kinh ở thế yếu, chỉ có thể ủy khuất lỗ tai mình, suốt trận đấu phải chịu đựng những tiếng la xuyên thủng màng nhĩ “Truy Mệnh, em yêu anh!”, “Thích Thiếu Thương! Thích Thiếu Thương!”, hay “Lãnh Huyết, đẹp trai quá!” Hơn nữa, mỗi lần bóng ném vào rổ, tiếng tường thuật “vào rồi” ngay lập tức bị nhấn chìm trong biển âm thanh hoan hô cổ vũ, hoàn toàn bật tầm vô tích. (tuyetlam.wordpress.com)

Điểm số sát sao, nửa trận sau bắt đầu được năm phút, biến cố thay đổi cục diện xảy ra. Nhưng biến cố này, không phải là thứ Thích Thiếu Thương mong muốn.

Truy Mệnh nhận được bóng từ Lãnh Huyết, lấy đà nhảy lên định úp rổ. Mục Cừ Bình thân là trung phong, ngăn cản. Vì thế —— Thành thật! Thành thật!

Va chạm!

Truy Mệnh mảnh dẻ, từ nhỏ sức khỏe đã không tốt lắm, sao có thể chịu được va chạm với tên to cao như Mục Cừ Bình? Người ngã xuống đất, mặt mũi trắng bệch, khi Lãnh Huyết nâng cậu dậy, trên trán gân xanh phập phồng. Xung quanh, nhất thời rối loạn. Nếu những nữ sinh đang xem mỗi người thủ sẵn một trái cà chua, Mục Cừ Bình hẳn đã bị chìm chết trong bãi sốt cà!

Trọng tài chính trực, khi phán quyết “ác ý, phạm quy”, không kẻ nào phản đối, mà cho dù có muốn cũng không dám.

Vì thế, phạt bóng. Truy Mệnh mở lại thế cục, khoa kiến trúc rút lại phía sau ba điểm. Mà trận đấu, chỉ còn lại 10 phút.

Khi đó, Thích Thiếu Thương có chút nôn nóng. Tụt lại ba điểm không sao cả, vấn đề là khí thế của đội anh đã bị khoa tài chính áp đảo toàn diện. Nôn nóng thường gặp sai lầm, hơn nữa, còn thêm phân tâm loạn tưởng, càng dễ sa vào chuyện không may.

Thích Thiếu Thương cắt bóng đối phương, lấy đà nhảy lên, bóng còn chưa ném đi, ánh mắt đã dừng lại trên người Cố Tích Triều bên ngoài.

Cậu một thân áo đen, hai tay đút trong túi quần, mặt mũi dựa vào lan can trên khán đài, lạnh lùng nhìn vào sân, hững hờ mà xa cách. Đường như náo nhiệt nơi này không thể lọt vào mắt cậu. Thái độ đó khiến Thích Thiếu Thương nổi giận, trước trận đấu, anh đã nhiệt tình mời Cố Tích Triều tham gia, nhưng cậu chỉ lãnh đạm nói một câu, “Tôi không hợp tác với ai cả.”

“Ngày nóng như thế mà mặc áo đen, không sợ bị cảm nắng?” Thích Thiếu Thương cảm giận mắng một câu, thế phải ném tốt quả này cho cậu xem.

Đã trễ!

Lãnh Huyết tấn công từ phía sau... Thành thật! Thành thật! Bóng bị đoạt. Thích Thiếu Thương không kịp cản khí lực ném rổ, bị quăng ngã.

Lúc đó, không có tiếng còi của trọng tài.

“Này! Vì sao không thổi còi? Không thấy lão đại của chúng ta bị quăng ngã?” Mục Cừ Bình lập tức xông lên, túm áo trọng tài, “Anh giở thủ đoạn...”

“Lão Bát, buông ra!” Thích Thiếu Thương luôn đau đầu với tên dễ kích động này, vừa định đứng lên, phát hiện mắt cá chân đau nhức vô cùng. Họa vô đơn chí!

Mục Cừ Bình vẫn còn ồn ào, “Không phát hiện người ta phạm quy sao? Anh nhận ưu đãi gì của người ta hả?”

Trọng tài công chính liêm khiết đương nhiên vô cùng phẫn nộ, không nói hai lời, rút ra thẻ vàng chói mắt phấp phới đón gió.

“Hay!” Mục Cưu Bình còn đang ôm mối hận trong lòng nhanh chóng bị nhấn chìm trong tiếng hoan hô của nữ sinh.

Thích Thiều Thương vội vàng bảo thành viên khác kéo Mục Cưu Bình ra, mới khôi phục lại sự yên lặng trên sàn đấu.

Mắt cá chân Thích Thiều Thương bị thương cần phải xử lý, trận đấu tạm ngưng.

Lúc này, chỉ còn lại 7 phút cuối cùng.

“Lão Bát, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn kích động gây chuyện, tôi cho cậu ra ngoài!” Thích Thiều Thương một bên cắn răng để Nguyễn Minh Chính giúp anh xử lý vết thương, một bên không quên giáo huấn Mục Cưu Bình.

Thật đau đầu, hiện giờ chân bị thương, lão Bát bị ăn thẻ vàng, e rằng...

“Thiếu Thương, để tôi vào!” Nguyễn Minh Chính đột nhiên nói. “Anh cứ nghỉ ngơi, đến ba phút cuối hãy vào lại cũng kịp.”

“Không được! Cậu là con gái!” Mục Cưu Bình là người đầu tiên nhảy dựng lên.

“Tôi là con gái thì sao? So với đầu bò cổ chấp như cậu còn mạnh mẽ hơn!”

Thích Thiều Thương chán nản xoa mi tâm, ánh mắt lại không tự chủ hướng tới nơi nào đó trên khán đài.

Cố Tích Triều vẫn một bộ dáng sống chết mặc bay, khoe miệng khê cong, vút cho Thích Thiều Thương một nụ cười khó hiểu, đoạn xoay người rời đi.

Chết tiệt! Chết tiệt! Thích Thiều Thương mắng, xông lên vài bước, hét lớn: “Cố! Tích! Triều!”

Tuy bị gọi thẳng tên, Cố Tích Triều vẫn không quay đầu lại. Những người biết đại danh của Cố Tích Triều thật sự quá ít, cho nên, trên cơ bản mọi người đều rút ra một kết luận: Thích Thiều Thương sợ thua nên nóng nảy, hoặc là, hét to là phong cách độc đáo của anh đẹp trai?

Tên chết tiệt thấy chết không cứu! Thích Thiều Thương hùng hùng hổ hổ xoay người, cầm trái bóng rổ ném về phía Cố Tích Triều! “Cố Tích Triều, con mẹ nó cậu có còn là con trai không?!”

Sự thật chứng minh, Thích Thiều Thương chơi bóng rổ là số một, lấy bóng ném người cũng tuyệt đối là số một! Trái bóng tựa hỏa tiễn, xé gió lao đến Cố Tích Triều, bất cứ kẻ nào cũng có thể nhìn ra đường bóng chắn chắn sẽ đập trúng Cố Tích Triều kia.

Nhưng Cố Tích Triều rất linh hoạt xoay người, tay vươn ra đón được quả bóng rổ, sau đó quay ngược trở lại, ánh mắt đã thấp thoáng chút “sát khí”. Chỉ một thoáng, hình dáng đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành kia đã đứng vững vàng đứng trong sân.

6. Chương 6: Chờ Buồn Phía Trước Không Tri Kỷ*

*Nguyên văn “Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ” trong tác phẩm Biệt Động Đại của Cao Thích.

Cao thủ so chiêu, chung quy đều là so khẩu khí! Vì vậy, hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận của mọi người khi nhìn Cố Tích Triều và Thích Thiều Thương ném cho nhau ánh mắt giết người tóe lửa. Cố Tích Triều từ đâu bỗng xuất hiện, khiến vạn vật lập tức chìm trong băng tuyết thấu xương. Năm nay mùa đông đến sớm, mới tháng chín đã ào ào khí lạnh...

Một phút sau, Cố Tích Triều thuận tay quăng trái bóng rổ về phía Thích Thiều Thương, “rầm” một tiếng, trên khán đài vốn còn vài người trò chuyện khe khẽ, nhưng vào thời khắc đó, tất cả đều đồng loạt im bật. Cậu nheo mắt nhìn anh, “Cậu vừa mới nói gì đó?” Ngữ khí thanh u băng lãnh, lại mang theo sát khí sắc bén như lưỡi đao.

Thích Thiều Thương đương nhiên biết những lời vừa rồi có hơi quá đáng, lúng ta lúng túng lùi về sau mấy bước, đoạn kéo tay áo cậu, “Tích Triều, đều là người một nhà, hỗ trợ nhau đi...”

Cố Tích Triều sao lại không hiểu tình cảnh của Thích Thiều Thương chính là tức nước vỡ bờ, nếu hôm nay cậu không ra tay, mai này cũng khó lòng sống yên ổn!

Chậm rãi từ tốn cởi áo ngoài, quát: “Đổi người!” Tiếp theo chỉ Mục Cừ Bình, “Cậu, ra ngoài!”

“Tích...” Thích Thiều Thương vừa định mở miệng, đã bị Cố Tích Triều trừng mắt chặn lại.

“Không có tinh thần xây dựng, chỉ làm hỏng chuyện, giữ để làm gì?”

Lời tuy không tốt, nhưng không thể phủ nhận nó rất có đạo lý, Thích Thiều Thương chỉ có thể gật đầu đáp ứng, sau đó cổ vũ toàn đội, “Các cậu nghe cậu ấy chỉ huy, cố gắng chuyển bóng cho cậu ấy. Hai phút cuối tôi sẽ vào sân, chúng ta nhất định có thể thắng!”

Sau một hồi hỗn loạn, trận đấu lại được tiếp tục.

Mà Cố Tích Triều tuần mỹ lạnh lùng, nhưng khi cần lại có thể cuồng ngạo bức người kia, chỉ trong năm phút một mình chống đỡ đại cục, đã giúp khoa kiến trúc đảo ngược tình thế, gần như nắm chắc ngôi vị quán quân.

“Thật là lợi hại!” Sau khi một quả vào rổ, chủ nhiệm khoa kiến trúc Cửu U mới hoàn hồn, lập tức khen, “Khí thế kinh người! Cố Tích Triều, trước kia chưa từng nghe qua tên này! Giáo sư Gia Cát, thoát nhìn cậu ta với Truy Mệnh cũng giống nhau vài phần a.”

Trưởng khoa kiến trúc đương nhiệm Gia Cát Chính Ngã mỉm cười gật đầu, Cố Tích Triều, cái tên quả là rất ấn tượng. Vô Tình và Thiết Thủ đều nhắc đến, hôm nay tận mắt chứng kiến, danh bất hư truyền!

“Thiếu Thương, cậu ta chơi bóng rổ rất khá?” Tuy rằng đã chứng kiến, nhưng trong lòng Nguyễn Minh Chính có chút kỳ quái. Ánh mắt Thích Thiều Thương nhìn Cố Tích Triều dường như quá nóng bỏng, mà anh cũng tín nhiệm và tôn sùng cậu ta hơi quá đáng!

“Cậu không xem hả?” Thích Thiều Thương lại không để ý nhiều như vậy, ánh mắt chỉ chuyên chú dõi theo Cố Tích Triều. Dáng người khỏe khoắn, mạnh mẽ nhanh nhẹn, cậu mặc áo thể thao màu xanh nhạt trông thật đẹp. “Cậu ấy rất nhanh...”

“Cậu ta nhanh, Truy Mệnh cũng không chậm!” Nguyễn Minh Chính trong lời nói ẩn ẩn có chút ghen tuông.

“Không giống nhau!” Thích Thiều Thương mỉm cười lắc đầu, khi anh nói, nét mặt rạng ngời, phần chân và kiêu hãnh, “Truy Mệnh tựa thái dương, khi người ta chú ý đến Truy Mệnh, đã thấy ánh dương lung linh tỏa sáng trên người. Tích Triều khác, cậu ấy tựa con sói cô độc trên cánh đồng bát ngát, ngày ẩn núp đêm xuất hiện, khiến người ta khó lòng phòng bị, đến khi ý thức được sự xuất hiện thì đã muộn, kiếm đã kề ngay cổ rồi!”

Kỳ thật cũng không giống “sói”. Thích Thiều Thương còn nhớ lần đầu tiên xem cậu chơi bóng. Đó là một buổi đêm gió thổi nhẹ nhẹ, ánh trăng lưu luyến mờ mờ, anh vừa giải quyết xong chuyện của Hội Học Sinh, lại nghe tiếng động vang lên từ sân bóng rổ. Thích Thiều Thương băng qua ngã rẽ, dưới ánh đèn mờ ảo, thấy rõ bóng dáng đơn bạc của người con trai ấy. Cậu nhẹ nhàng bật lên, khê khằng tựa chú mèo nhỏ nghịch ngợm, thể nhưng khi úp bóng vào rổ, khí thế lại bùng bùng như mãnh hổ chốn sơn lâm. Thích Thiều Thương cũng đam mê bóng rổ, nhưng lần đó chỉ mãi mê chú ý đến tư thế uy mỹ linh hoạt của Cố Tích Triều khi chơi bóng, càng ý thức được thân người cậu thon dài cân xứng, từng đường cong trên gương mặt tinh xảo hoàn mỹ tựa các vị thần Hy Lạp cổ xưa. Duy chỉ có một điểm đáng tiếc, chiếc áo thể thao rộng thùng thình đón gió đêm lạnh lẽo, ép sát vào người, nhìn rõ được cơ thể có chút gầy gò. Khi cậu chơi bóng, thập phần vui vẻ. Cậu thích bóng rổ! Điều này khiến Thích Thiều Thương cảm thấy vui vui, bọn họ, có chung một sở thích!

“Cái gì mà kiếm đã kề ngay cổ, tôi thấy chỉ là mấy trò bịp bợm!” Lời nói của Mục Cừ Bình kéo Thích Thiều Thương ra khỏi hồi ức. Chính xác, Cố Tích Triều và Truy Mệnh lúc này thực lực tương đương, nhưng Cố Tích Triều lại trội hơn Truy Mệnh ở chỗ cậu có nhiều động tác giả và một kế hoạch tác chiến hoàn hảo.

Chiến lược của cậu là đánh bất ngờ để thắng, tận tường nhân tâm. Mị lực của cậu được toàn đội ủng hộ, chứ không chỉ Thích Thiệu Thương.

Cố Tích Triều này, lừa được Truy Mệnh bao nhiêu lần! Tâm kế sâu như vậy, e rằng chỉ có Vô Tình đại sư huynh mới là đối thủ, đáng tiếc Vô Tình lại không thể chơi bóng rổ. Xem ra, Cố Tích Triều không lấy bóng rổ làm sự nghiệp cả đời, thật uổng phí một tài năng thiên phú.

Thích Thiệu Thương ở một bên ngồi nhìn, nhấp nhồm không yên. Dường như Cố Tích Triều, cho dù là ở vị thế đối thủ hay chiến hữu, chỉ có thể do hữu duyên mà gặp được, tuyệt không thể cưỡng cầu. Anh muốn ra sân! Anh nhất định phải ra sân!!

Bọn họ hợp tác, đã trở thành một truyền kỳ!

Sau trận đấu, mọi người hẹn nhau đi ăn mừng một bữa, chúc mừng đạt giải quán quân, hay chúc mừng trận thắng sát sao trong gang tấc gì đó. Dấu sao mục tiêu cuối cùng là ăn uống no say, còn vấn đề tại sao, rốt cuộc cũng chỉ là một lí do để hợp thức hóa.

“Tích Triều, Tích Triều!” Thích Thiệu Thương chen chúc giữa đám người, cười hì hì chạy đến trước mặt Cố Tích Triều, giơ tay hoan hỉ, “Give me five! Mau, Give me five!”

Cố Tích Triều không để ý đến, rút khăn mặt lau khô mồ hôi, đoạn xoay người bỏ đi.

Thích Thiệu Thương bị đối xử lạnh nhạt, nhất thời ngây ngốc, ngơ ngác nhìn theo, tựa như vừa rời lò lửa ngay tức khắc bị ném vào hầm băng.

“Tích Triều, cậu đi đâu? Chúng tôi muốn đi uống rượu, cậu đi không?” Truy Mệnh đuổi theo chặn cậu lại.

Cố Tích Triều lại chỉ toàn tâm toàn ý tiếp tục rảo bước, quay lưng về phía bọn họ, giơ cánh tay vẫy vẫy, xem như cáo biệt.

“Ai! Đi thôi, Thiệu Thương! Thiệu Thương?” Truy Mệnh khoác vai Thích Thiệu Thương, phát hiện anh cả người ngây dại, bất thường.

“Cậu ấy lúc nào cũng thế, cậu ấy luôn...” Thích Thiệu Thương lại chỉ nhìn bóng dáng Cố Tích Triều càng lúc càng xa, thì thầm, “Cậu ấy luôn... không để ý tới người khác.”

Truy Mệnh mơ hồ cảm thấy có điều gì đó cổ quái, lại không thể nói rõ, chỉ biết quay đầu nhìn Lãnh Huyết.

Đôi mắt hắc bạch phân minh, trong trẻo tinh khiết của Truy Mệnh yên lặng chăm chú nhìn Lãnh Huyết khiến cậu chịu hết nổi, nên có chút ngượng ngừng kéo Truy Mệnh đi, không giải thích, cũng không dă động đến Thích Thiệu Thương. Truy Mệnh không hiểu thì được rồi!

Còn về phần Thích Thiệu Thương, Lãnh Huyết cười khổ, nếu cậu biết phải làm thế nào để giúp anh, chính cậu cũng sẽ không phiền muộn thế này rồi...

7. Chương 7: Sống Là Khách Qua Ngõ*

*Nguyên văn “Sinh giả vi quá khách” trong tác phẩm Nghĩ Cổ của Lý Bạch)

Sau trận đấu bóng rổ, Cố Tích Triều đã có chút danh tiếng ở trường. Nhưng danh tiếng này lại không đến từ năng lực bóng rổ, mà là từ tính khí của cậu. Khuôn mặt cậu lúc nào cũng có vẻ được nắn nót viết năm chữ thật rõ ràng: “Người lạ chớ đến gần!” khiến ai nhìn thấy cũng biến sắc như đang thiếu nợ cậu mấy trăm vạn vậy. Cái khí chất đó, lạnh đến bức người.

Nếu còn có một người không những không sợ hãi, lại còn kiên cường bắt khuất muốn dẫn thân vào vòng khói lửa để thân cận với con người “lạnh” như băng ngàn năm này, chỉ có thể là Thích Thiệu Thương mà thôi.

Nhưng đối với Cố Tích Triều mà nói, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt. Cậu không giống Truy Mệnh, ngây thơ niềm nở; cũng không giống Lãnh Huyết, nhìn có vẻ máu lạnh, kỳ thực lại hăng hái sôi nổi. Cố Tích Triều cá tính thờ ơ, lạnh nhạt, không để tâm đến xung quanh, nếu có liếc nhìn, cũng là cái nhìn đậm như nước. Đáng tiếc, người như Thích Thiều Thương, luôn nhiệt tình theo đuổi loại giao tình thân thiết, vĩnh viễn cũng không hiểu được điều này.

Ngày hôm ấy, Cố Tích Triều nhàn rỗi ngồi vẽ tranh trong phòng, chính là một bức thủy mặc, thác nước từ trên núi ào ạt đổ xuống, sương mờ bay bay, màu sắc có chút ửng vàng, lại nhạt nhòa xanh lam, nổi bật giữa nền giấy trắng thuần. Thích Thiều Thương kiên nhẫn ngồi một bên nhìn, chờ bức tranh hoàn thành. Cá tính náo nhiệt như anh, giờ phút này lại có thể đắm chìm trong khung cảnh đất trời mênh mông, điều hiu vắng lặng, kể cũng lạ. Thích Thiều Thương thấy bên cạnh có đề thơ, sợ phá hỏng tâm tình của cậu, không hỏi, chỉ rướn người ngó xem.

Là thơ Lý Bạch:

Sống là khách qua ngõ

Chết là kẻ về nhà

Trời đất là quán trọ

Muôn đời bụi xốt xa.*

*Sinh giả vi quá khách,

Tử giả vi quy nhân.

Thiên địa nhất nghịch lữ,

Đồng bi vạn cổ trần.

(Bài Nghĩ Cổ của Lý Bạch)

Thoáng nhìn đã tưởng tận kết cục nhân sinh, đây chẳng phải là sống không còn chút lưu luyến sao? Thích Thiều Thương cười khổ lắc đầu, hỏi: “Cậu thích bức tranh này?”

Cố Tích Triều vừa thu dọn dụng cụ vẽ tranh vừa nói: “Tôi không cần thích, người mua thích là được.”

“Cậu vẽ tranh để bán?” Thích Thiều Thương lập tức hưng phấn đứng lên, nắm lấy tay cậu.

Cố Tích Triều không quen thân cận với người khác như vậy, vội rút tay về, “Hội họa, vốn chỉ để kiếm tiền, khách yêu cầu tranh gì tôi vẽ tranh ấy, đơn giản thế thôi.” Dừng một chút, lại nói, “Nhưng thơ kia...”

Thích Thiều Thương im lặng lắng tai nghe nửa câu sau, nhưng không ngờ, Cố Tích Triều lại chỉ lắc đầu cười, không nhiều lời.

Thơ kia, là do cảm xúc trào dâng mà đề, không phải yêu cầu của khách, chỉ sợ khi giao tranh sẽ bị phát hiện. Cố Tích Triều chính là muốn nói thế, nhưng cậu vốn có thói quen không nhiều lời, sống nội tâm, chẳng buồn bộc bạch tâm tư suy nghĩ của mình với người khác.

“Tích Triều,” Thích Thiều Thương trịnh trọng nắm lấy vai cậu, “Nếu có thể, những bức như vậy sau này vẽ ít một chút, được không?”

Cố Tích Triều không ngờ, đương nhiên có thể cảm nhận được tấm chân tình của Thích Thiều Thương, nên cũng cười cười, xem như cảm tạ sự quan tâm của anh, đoạn chuyển đề tài, “Trên đời này, có người trời sinh đã lạc quan, tất có người trời sinh đã lương bạc. Không phải ai cũng giống như cậu.”

“Tôi? Tôi làm sao?” Thích Thiều Thương thấy hứng thú, anh thực sự rất muốn biết hình tượng của mình trong mắt Cố Tích Triều là gì.

“Cậu...” Cố Tích Triều nghĩ nghĩ, đột nhiên cười, “Thân trai chẳng giắt kiếm Ngô Câu. Thu lại giang sơn năm mươi châu. Leo thử gác Lăng ông thấy đó. Thử sinh nào được tặng phong hầu.”*

*Nam nhi hà bất đới Ngô câu

Thu thủ quan san ngũ thập châu
Chư quân tạm thưởng Lăng yên các
Nhược cá thư sinh vạn hộ hầu.

(Bài Nam Viên Thập Tam Thủ của Lý Hạ)

Thích Thiều Thương nghe xong câu này, chỉ im lặng. Cố Tích Triều nói không sai, đó chính là lý tưởng ban đầu, nhưng hôm nay, có lẽ tất cả đã quá xa xôi. Chỉ có thể nói, dời người, mỗi bước chân đi, sẽ tiến vào một con đường hoàn toàn khác, và rồi chỉ có thể bước tiếp, không thể giẫm lên những bước chân của mình để trở ra.

Một Cố Tích Triều thanh lãnh ít nói, một Thích Thiều Thương thương tâm trầm mặc, khiến không khí bắt đầu trở nên bức bách đến khó thở. Hồi lâu sau, Thích Thiều Thương mới miễn cưỡng cười: “Cậu nói rất đúng. Vậy còn cậu, cậu là người thế nào?”

Cố Tích Triều liếc nhìn sang, bắt gặp ánh mắt nồng cháy của Thích Thiều Thương, bỗng nhiên thấy bối rối không biết nên ứng đối thế nào, luống cuống cúi người cầm lên vài cuốn sách, nói: “Tôi sắp có lớp, đi trước.”

Thích Thiều Thương nhìn theo bóng dáng cậu từ từ khuất tầm nhìn, bất đắc dĩ cười. Vốn tưởng, hôm nay có thể rút ngắn khoảng cách, đến gần cậu hơn một chút, ngờ đâu người vẫn ngàn dặm xa xôi. Anh và Cố Tích Triều khi đó, chính là bị ngăn cách như thế. Đôi khi muốn đến gần, lại không dám, chỉ có thể nhìn hai người cứ thế thoáng lướt qua nhau, gần trong gang tấc lại như biển trời cách trở, càng lúc càng xa. Giữa mênh mông cuộc đời này, biết nơi đâu mới tìm được trái tim cậu?

Cho đến tận ngày hôm nay, Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều cũng chưa từng thực sự ở cạnh nhau, vì cậu vĩnh viễn vẫn mang tư thái đứng trên cao nhìn xuống, xem thường Thích Thiều Thương như vậy. Lần này, nếu không phải bởi câu hỏi bất ngờ của anh khiến cậu trong lòng rối loạn, có lẽ cậu sẽ chẳng đời nào phải bỏ chạy trốn chết như thế. Nhưng Cố Tích Triều cũng hiểu được, bản thân hiện giờ đã trải qua bao mưa gió trong đời, tang thương mỗi một, người thiếu niên tiêu sái tinh thuần đã lạc chốn nào rồi! Cậu từ lâu đã quen đeo một chiếc mặt nạ, sớm quên mất dung mạo của chính mình, nếu miễn cưỡng tháo mặt nạ xuống, cũng chỉ có huyết nhục mơ hồ, xấu xí không chịu nổi mà thôi.

Đáng tiếc, Cố Tích Triều không muốn người khác hiểu cậu, không có nghĩa rằng người đó sẽ từ bỏ không đi tìm hiểu. Cố Tích Triều đối với chuyện riêng một lời thận trọng hai lời dè chừng, hành tung bất định khiến Thích Thiều Thương phiền muộn không thôi. Mà Thích Thiều Thương lại có thói quen nắm mọi sự trong tay, vì thế anh quyết định tìm Thiết Thủ để tường tận tình hình.

“Cố Tích Triều?” Thiết Thủ đang làm việc chợt ngừng lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, “Tôi nhớ cậu là bạn cùng phòng của cậu ta, ngày ngày cậu ta đi đâu, cậu không biết, làm sao tôi biết?”

“Thôi mà Thiết Nhị gia! Giáo sư Gia Cát Chính Ngã của anh và Quyển Ca là bạn bè lâu năm. Anh không lộ thân phận của tôi, tôi cũng giữ bí mật cho anh. Anh em đã lâu, chỉ có chút chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp sao?” Thích Thiều Thương chống hai tay, ngồi xuống trước mặt Thiết Thủ, đánh cuộc hãn nhất định sẽ cho mình một đáp án.

Thiết Thủ trầm mặc một hồi, chợt nghiêm túc nói: “Thiếu Thương, cậu xem tôi là anh em, vậy nghe tôi khuyên một câu. Cố Tích Triều đó, không thể dính vào!”

Thích Thiều Thương nghe xong, có chút xấu hổ vì bị nhìn thấu tâm tư, vội vàng lấp liếm: “Thiết Thủ, anh nói bậy bạ gì đó? Cố Tích Triều là bạn cùng phòng của tôi, tôi quan tâm bạn bè không được sao?”

“Bạn bè?” Thiết Thủ chỉ khoanh tay, dựa người vào ghế, “Nếu cậu xem cậu ta là bạn bè, hôm nay sẽ không đến tìm tôi, cũng không lợi dụng mối quan hệ mà xưa nay cậu chưa từng để tâm đến.”

“Không biết anh nói cái gì!” Thích Thiều Thương bực mình đứng lên, “Không giúp thì thôi, tôi tự tìm hiểu!”

“Thích Thiều Thương, sao cậu vẫn không nghe tôi?” Thiết Thủ kéo vai anh, thần sắc thấp thoáng lo âu, khẽ cắn môi, hạ giọng nói, “Ồ cục cảnh sát, hồ sơ của Cố Tích Triều ở cục cảnh sát rất dày, một lần trừ ma túy, một lần đánh người, gần đây nhất phải ra tòa vì có liên quan đến nhân mạng. Người như vậy, cậu đừng chuốc vào thân, có được không?”

Thích Thiều Thương âm thầm kinh hãi, lại vẫn kiên trì, “Cố Tích Triều là ai, chỉ nhìn vào hồ sơ không thể nói được!”

“Nhưng mà, tôi chỉ nhìn hồ sơ cũng biết Cố Tích Triều vĩnh viễn không thể chung đường với tôi và cậu!” Thiết Thủ thần nhiên nói, “Thích Thiều Thương, đôi khi đừng hiếu kỳ sẽ tốt hơn. Cậu ta chỉ là bạn cùng phòng của cậu, năm năm sau, mỗi người một đường, sẽ chẳng bao giờ còn chạm mặt. Loại quan hệ nhạt nhòa như thế, đối với cậu hay cậu ta đều tốt! Tôi đã nói đến vậy, có nghe hay không, tùy cậu.”

8. Chương 8: Sông Khuất Núi Trùng Ngờ Tắt Lối*

Nguyên văn “Sơn trùng thủy phúc nghi vô lộ” trong tác phẩm Du Sơn Tây Thôn của Lục Du.

Một tuần sau, Thích Thiều Thương cuối cùng cũng biết Cố Tích Triều mỗi tối đi đâu. Dù mất đến một tuần mới khám phá ra, nhưng kết quả này cũng đã khiến Thích Thiều Thương vô cùng hài lòng. Nếu thật sự tìm không ra, chẳng lẽ phải nhờ thám tử tư? Đây là cuộc sống, không phải TV!

Đêm đó là buổi họp mặt ban cán sự Hội Học Sinh. Khi đến quán rượu, anh đã bắt gặp Cố Tích Triều đứng ở quầy bar.

Trên thực tế, vừa vào cửa Thích Thiều Thương đã nhìn thấy cậu, mà từ giây phút ấy, trong mắt anh cũng chỉ có mình cậu mà thôi. Cố Tích Triều đứng sau quầy bar, đang pha một ly Blue Margarita, động tác tao nhã, thuần thực. Cậu mặc áo sơ mi trắng, không phải loại bình thường, mà là loại áo cổ cứng, tay áo xắn lên ngang khuỷu, rất chuyên nghiệp.

Đó là lần đầu tiên Thích Thiều Thương nhìn thấy Cố Tích Triều mặc áo trắng, như một thiên thần, đẹp và thanh khiết, khiến lòng anh dâng lên một loại tư vị hưng phấn nói không nên lời.

Blue Margarita được pha chế rất nhanh, Cố Tích Triều đem ly trao cho một vị phu nhân ngồi ở quầy, hạ giọng nói câu gì đó, sau lại cười. Không phải nụ cười vân đạm phong thanh quen thuộc, mà là kiểu cười chậm rãi nhếch khóe miệng lên, rất lạnh, lại như có sức mạnh câu hồn nhiếp phách.

Mị hoặc!

Đúng rồi, mị hoặc, bất luận là bộ quần áo trắng thuần hay nụ cười nhếch miệng kia, đều có một loại mị hoặc thâm trầm. Một Cố Tích Triều như thế, Thích Thiều Thương chưa từng thấy qua. Thân người cậu hơi nghiêng về phía trước, thực chuyên chú nhìn vị phu nhân trước mặt, còn để tâm lắng nghe từng câu từng chữ của bà. Đường như cậu không hề ý thức được hình ảnh của mình lúc này: ánh mắt quá nhu hòa, nụ cười quá mê hoặc, đến cái nhướn mày cũng quá quyến rũ không lời nào tả hết!

Người con trai đẹp đến yêu nghiệt kia khiến Thích Thiều Thương liên tưởng đến cây thuốc phiện ở vùng ngoại ô. Họ là đồng loại! Đều là độc chất mỹ lệ say lòng người! Khiến người ta biết độc mà vẫn cố tình sa ngã!

Thích Thiều Thương chợt cảm thấy không thoải mái, anh rất không muốn nhìn thấy Cố Tích Triều ở trong này. Cố Tích Triều không nên xuất hiện ở đây! Lúc này, cậu hẳn nên ở trong phòng hoặc trong thư viện, vẽ tranh hay đọc sách, vô tình lãnh đạm như mọi ngày, không phải ở đây, ở... quầy bar.

Chết tiệt! Ở nơi này, có khác gì cậu đang bán rẻ nụ cười của mình?!

“Cố Tích Triều, cậu ta...” Nguyễn Minh Chính bên cạnh cũng chú ý tới. Cô thở dài, lắc đầu, “Không biết đã giết chết bao nhiêu trái tim phụ nữ rồi...”

Thích Thiều Thương nghe Nguyễn Minh Chính nói xong, cảm giác mất mát lại càng thấm vào tận xương!

Mà lúc này, quầy bar bên kia đã xảy ra chuyện.

“Thật có lỗi, tôi nói rồi, tôi không làm được!”

Lại bị yêu cầu pha chế Bách Phượng Triều Hoàng, Cố Tích Triều không khỏi có chút khó xử. Những gì đã qua đi, cậu thực sự không muốn nhớ lại.

“Cậu đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!”

Khách đã có chút men say đập tay lên quầy bar mắng chửi ầm ĩ, nhất thời kích động, cầm một ly martini trên quầy hất vào mặt Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều giật mình né tránh. Lại thêm một tách cà phê. Cố Tích Triều sắc mặt tái nhợt, tựa hồ không thể nhúc nhích, nhưng ở khắc cuối cùng tay trái vẫn phản xạ kịp gạt được chiếc tách ra. Cậu ổn định nhịp thở, cố gắng cùng người khách nói đạo lý, “Thực xin lỗi, tôi thật sự không làm được. Nếu ngài không chê, tôi sẽ pha cho ngài một ly...”

“Tiểu Triều, cậu từng làm ở Ma Khách, lại là học trò của Bạch Lâm, cậu không làm thì ai làm?” Ông chủ lên tiếng cắt đứt lời cậu.

“Ông chủ, ông biết tôi...”

“Cậu không muốn pha chế Bách Phượng Triều Hoàng là để tưởng niệm thầy của cậu, tôi hiểu, thế nên tôi chưa từng để Bách Phượng Triều Hoàng vào menu, đúng không? Nhưng bây giờ là khách yêu cầu, thân là bartender, sao cậu có thể từ chối?”

Ông chủ nhẹ giọng nói, cố gắng đang thuyết phục cậu. Bách Phượng Triều Hoàng thanh danh vang dội, sau khi Bạch Lâm mất, chỉ còn rất ít người có thể pha chế được, Cố Tích Triều chính là một trong số đó. Nếu cậu có khả năng này, đương nhiên phải tận dụng.

Cố Tích Triều chỉ lắc đầu, “Tôi không thể pha chế Bách Phượng Triều Hoàng, vĩnh viễn không thể. Ông chủ, thứ lỗi, tôi xin nghỉ việc.” Nói xong, cậu không nhìn đến sắc mặt ông chủ, tháo bảng tên trên ngực xuống.

“Chờ một chút!” Ngồi chờ này giờ, vị khách say kia tựa hồ có chút tỉnh táo, “Nếu cậu muốn nghỉ việc, cũng phải chiều theo quy củ!”

Thích Thiệu Thương đang chăm chú dõi theo Cố Tích Triều, thấy cậu nghe đến đây mặt hơi biến sắc, không khỏi thầm lo lắng, vội lách người qua đám đông đi tới.

Cái gọi là quy củ chính là, thân làm bartender, nếu không thể pha chế cocktail mà khách yêu cầu, phải nhận phạt một ly rượu, xem như là tạ lỗi với khách.

Sau khi nói xong, người khách kia đặt một ly rượu mà gã vừa pha chế trước mặt Cố Tích Triều. Đó căn bản không thể gọi là pha chế rượu, chỉ là trộn nhiều loại rượu với nhau rồi lắc nhẹ! Rượu này uống vào, e rằng sẽ say đến chết! “Cho cậu hai lựa chọn, một là uống ly rượu này ngay bây giờ, hai là pha cho tôi một ly Bách Phượng Triều Hoàng!”

Tích Triều không uống được rượu! Lòng Thích Thiệu Thương chùng xuống. Sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, bọn họ bày tiệc chia tay các giáo quan, cậu chỉ uống hai ly rượu trắng mặt đã đỏ bừng. Hiện tại nhiều loại rượu mạnh, lại còn trộn lẫn với nhau, sao cậu có thể chịu được?

Thế nhưng, Cố Tích Triều tửu lượng tuy kém, tửu đảm tuyệt không thua bất kỳ ai. Không nói hai lời, nâng ly rượu lên, uống cạn một hơi. “Rầm!” Ly rượu bị dằn mạnh xuống quầy bar, “Tôi đi được chưa?”

Mọi người chỉ nhìn chằm chằm vào cái ly trống rỗng, câm lặng. Cố Tích Triều đảo mắt liếc xung quanh, nở nụ cười lạnh lùng, nụ cười này, Thích Thiệu Thương cũng chưa từng thấy qua. Cực lạnh, lại mang theo sự quyền rũ và sát khí đến ngạt thở, kinh tâm động phách. Cậu không uống rượu, nhưng rất hợp để uống rượu.

Thấy Cố Tích Triều dời gót, Thích Thiệu Thương nhanh chóng đuổi theo. Anh vừa chạy ra, các thành viên trong Hội Học Sinh cũng rời quán. Dù sao, trong trận bóng rổ kia, Cố Tích Triều cũng đã để lại cho người ta ấn tượng quá sâu sắc.

“Tích Triều, cậu sao rồi? Có muốn ới không?”

Ngoài cửa, Thích Thiều Thương muốn đỡ lấy thân thể Cố Tích Triều cơ hồ sắp ngã quy. Quả nhiên là cầm cự đến sắp hỏng rồi! Thích Thiều Thương âm thầm nén giận, cứ pha cho gã kia một ly Bách Phượng Triều Hoàng thì có hề gì? Sao lại biến bản thân thành thế này? Đùa giỡn như vậy vui lắm sao?

Cố Tích Triều thống khổ nhũu mảy, cảm giác dạ dày cuộn cuộn như bài sơn đảo hải, như có lửa ngục thiêu đốt, đầu óc choáng váng kinh khủng. Cậu lại gắng gượng không nôn ra, nên lại càng thêm khó chịu bội phần! Miễn cưỡng nhượng mảy, nhìn thấy Thích Thiều Thương đang đỡ cậu, người bạn cùng phòng nhiệt tình đến mức cậu không thể cự tuyệt, dường như khiến cậu có chút an tâm, nên cứ thế yên lòng ngất đi.

“Tích Triều?!” Thích Thiều Thương thấy cậu ngất đi càng thêm lo lắng, xoay người nói với các thành viên khác, “Tôi đưa cậu ấy trở về trước, các cậu cứ chơi tiếp đi.” Đoạn không chờ người khác có phản ứng, công Cố Tích Triều rời khỏi.

Các bạn học khác không ý kiến gì, duy chỉ có Nguyễn Minh Chính buồn bực giậm chân. Từ buổi đầu gặp gỡ, cô đã có cảm tình với Thích Thiều Thương. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, Thích Thiều Thương chỉ luôn xem cô là em gái, là bạn học cùng công tác trong Hội Học Sinh, ngoài ra không còn gì khác. Nếu ai cũng đối xử như thế thì không tính, đằng này, mỗi khi đối mặt với Cố Tích Triều, Thích Thiều Thương lại luôn căng thẳng khác thường.

Bất quá chỉ là bạn cùng phòng mà thôi, thật là khiến người ta không cam lòng!

9. Chương 9: Bãi Cát Đồi Hiu Lạnh*

*Nguyên văn “Tịch mịch sa châu lạnh” trong tác phẩm Khuyết Nguyệt Quả Sơ Đồng của Tô Đông Pha.

Thích Thiều Thương công Cố Tích Triều đi một đoạn đường thật dài, thật dài mới phát giác, thì ra người trên lưng anh nhẹ đến mức tựa hồ không có trọng lượng. Đều nói người say sẽ càng nặng hơn, nhưng anh lại thấy cậu nhẹ bồng, nhẹ đến mức khiến người ta sợ hãi, rằng chỉ một giây phút tiếp theo thôi, cậu sẽ theo những cơn gió đêm mờ man khe khẽ thổi mà tan biến đi mất. Thích Thiều Thương quay đầu lại, nhìn thấy Cố Tích Triều cả trong mộng vẫn không ngừng nhũu mảy, lòng chợt như bị ai đó hung hăng nhéo mạnh, đau đến mức không thở nổi. Có lẽ cậu rất khó chịu!

Gia cảnh Cố Tích Triều không tốt, Thích Thiều Thương luôn có cảm giác như vậy, vì anh vẫn biết cậu đi làm thêm kiếm tiền đi học, ví dụ như vẽ tranh cho người ta chẳng hạn. Nhưng tình huống ngày hôm nay, Thích Thiều Thương có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến. Thì ra đối với một số người, dù chỉ đơn thuần là sinh tồn, lại khó khăn, gian nan đến vậy!

“A...”

Bình tĩnh bởi vị trà thực nóng, thực khó ngủ, Cố Tích Triều mở mắt, lập tức thấy Thích Thiều Thương đang khẽ mở hàm dưới của cậu, chuẩn bị dứt miếng trà thứ hai.

Trời ơi! Miếng thứ nhất đã chịu không nổi, lại còn thêm nữa sao? Cố Tích Triều nhanh chóng đẩy Thích Thiều Thương ra, vội vàng vọt vào toilet, một miệng đầy thứ trà nóng kinh khủng ấy cuối cùng đã có thể phun ra.

Thích Thiều Thương theo vào, vừa nhẹ nhàng vỗ lưng cậu vừa ân cần hỏi: “Cố Tích Triều, cậu không sao chứ?”

Đầu vẫn còn choáng váng, nhưng có thể gắng gượng được. Cậu gật gật đầu, hạ giọng nói: “Tôi có thể tự lo cho mình, cậu ra ngoài trước đi.”

Thích Thiều Thương chần chờ một chút, vẫn là không yên tâm, nhưng nghĩ đến tính tình Cố Tích Triều, lại thêm tình cảnh hiện tại, vẫn là ngoan ngoãn nghe theo thì hơn.

“Tôi ở bên ngoài, có việc gì nhớ gọi tôi.”

Cố Tích Triều không đáp, chỉ vươn tay lấy khăn mặt, thản nhiên lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Khi Cố Tích Triều từ toilet đi ra, Thích Thiều Thương trong tay vẫn khư khư cầm tách trà nóng. “Uống nó đi”, không vòng vo hai lời, cứ thế đưa đến trước mặt cậu, dùng ngữ khí ra lệnh nói.

Cố Tích Triều theo thói quen nhướng mày, hỏi: “Cái gì vậy?”

“Trà giải rượu!” Thích Thiều Thương trình trọng nói, “Tôi đặc biệt mua cho cậu.”

“Cám ơn, giờ tôi tỉnh táo rồi.”

Cố Tích Triều ngụ ý thật rõ ràng, nếu đã tỉnh táo, vậy thì cậu tuyệt đối không cần thứ trà giải rượu có mùi kỳ quái này nữa.

Thích Thiều Thương vẫn muốn kiên trì, vì đây là lần đầu tiên anh tự tay làm gì đó cho người khác. Nhưng lại nghĩ tới Cố Tích Triều vừa rồi ỏi đến thâm, không đành lòng buộc cậu uống thêm, “Sắc mặt cậu rất khó coi.”

Cố Tích Triều thấy anh đẩy tách trà ra xa mới thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống đối diện, “Tôi biết. Hôm nay cảm ơn cậu.”

“Tôi cũng đã giúp gì được đâu.” Thích Thiều Thương cười lắc đầu, “Chỉ là không để cậu ngủ ngoài đường thôi. Đúng rồi, Bách Phượng Triều Hoàng rốt cuộc là cái gì?”

Cố Tích Triều nhếch môi, cuối cùng cũng nói: “Đó là một loại cocktail, là do thầy tôi sáng chế. Thầy đã dạy tôi pha rượu. Sau khi thầy mất, tôi không pha chế loại này nữa, xem như là một cách tưởng niệm thầy!”

“Nếu muốn tưởng niệm, không phải nên phát triển thành quả lao động của ông ấy sao?”

Thích Thiều Thương càng thấy mờ mịt khó hiểu.

“Bách Phượng Triều Hoàng đến khi thầy mất vẫn chỉ mới hoàn thành được phân nửa, tôi không nghĩ thầy sẽ hài lòng khi thấy loại rượu nửa vời như thế bị rêu rao khắp nơi.”

“Nhưng tình huống hôm nay, cậu biết mình không thể uống rượu...”

“Bởi vì, tôi cũng có nguyên tắc của mình. Có lẽ trong mắt người khác, tôi cứ kiên trì một cách vô ích như thế rất buồn cười và ngớ ngẩn. Nhưng tôi chưa bao giờ định vì một công việc mà từ bỏ nguyên tắc của tôi. Thỏa hiệp sẽ không nhận được gì, chỉ có đánh mất nhiều hơn mà thôi.”

Cố Tích Triều nhìn ánh đèn bàn, hạ giọng, ánh mắt đượm chút mệt mỏi băng lạnh như khói như sương. Câu nói ấy, Cố Tích Triều nói cho Thích Thiều Thương nghe, cũng là muốn nhắc nhở chính bản thân cậu, rằng có những việc tuyệt đối không thể thỏa hiệp. Cuộc đời này đã không cho cậu được cái gì, thì nhất định cậu cũng không thể để bất cứ thứ gì thuộc về cậu mất đi.

“Nếu thấy mệt mỏi, đừng ngại, cứ tìm tôi, dù không thể giúp cậu đi chăng nữa, tôi cũng có thể lắng nghe mà.”

Thích Thiều Thương chợt đứng lên, chăm chú nhìn Cố Tích Triều như ma xui quỷ khiến. Giờ phút này đây, không hiểu vì lẽ gì, anh lại thấy cậu tịch mịch đến đau lòng!

Cố Tích Triều ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh. Đột nhiên lại cảm thấy không khỏe, “Tôi hơi khó chịu, ra ngoài dạo một chút.”

“Tích Triều, đèn đường sắp tắt rồi! Tích Triều?”

Cố Tích Triều đã rời phòng, không nghe, cũng không ngoảnh đầu nhìn lại.

Trên sân thể dục, ánh trăng bàng bạc lan tỏa sáng như ban ngày. Những cơn gió đêm cứ mơn man thổi trong không gian thoáng đàng tưởng chừng như vô cùng vô tận này, ít nhất cũng có thể khiến cậu hít thở thông hơn trong căn phòng ngột ngạt ấy. Trăng lạnh, gió lạnh, lòng Cố Tích Triều cũng lạnh. Cậu rút tay vào túi quần, cứ thế chậm rãi bước đi, lòng vẫn miên man suy nghĩ.

Một bước, hai bước...

Hôm nay, hôm nay, thứ cậu sợ không phải là sự ngột ngạt trong phòng, mà là sợ chính con người bạc nhược của cậu. Cứ ngỡ đã không còn sợ kẻ say, thì ra không phải. Cứ ngỡ sẽ không còn sợ bị ném đồ vật này nọ lên người một cách không thương tiếc, thì ra không phải. Cứ ngỡ có thể bình lặng mà sống qua ngày, thì ra, không phải!

Vẫn không được sao? Vẫn, không thể quên...

Cố Tích Triều lắc đầu cười khổ, cậu từng nghĩ cơn ác mộng kinh hoàng đằng đằng bám riết lấy những ngày thơ ấu của cậu đã qua đi, nghĩ rằng cậu có thể lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới, không còn đòn roi, không còn những lời mắng nhiếc tàn tệ, không còn những ánh mắt cợt nhạo, soi mói, khinh thường, cũng không còn những đêm trường bùng tỉnh khỏi cơn ác mộng giày vò khổ sở, để rồi một mình run rẩy thức suốt canh thâu.

“Không phải lỗi của tôi...” Cậu lẩm bẩm, “Không phải, không phải!”

Mẹ chưa lập gia đình đã có con, mà người cha trên danh nghĩa ấy lại biệt tăm biệt tích, không cho mẹ một danh phận.

Đó, không phải lỗi của tôi!

Mẹ là con nhà nho học. Dòng dõi danh gia không thể chịu nổi nhục này, nên mẹ đã bị đuổi ra khỏi nhà. Bản thân cậu lại không được phép theo họ mẹ, phải lấy họ bà ngoại.

Đó cũng không phải lỗi của tôi. Tôi không được lựa chọn!

Mẹ say túy lúy, cứ uống rượu vào là sẽ đánh cậu. Cậu không dám kêu rên một tiếng, bởi làm thế sẽ chỉ càng bị đánh thảm hại hơn. Chỉ có thể câm lặng nhìn những kẻ nhàn rỗi đến nhìn, đem việc này trở thành chuyện phiếm, trò cười khi trà dư tửu hậu.

Không phải lỗi của tôi, không phải!

Bao năm trôi qua, có chuyện nào không phải cậu tự mình gánh vác giải quyết, có việc gì không qua đôi bàn tay bé nhỏ của cậu ngày đó?

Thế nhưng cuối cùng mẹ vẫn bỏ rơi cậu, một mình rời đi.

Rồi bắt đầu cuộc sống cùng ông ngoại, cảm nhận được cái tư vị cay đắng của một kẻ ăn nhờ ở đậu, trống vắng, hiu quạnh đến đau lòng. Có lẽ ông cũng chỉ là đơn thuần thuận tiện trông chừng giùm một đứa nhỏ mồ côi lạc lõng không chốn nương thân giữa cuộc đời này mà thôi.

Đêm đến, cậu chỉ có thể lắng nghe tiếng gió thét gào ngoài cửa sổ, tiếng mưa điên cuồng trút xuống như muốn xé toạc bức tường lạnh lẽo mỏng manh đang che chắn, lắng nghe xa xa truyền lại những tiếng sỏi tru cô độc, quạnh quẽ giữa mệnh mông đất trời. Thậm chí, đôi lúc một tuần trôi qua, trong nhà cũng không ai nói với cậu một câu. Tất cả đều là những chuyện thường tình!

Bao năm trôi qua, cậu không có lấy một người bạn. Phụ huynh không cho con mình đến gần cậu. Đi đến đâu cũng chìm ngấm giữa đám đông, ẩn mình trong lớp vỏ bọc tự ti để không ai thấy được.

Không phải lỗi của tôi! Không phải lỗi của tôi!

Tôi không sai, tôi thật sự không có sai!

Hàng năm tôi đều đứng đầu lớp, cầm kỳ thi họa, cái gì cũng không thể làm khó tôi.

Nhưng vì sao? Chẳng lẽ vì tôi sinh ra đã là tội lỗi, nên bất luận có làm gì, bất luận có làm tốt như thế nào, cũng không thể khiến người khác hài lòng hay sao?

Trốn không thoát, vĩnh viễn trốn không thoát...

Ông ngoại quan tâm đến bài vở, nhưng loại quan tâm ấy chỉ khiến cậu ngột thở. Mỗi khi cậu ở trong phòng học, ông ngoại vẫn lặng lẽ hé cửa, nhìn trộm xem cậu đang làm gì. Nếu là đọc sách giải trí, ngủ, hay làm bất cứ điều gì khác ngoài việc đọc sách giáo khoa, cậu sẽ rước lấy một tràng mắng chửi. Vì sao ông không thể dùng cách giáo dục bình thường hơn, vì sao cứ từng giờ từng khắc giám sát cậu? Không để cho cậu chút không gian riêng tư, không để cho cậu chút thời gian ngơi nghỉ.

Ông ngoại không hề biết, mỗi ngày cậu phải đối mặt với một loại khiếp sợ, tựa như biết bên cạnh mình là một quả bom, mà không thể chạy trốn, cũng không biết khi nào thì nó sẽ phát nổ. Loại khiếp sợ này, đến tận khi cậu đã rời khỏi quê nhà, một mình bắt đầu cuộc sống khác, vẫn đêm đêm tìm đến trong những giấc mộng của cậu, khiến cậu toàn thân rùng rùng mồ hôi lạnh, trần trọc suốt bao đêm trường. Hay là, ông ngoại biết, nhưng chưa từng thấy xót, trái lại càng vui mừng? Dẫu sao, hành hạ một đứa con hoang làm như nhục dòng tộc, cảm thấy rất thỏa mãn?

Quá khứ. Cậu vô lực ôm lấy thân thể đang run rẩy của mình, quỳ xuống, nhắm chặt mắt lại, ngăn không cho bản thân nhớ nữa.

Tất cả, tất cả, đều đã là quá khứ rồi. Cũng phải tỉnh dậy từ những cơn ác mộng đằng đằng đó thôi! Cho dù ngày hôm nay có đau đớn đến đâu, cho dù con đường phía trước dài vô tận, mịt mù xa xôi, nhưng nhất định sẽ đi đến điểm dừng. Thống khổ, rồi cũng có ngày phải kết thúc!

Chỉ cần dừng thân cận với ai, chỉ cần dừng để ai hiểu và đến gần mình, sẽ không thương tổn. Người càng thân cận, càng tường tận nhược điểm của mình, sẽ càng khiến mình đau đớn sâu sắc hơn. Đạo lý này, Cố Tích Triều đã sớm hiểu được, là một lần lại một lần dùng máu và nước mắt để hiểu.

Dạ dày sau khi bị chất cồn tra tấn bắt đầu quặn đau, như bị đâm, bị cắt, bị xé toạc, đau như bị lửa địa ngục thiêu đốt! Cơn đau này, tựa hồng thủy sau khi đê vỡ, nhanh chóng tràn từ dạ dày ra toàn cơ thể. Nhưng cũng đã quá quen thuộc rồi. Từ nhỏ chưa bao giờ được một ngày ba bữa cơm, đến khi cậu biết nấu, dạ dày đã bị loét.

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rất nhanh thôi sẽ cảm thấy khỏe hơn, không cần phải vội. Chậm rãi điều chỉnh hô hấp, mà quần áo cũng đã thấm đẫm một tầng mồ hôi lạnh.

“Rất đau...” Cậu nhíu mày, hạ giọng oán giận, “Thật sự rất đau...”

Nhưng lời này nói cho ai nghe đây? Cố Tích Triều không biết.

Sân thể dục thoáng đãng, lời thoát ra khỏi miệng, trong đêm lạnh nhanh chóng tan vào hư vô, lẻ loi, cô quạnh...

10. Chương 10: Ngoài Mặt Hữu Tình, Trong Lòng Vô Tình

Một buổi chiều, khi Cố Tích Triều bước vào quán bar Kỳ Đình, nơi này vẫn chưa có người khách nào. Ông chủ Cao Kê Huyết đang một mình bận rộn sau quầy bar. Cũng chẳng còn cách nào khác, vừa rồi một sinh viên đang làm việc tại đây đã giận dỗi bỏ đi, khiến ông không khỏi cảm khái, sinh viên bây giờ quả là rất được cưng chiều, không chịu nổi một chút kham khổ.

Phong linh trên rèm cửa khẽ vang. Cố Tích Triều bước vào trong quán.

Dưới ánh chiều tà hiu hắt từ bên ngoài cửa sổ rơi vào, Cao Kê Huyết nhìn rõ người trước mắt. Tuấn mỹ, là ấn tượng đầu tiên. Ông đã mở quán bar Kỳ Đình ở gần Đại học Biện Kinh bao nhiêu năm nay, sinh viên lui tới không ít, nhưng người trước mắt này, quả thực phải liệt vào Top 10 soái ca.

Cậu đứng ở cửa, giữa vầng sáng nhu hòa của buổi chiều tà, ánh tịch dương phủ lên từng sợi tóc, nhưng trên gương mặt cậu lại mang một vẻ đăm đăm, thanh lãnh xuất trần.

“Xin hỏi, quầy bar này có tuyển người?”

Cậu thản nhiên mở miệng, nhưng trong đôi mắt lại không giấu được vẻ ỉn ỉu, bí ẩn.

Tiểu soái ca mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần jeans xanh đen. Có vẻ rất biết cách phối đồ, nhưng dường như không biết cách thức xin việc. Đây là ý nghĩ trong đầu Cao Kê Huyết, nhưng ông vẫn nói: “Đúng vậy. Cậu đến xin việc sao?”

Lần này, Cố Tích Triều thậm chí không mở miệng nói, chỉ gật đầu.

“Biết pha cà phê? Biết pha rượu?”

Cao Kê Huyết hỏi tiếp.

Cố Tích Triều lại gật gật đầu.

“Quầy bar này chẳng những cần người pha cà phê, pha rượu, mà quan trọng hơn còn phải biết tán gẫu.” Cao Kê Huyết nhíu mày, khoanh tay ngồi sau quầy bar. “Cậu có biết, nơi này người đến kẻ đi đều là sinh viên, cả ngày phải trò chuyện...”

“Khi làm việc, tôi có thể nói.”

Cố Tích Triều trả lời, suýt chút nữa khiến Cao Kê Huyết té khỏi ghế. Ông chưa từng gặp người nào lãnh mạc đến thế!

“Hôm nay buổi tối đến làm, 7 giờ.”

“Được.”

Cố Tích Triều đáp, rời quán bar Kỳ Đình.

“Đây là gì?”

“Cuba Libre.”

“Còn cái này?”

“Margarita.”

“Còn cái này?”

“Bloody Marry.”

Cố Tích Triều vẫn thực kiên nhẫn trả lời. Cậu vừa lau từng cái ly vừa hỏi Truy Mệnh, “Không phải cậu được mệnh danh là ‘Ngàn chén không say’ sao?”

“Tôi không thường uống mấy loại này!” Truy Mệnh biện bạch, “Giống như cậu, biết pha rượu không có nghĩa là tử lượng tốt, phải không tiểu Lân?”

Lân Huyết bị lôi vào cuộc, chỉ khẽ gật đầu, không mở miệng. Thích Thiệu Thương bên kia lại không nhịn được, hỏi: “Nhiều loại rượu như vậy, phải nhớ hết?”

“Chứ không thì sao? Chẳng lẽ ở đây vừa mở sách xem vừa pha rượu cho khách?”

Cố Tích Triều cười hỏi ngược lại.

Cậu cùng Thích Thiệu Thương khi đó, nếu nói có gì thay đổi, thì chính là đã thân thiết hơn. Ít nhất, với Thích Thiệu Thương, bức tường phòng vệ ngăn cách của cậu đã dần sụp đổ.

Thích Thiệu Thương lắc đầu, thở dài một hơi, bắt đầu nhăm nháp Black Russian Cố Tích Triều giới thiệu.

Về phần Truy Mệnh, Cố Tích Triều đưa cho cậu một ly Nicolas Alaska.

Truy Mệnh có chút ngạc nhiên nhìn ly rượu cùng lát chanh và đường cát hồi lâu, sau đó hỏi: “Uống thế nào?”

“Dùng chanh bọc trong đường cát, cắn một miếng, chờ trong miệng thấm đẫm vị ngọt và chua, uống một hơi brandy.” Cố Tích Triều cười nói, nhìn Truy Mệnh tựa bé ngoan chăm học hỏi, tiếp theo lại vươn tay, phẩy phẩy áo cho cậu, “Đây là cocktail pha chế ngay trong miệng, rất thú vị, phải không?”

Truy Mệnh hưng phấn gật đầu, vừa được uống vừa được chơi, đương nhiên là vui nhất.

Cố Tích Triều ánh mắt hữu ý vô tình lướt qua Lân Huyết, sau dừng trên người Truy Mệnh, “Muốn học không?”

Không đợi Cố Tích Triều mời thêm lần nữa, Truy Mệnh đã muốn nhảy vào quầy bar.

Thích Thiếu Thương cảm thấy có vấn đề gì đó, dường như Cố Tích Triều đối với Truy Mệnh quá tốt.

Còn Lãnh Huyết, trên gương mặt đã phẳng phất một tầng sương lạnh, chỉ tập trung uống cạn một hơi brandy, đoạn xoay người rời khỏi quán bar, thậm chí cũng không nói với Truy Mệnh một tiếng.

“Tiểu Lãnh, cậu xem tôi...” Truy Mệnh định khoe ly rượu mình vừa pha chế, lại không thấy bóng dáng Lãnh Huyết đâu. Trong lòng không khỏi có chút trống trải.

Thích Thiếu Thương thấy cậu không vui, liền nói, “Cậu ấy có việc gấp.” Nhưng cho dù như thế, Truy Mệnh cũng đã mất đi hào hứng. Thích Thiếu Thương có chút oán trách nhìn Cố Tích Triều, mơ hồ cảm nhận được cậu cố tình làm vậy.

Cố Tích Triều cũng không nhiều lời, đôi mắt ngời sáng như mắt mèo.

Ngày hôm sau, chuyện Lãnh Huyết có bạn gái mơ hồ truyền ra. Đầu tiên là tin đồn Lãnh Huyết chơi thân với một cô gái tên Lăng Tiểu Dao. Lãnh Huyết ngày thường lãnh đạm, đối với nữ sinh luôn bày ra thần thái “vờ như không thấy”, cô gái có thể chơi thân với Lãnh Huyết đương nhiên khiến mọi người tò mò và hứng thú. Sau khi phát hiện Lăng Tiểu Dao là một người mỹ mạo ôn nhu lại thân thiện hiểu người, vậy quan hệ của Lãnh Huyết và cô ấy, còn phải hỏi sao?

Đối với tin này, Thích Thiếu Thương chỉ thấy hoảng sợ, trong lòng anh cảm nhận được sự tình vốn không nên diễn biến như thế, nhưng đến tột cùng nó nên thế nào lại không thể nói ra được.

Về phần Cố Tích Triều, sau khi nghe Thích Thiếu Thương nói “Lãnh Huyết có bạn gái”, cậu chỉ cười lạnh. Trong dự đoán, hay ngoài dự đoán? Liên quan gì đến cậu? Vì vậy, chỉ vui đầu học bài, chuyện rắc rối của người khác, cậu không rảnh hỏi đến.

Tuy nói thế, nhưng khi nhìn Truy Mệnh say khướt gục trong lòng, tâm Cố Tích Triều vẫn có chút không thoải mái, rất khó chịu.

“Cô ấy là một cô gái tốt, vừa thông minh khôn khéo lại rất biết quan tâm người khác, bộ dạng cũng thực đáng yêu. Nếu là tôi, nhất định sẽ thích.” Truy Mệnh mở to mắt nhìn Cố Tích Triều, còn hỏi cậu, “Nhưng vì sao tôi không vui?... Chính là không vui, không vui! Tiểu Lãnh có bạn gái, trong lòng tôi không hề vui sướng. Nơi này,” tay ấn ngực oán giận, “Nơi này phiền muộn, thở không nổi. Vì sao lại như thế?”

“Truy Mệnh, tôi không biết, tôi thực sự không biết.”

Cố Tích Triều có chút bối rối đáp. Nói không biết, bởi cậu hiểu, nếu Truy Mệnh mãi mãi không biết, vậy vĩnh viễn sẽ không đau, thế mới là hạnh phúc. Còn bối rối, là bởi vì cậu không ngờ Truy Mệnh lại phản ứng mạnh mẽ đến thế. Đỡ Truy Mệnh đã ngủ say ngời qua một bên, Cố Tích Triều trong lòng nguội lạnh. Tình yêu, cậu chưa từng trải qua, nhưng cũng không phải không hiểu. Làm ở quầy bar lâu như vậy, nghe nhiều nhất chính là khách đến uống rượu khóc lóc kể lể về tình yêu của họ, người yêu không được yêu, người được yêu lại không yêu, yêu nhau nhưng muốn rời xa nhau... Thật thật giả giả, ai cũng đều ủy khuất, ai cũng là người thê thảm nhất. Khác giới, hay đồng giới, khi yêu đều như nhau cả thôi. Nếu có khác, thì tình yêu đồng giới dễ vỡ, dễ tan hơn nhiều lắm! Nghe nhiều, Cố Tích Triều cảm thấy bản thân cũng mệt mỏi, hướng chỉ, cậu vốn không tin vào cái gọi là tình cảm con người.

Lãnh Huyết đối với Truy Mệnh có một loại tình cảm khác thường. Giấu được Truy Mệnh, nhưng làm sao qua mắt được Cố Tích Triều. Đơn giản chỉ là một hơi men tình bất chợt, cậu đã thấy qua quá nhiều, nhiều đến chết lặng, nhiều đến tê tái, nhìn mở đầu đã đoán được kết cục, men cạn tình tan. Cố Tích Triều vốn chẳng muốn để tâm, nhưng thấy dường như Truy Mệnh đối với Lãnh Huyết thật tâm chờ đợi, nên ngày đó cậu dạy Truy Mệnh pha rượu chỉ để thử xem, không ngờ một thử thách nhỏ như thế Lãnh Huyết cũng không vượt qua được!

Tình yêu, một trò chơi, một giấc mộng. Nếu chơi không nổi, sẽ sớm bị knock out, nhường vị trí cho người khác, thế thôi. Nghĩ đến đây, bên môi hiện một tia cười lạnh. Cậu đỡ tay Truy Mệnh, hạ giọng nói: “Một ngày nào đó, cậu sẽ hiểu, không đáng đâu!”

Không ai đáng để cậu phải rơi nước mắt cả. Người xứng đáng, tuyệt đối sẽ không để cậu phải khóc

11. Chương 11: Ngoài Miệng Vô Tình, Trong Lòng Hữu Tình

“Cố Tích Triều!”

Thiết Thủ chợt gọi cậu, sắc mặt phức tạp khó hiểu. Truy Mệnh và Lãnh Huyết, hẳn luôn ở một bên nhìn và rất rõ ràng. Lãnh Huyết đối với Truy Mệnh ái mộ mà ẩn nhẫn, Truy Mệnh đối với Lãnh Huyết ỷ lại mà ngây thơ. Chuyện của bọn họ, phản đối không được, mà đồng tình cũng không đúng, cho nên vẫn dây dưa đến tận hôm nay, không ngờ cuối cùng lại bị Cố Tích Triều phá.

Cậu làm đúng? Không. Vậy cậu làm sai? Hình như cũng không.

Cố Tích Triều thấy Thiết Thủ tìm đến, bèn trực tiếp giao Truy Mệnh cho hắn, “Cậu ấy uống rượu, anh chăm sóc cẩn thận.”

Thiết Thủ một tay ôm vai Truy Mệnh, một tay vuốt xuống gối, ôm lấy cậu từ trên ghế bệ lên, động tác thoải mái, thuần thục như đã làm rất nhiều lần. Đi tới cửa, Thiết Thủ rốt cuộc cũng dừng lại, mở miệng, “Cố Tích Triều, Truy Mệnh không phải là loại người như cậu, trò chơi tình cảm, cậu ấy chơi không nổi. Cho nên, tôi hy vọng cậu đừng đùa giỡn với cậu ấy, bằng không...”

“Bằng không thì thế nào?” Cố Tích Triều cười lạnh, “Thiết Thủ, anh có thể làm khó dễ được tôi?”

“Cố Tích Triều, không phải ai cũng giống cậu, có thể mang tình cảm ra làm trò chơi! Đùa cợt với cảm tình của người khác, cậu không thấy quá lỗ rồi sao?”

“Hừ!” Cố Tích Triều nhàn nhã trở về vị trí của mình, “Xem ra Thiết Thủ tiên sinh thật sự đã xem tôi là cao thủ đùa cợt tình cảm của người khác, chẳng những đùa cợt, còn là đùa đến chết người nhưng vẫn nhún nhor sống ngoài vòng pháp luật, phải không? Vẫn là câu lúc này, cho dù tôi là loại người này, anh có thể làm khó dễ được tôi sao?”

“Tôi không ngại phải trả giá đắt, để dù thế nào cũng nhất định đuổi cậu ra khỏi Biện Kinh, cho cậu không còn đất mà sống yên ổn!” Thiết Thủ nhìn Cố Tích Triều chằm chằm, trầm giọng nói.

Cố Tích Triều không nhúc nhích, nâng ly Tequila trên bàn, uống cạn một hơi, “Tôi chống mắt chờ xem!”

Không nói thêm nửa lời, Thiết Thủ ôm chặt Truy Mệnh, nhanh chóng rời khỏi quán bar Kỳ Đình.

“Tôi nói, tiểu đồng nghiệp!”

Thiết Thủ vừa đi, Cao Kê Huyết chạy ra. Tên Cố Tích Triều lão gọi không quen, nên sửa lại thành “tiểu đồng nghiệp” cho thân mật.

“Tôi nói, tiểu đồng nghiệp, cậu có lòng giúp đỡ, cần chi phải khiến người hiểu lầm? Giải thích rõ không tốt sao, ăn ngang nói ngạnh làm gì?”

Cố Tích Triều không để ý, lấy khăn lau bàn.

“Tiểu đồng nghiệp, tiểu đồng nghiệp?” Cao Kê Huyết không tha, “Tôi nói cậu ương ngạnh như vậy có lợi sao?”

“Ai nói tôi giúp đỡ? Tôi đích thực muốn phá hoại, muốn đem tình cảm của người khác cợt nhả như trò chơi đấy, có được không?”

Cao Kê Huyết bước vòng quanh cậu, vuốt cằm, hỏi, “Tình cảm? Cậu biết cái gì gọi là tình cảm? Cậu không những như vậy, còn đùa chết người?”

Cố Tích Triều lạnh lùng cười, hỏi lại một câu, “Tình cảm, là cái gì?”

Cao Kê Huyết bị hỏi vặn lại, không trả lời, chỉ cao thấp quét mắt trên người tiểu đồng nghiệp làm việc rất chăm chỉ, mà tính tiền lương cũng rất cẩn thận, khôn khéo, vô cùng lợi hại này.

Có lẽ, chỉ có nhân tài không hiểu gì về tình yêu mới có tư cách đùa cợt với tình cảm của người khác, mà cho dù có hiểu, họ cũng chỉ còn lại trong lòng phần cảm tình rỗng tuếch mà thôi.

Một người khách ngồi trong góc khuất sau khi nghe câu hỏi của cậu, cầm ly nước trước mặt uống cạn một hơi, để tiền trên bàn rồi đi ra ngoài. — Anh, là Thích Thiếu Thương.

Lúc tan ca, trời đã lất phất mưa rào, Cố Tích Triều không mang ô. Thực tế, cậu chưa bao giờ có thói quen mang theo ô. Đêm mưa mùa thu mát lạnh, trên đường sớm đã chẳng còn bóng người qua lại. Nhưng đang rảo bước, Cố Tích Triều bỗng bị kẹp ở hai bên hông, hoàn toàn bất ngờ.

“Thích Thiếu Thương?”

Bị kéo vào một con hẻm nhỏ, thân thể cậu bị đè mạnh vào tường. Hồn còn chưa định, nhưng thấy gương mặt trước mắt so với việc bị ép chặt hai bên còn khiến cậu kinh ngạc hơn. Ngửi được mùi rượu quen thuộc, Cố Tích Triều khó chịu nhíu mày, “Cậu uống rượu?”

Thích Thiếu Thương không chỉ uống rượu, anh còn uống không ít. Nhưng càng cố uống, lại càng tỉnh táo, càng không quên được người con trai lạnh lùng đã thốt lên “Tình cảm, là cái gì?” này. Cậu là ma, nhất định là ma, cho nên ngay từ những giây phút đầu gặp gỡ ấy đã ám ảnh anh mãi cho đến tận bây giờ.

“Tích Triều,” Thích Thiếu Thương cơ hồ bóp chặt hai má cậu, bắt cậu chỉ nhìn anh, chỉ nhìn mình anh thôi. Bởi vì như thế, anh cũng có thể nhìn cậu, nhìn thấy ánh mắt cậu, “Nói cho tôi biết, cậu có hại người không? Có không?”

“Thích Thiếu Thương, cậu say rồi!”

Cố Tích Triều không kiên nhẫn nhíu mày. Hôm nay gặp hai gã say, nhưng vì sao người trước mặt này lại không được ngoan ngoãn như người kia?

“Trả lời tôi!”

Thích Thiếu Thương cảm giác được Cố Tích Triều đang đẩy anh ra, nên đưa tay trực tiếp chế trụ cổ họng cậu.

“Buông!”

Cố Tích Triều vùng vẫy, lại chỉ khiến bàn tay Thích Thiếu Thương càng siết chặt. Chết tiệt, cậu sắp thở không nổi rồi.

“Tích Triều, cậu không hại người, phải không?”

Đúng lúc này Thích Thiếu Thương đột nhiên thả lỏng, tựa một đứa bé vùi đầu vào hõm vai cậu, đem sức nặng của toàn cơ thể dựa trên người cậu.

Ánh mắt Cố Tích Triều chợt loé, trong đó dường như có nỗi ưu tư chưa được đặt tên. Sau đó, cậu nhin không được mà thở dài, hạ giọng hỏi, “Không có, vậy có thể tha cho tôi chưa?”

“Tôi biết là không có, tôi biết...”

Thích Thiếu Thương lẩm bẩm, thân người từ từ trượt xuống.

Cố Tích Triều chỉ có thể vội túm chặt lấy áo anh, không để anh ngã xuống đất. Nếu giờ mà nằm xuống đây, quần áo trên người coi như xong!

“Tôi biết mà, người tôi yêu sẽ không hại người khác...”

Những lời này rất khê, nhưng Cố Tích Triều vẫn nghe được, mà đối với cậu, lại tựa sét đánh ngang tai, ngón tay như không theo sự điều khiển của cậu, kinh ngạc buông ra. Thích Thiếu Thương ngã “rầm” trên con đường ngập nước, vẫn say sưa ngủ.

Khi Thích Thiếu Thương tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau. Trời mới tờ mờ sáng, anh đã ngồi dậy, đầu đau như sắp nứt toác đến nơi, lấy đồng hồ ra xem, mới 5:30. Lắc lắc đầu, theo thói quen nhìn giường đối diện, không có ai!

“Tích Triều?”

Anh vội vàng xoay người bước xuống giường, đi một đoạn mới phát hiện Cố Tích Triều đang ngẩn người đứng trên ban công. Trên người cậu chỉ khoác chiếc áo sơ mi mỏng manh màu xanh nhạt. Quần áo cậu sắc màu rất đơn điệu, nếu không phải màu xanh lá thì sẽ là màu đen, đôi khi có vài cái áo trắng. Mà đến kiểu dáng cũng đơn giản, màu xanh luôn là áo sơ mi, màu đen luôn là áo khoác, còn màu trắng luôn là áo trong hoặc áo đi làm. Nhìn thấy chiếc áo sơ mi cậu đang mặc kia, Thích Thiệu Thương có chút nghi hoặc. Hôm qua lúc rời Kỳ Đình, rõ ràng Cố Tích Triều không mặc cái áo này, chẳng lẽ khi về đã thay đồ? Nếu đã thay đồ, sao còn không đi ngủ? Cổ tay áo thậm chí còn ẩm ướt chưa khô. Hay cậu đã đứng ở ban công cả đêm nay rồi?

“Tỉnh rồi?” Cố Tích Triều đang ngẩn người chợt mở miệng.

“Ừ, hôm qua...” Trí nhớ của Thích Thiệu Thương chỉ dừng lại lúc rời khỏi Kỳ Đình, sau đó, là đến một quán ăn nhỏ uống tới say khướt.

“Hôm qua cậu uống say, ngủ ngay trên đường, tôi thấy nên khiêng cậu về.”

Cố Tích Triều quay đầu lại nhìn anh. Sắc mặt cậu trắng bệch như tượng điêu khắc, tinh thần sa sút, uể oải hơn cả kẻ say rượu là Thích Thiệu Thương.

“Thích Thiệu Thương, chúng ta đều đưa đối phương về nhà một lần, huề nhau.”

Thích Thiệu Thương nhìn cậu bước vào phòng tắm, một lúc lâu sau, chợt hỏi, “Tích Triều, hôm qua tôi có nói gì không?”

Cố Tích Triều trong phòng tắm trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Không có. Lúc tôi nhìn thấy cậu, cậu đã say như lợn chết.”

Tiếp theo, cậu mở vòi nước, tiếng nước chảy ào ào át hết đi những lời muốn nói của Thích Thiệu Thương.

12. Chương 12

Khoảng cách xa xôi nhất trên đời Thích Thiệu Thương là con người đơn giản vô tư, não bộ của anh đại khái có thể so với cấp quang, cho nên khi anh phát hiện được quan hệ giữa mình và bạn cùng phòng càng ngày càng trở nên xa cách, tình hình đã hoàn toàn không thể cứu vãn được nữa. Buổi sáng, Cố Tích Triều thường dậy sớm, đến lớp trước thật lâu, cho nên khi đi học, bọn họ căn bản không thể ngồi gần nhau. Giờ ăn trưa, Thích Thiệu Thương từng mơ tưởng tới việc tìm ra Cố Tích Triều giữa cái nhà ăn ào ào người đến kẻ đi kia. Còn đến buổi tối, Cố Tích Triều không phải ở thư viện thì cũng ở chỗ làm, mà hai nơi này, Thích Thiệu Thương muốn Cố Tích Triều bớt chút thời giờ nói với anh nửa câu còn khó hơn lên trời! Rồi cuối cùng, đến lúc Cố Tích Triều trở về phòng, Thích Thiệu Thương vừa định hỏi thăm vài câu, cậu thần tình mệt mỏi, vừa nằm xuống đã ngay lập tức chìm vào giấc mộng. Cậu ấy đang cố tình xa lánh mình? —— Hình như là thế.

Nhưng vấn đề ở đâu? —— Không có đáp án. Thích Thiệu Thương chán nản từ trên giường ngồi dậy, không ngoài dự đoán, Cố Tích Triều đã rời khỏi. Cậu không hề gọi anh dậy cùng. Thích

Thiệu Thương đột nhiên thực sợ hãi, người con trai đã ở cùng anh nửa học kỳ, người con trai tên Cố Tích Triều kia, dường như anh chưa từng hiểu biết chút gì về cậu. Chỉ biết cậu học hành rất chăm chỉ, trong công việc cũng rất cố gắng, lại còn đa tài đa nghệ. Còn những chuyện khác? Hoàn toàn không biết gì cả. Có lẽ, trong lòng cậu chưa từng xem anh là bạn bè, chỉ đơn thuần

là người ở cùng phòng mà thôi. Nhưng anh vẫn hy vọng, hay nói là mộng tưởng cũng được, có thể bước vào thế giới của cậu! Nghĩ đến đây, đôi mắt to kia âm thầm đi vài phần, nụ cười mất mát còn chưa kịp nở bên môi đã vụt tắt, hoá thành một tiếng thở dài... Học kỳ đầu tiên nhốn nháo hoảng loạn ấy cuối cùng cũng kết thúc bằng một đợt thi cuối kỳ.

Trong lần thi đó, các giáo sư lần đầu tiên thật sự biết đến cái tên Cố Tích Triều, như sấm nổ bên tai vậy. Nguyên nhân rất đơn giản, từ trước đến nay, đề thi ở Đại Học Biên Kinh nổi tiếng khó, sinh viên thi trượt là chuyện rất bình thường, thế nhưng Cố Tích Triều lại được 9 điểm A, mà học kỳ này, cậu đăng ký học tổng cộng đúng 9 môn. Khi điểm hiện trên hệ thống máy tính, các giáo sư đều giật mình, sau đó ngay tức khắc kiểm tra bài thi của sinh viên tên Cố Tích Triều này, xác định rốt cuộc có phải khâu chấm bài hoặc là nhập điểm xảy ra sai sót hay không. Kết quả: không có! Một ngôi sao mới được sinh ra! Đối với vinh dự này, Cố Tích Triều chỉ hơi nhướng mi, im lặng. Nếu là trước đây, cậu có thể cảm động, còn có thể vừa mừng vừa lo, cũng có thể vui sướng đến điên lên được, nhưng giờ, điều khiến cậu quan tâm chỉ là học bổng mà thôi. Mọi người còn sống đều phải tin vào cái gì đó — cậu không tin vào kẻ khác, chỉ tin vào tiền. Có tiền, mới có thể tiếp tục sống. Sau khi kết thúc học kỳ là kỳ nghỉ đông.

Ai nấy đều trở về nhà. Cố Tích Triều không còn nơi nào để đi, nhưng cũng không cảm thấy một mình trong phòng này là tịch mịch. Cậu đã quen làm một người cô độc rồi. “Tôi sẽ quay lại gặp cậu.” Thích Thiệu Thương cười. Cố Tích Triều cũng cười không đáp. “Tôi nhất định sẽ quay về thăm cậu thường xuyên!” Thích Thiệu Thương thấy thế hơi dỗi, lại khẳng định một lần nữa, tựa như lời thề son sắt. Cố Tích Triều tin anh sẽ đến, nhưng việc anh có thăm cậu hay không, quan trọng lắm sao? Dù gì, muốn tịch mịch, rất đơn giản, chỉ cần mắt không nhìn, tai không nghe là được rồi. Không ai hiểu cảm giác này hơn cậu.

Nhưng điều cậu không ngờ chính là, có thứ còn đến sớm hơn cả Thích Thiệu Thương, mà thứ này, cậu lại không thể vô tình xem như không có. Tin của mẹ. Từ đồn cảnh sát. Cố Tích Triều nhớ rõ như in, cậu nhận được cú điện thoại kia vào một buổi hoàng hôn, khi cậu đang thanh toán hoá đơn tín dụng. Thẻ không phải cậu dùng, nhưng hoá đơn thì cậu trả. Hai năm nay, hoá đơn hơn một ngàn mỗi tháng luôn khiến cậu vất vả đến quay cuồng. Cậu không biết chuyện này sẽ tiếp diễn bao lâu, nhưng cậu hiểu rõ, trong tương lai gần chưa thể chấm dứt được. Chuông điện thoại vang lên, truyền đến một giọng nói lạnh lùng như đã được công thức hoá. Nhấc điện thoại, nhìn xuyên qua cửa sổ, nghe tiếng gió đầu mùa len lỏi qua nhánh hoa hòe, hoa theo gió rơi rớt bên thềm, những chiếc lá lay động, khiến cho phong cảnh cũng trở nên hữu tình. Thế nhưng tin tức cậu nghe được, dường như lại vô tình quá đỗi. “Xin chào! Xin hỏi đây là Cố Tích Triều Cố tiên sinh?” Đó là một giọng nữ lạnh băng, cứng nhắc và máy móc. Cố Tích Triều ngẩn

người, nhanh chóng lục lại trí nhớ, khẳng định chưa hề nghe qua thanh âm này, “Tôi đây, xin hỏi cô là...?” “Đây là đồn cảnh sát, Cố tiên sinh có thể đến một chuyến không? Chúng tôi phát hiện thi thể của bà Lê Thanh, hy vọng cậu có thể đến nhận dạng. Địa chỉ của chúng tôi ở...”

Hồi ức hỗn loạn dừng lại tại đó. Cố Tích Triều không nhớ cuối cùng cậu đã nói gì với cô gái kia, cũng không rõ khi nào thì cậu gác điện thoại. Cậu không khóc, chỉ bất an nhìn quanh quất, bàng hoàng, lúng túng, nhìn hoa hòe bay lá tả ngoài thềm, tựa như con bướm vấy vùng nơi cửa tử, rồi rơi vào hư vô. “Mẹ... mẹ chết rồi...” Mờ mịt lặp đi lặp lại, biết rằng xung quanh không có ai đưa vai gánh vác cơn khủng hoảng này cùng cậu, nhưng vẫn cố chấp nói ra. Loại cảm giác này, như bị đâm một nhát, máu tươi lênh láng thành sông, nhưng vì quá khiếp sợ mà tạm thời mất đi cảm giác đau đớn. Nhưng, đau chậm không có nghĩa là đau ít, nó âm ỉ như thế, chỉ khiến cậu đau hơn vạn phần, bởi khi đã hoàn toàn tỉnh táo, lý trí đã quay trở lại, thì sẽ cảm nhận từng giọt đau đớn chứa vào tâm can càng sâu hơn, muốn tránh, cũng tránh không thoát. Sau khi đến đồn cảnh sát hoàn thành các thủ tục, trời đã tắt nắng. Từ đầu đến cuối, Cố Tích Triều biểu hiện đúng mực, điềm tĩnh, tựa như không có chuyện gì lớn, cơ hồ có thể nói là điềm nhiên mà giải quyết

hậu sự cho mẹ. “Thi thể ở phòng liệm, mời.” Một vị cảnh sát nói như thế, dẫn cậu vào phòng liệm.

“Hai ngày trước chúng tôi được chủ nhà báo, phát hiện thi thể của bà Lê Thanh. Theo pháp y giám định, khi phát hiện, bà đã chết được ba ngày. Không có vết thương chí mạng, là dùng thuốc phiện quá liều dẫn đến đột tử. Mẹ cậu không có quan hệ bạn bè, nên liên lạc với cậu rất khó khăn. Nếu không phải tìm được thi thể tín dụng của bà, có lẽ chúng tôi đã không thể tìm được cậu. Nếu cậu không ngại, tôi nhiều chuyện xin nói một câu, đối với người nghiện thuốc phiện, cho tiền không phải cách giải quyết, thậm chí, đó là vô trách nhiệm...” Cùng Cố Tích Triều vào phòng liệm là một nữ cảnh sát còn trẻ, nói rất nhiều, nhưng Cố Tích Triều không đáp lại một câu. Cậu chỉ yên lặng nhìn mẹ. Thi thể của mẹ khô quắt, gầy gò, tiêu tụy và thô lương. Cuộc đời mẹ chỉ vồn vẹn có 37 năm ngắn ngủi, người khác vẫn trong những tháng ngày thanh xuân tươi đẹp, vẫn còn thướt tha, mà mẹ... Có lẽ, đời này, con nợ mẹ rất nhiều...

Cố Tích Triều chạm đến ngón tay do đột tử mà co rút cứng ngắc, không khí lạnh lẽo khiến cậu kinh hãi. Không để ý đến nữ cảnh sát vẫn đang thao thao bất tuyệt, cậu xoay người lao ra ngoài.

Đêm đó, gió thổi nhẹ nhẹ, trăng tròn rất đẹp, sao cũng lung linh sáng ngời. Cố Tích Triều ngẩng đầu, nhìn vào không trung, cố gắng ổn định trái tim đang đập rất nhanh, thống khổ đến muốn nôn mửa, nhưng lại không phát ra tiếng động, cho dù là hơi thở cũng không chút hỗn loạn. Nét mặt “bình thường” như thể dọa những người trong đồn cảnh sát đến chết khiếp, nên họ đùn đẩy cho Vô Tình. Vô Tình đẩy xe lăn đến bên cạnh Cố Tích Triều, đưa một liều thuốc cho cậu. Cố Tích Triều chỉ khẽ lắc đầu. “Tôi nghĩ, bây giờ thứ cậu cần là rượu.” Vô Tình thu tay về. “Tôi không uống rượu.” Cố Tích Triều nhẹ giọng nói, “Huống hồ, còn có rất nhiều chuyện chờ tôi làm, tang lễ cũng chờ tôi lo.” “Cố Tích Triều!” Vô Tình cao giọng, “Chuyện đã qua rồi, cậu không thể nghĩ thoáng mà thả lỏng một chút sao? Vẫn căng thẳng gồng mình gắng gượng như thế, cậu không sợ sẽ phát điên?”

Cố Tích Triều chỉ cười nhạt một tiếng: “Anh có biết tôi đang nghĩ gì không? Từ nay về sau, tôi sẽ không còn phải chịu cái gánh nặng hoá đơn này nữa!” Cậu đặt tay lên ngực trái, “Nơi này, sớm đã không còn đập nữa rồi. Trời sinh tôi vốn là kẻ máu lạnh. Anh còn muốn nói điều gì

hay ho hơn không?” Nói xong, Cố Tích Triều thậm chí còn không chờ Vô Tình đáp, lập tức

rời khỏi đồn cảnh sát. Đôi khi, càng tỉnh táo, càng tàn nhẫn. Tàn nhẫn với người, nhưng lại càng tàn nhẫn với chính mình hơn.

13. Chương 13: Từ Đây Kiếp Người Trường Hận, Nước Xuôi Đông*

*Nguyên văn “Tự thị nhân sinh trường hận, thủy trường đông” trong tác phẩm Tương Kiến Hoan của Lý Dục.

Đám tang được tổ chức tại nhà tang lễ. Nhưng trong đại sảnh, ngoài Cố Tích Triều ra, không một bóng người qua lại.

Người cử hành tang lễ nhìn đại sảnh vắng lặng, trong lòng có chút không yên. Những đám tang khác, tiếng khóc rung trời chuyển đất, mà nơi đây lại quá tĩnh lặng, tĩnh lặng đến quỷ dị. Trừ ông ra, người duy nhất còn sống chính là Cố Tích Triều. Hôm nay cậu mặc áo đen trang nghiêm, im lặng ngồi một bên, đôi chân dài gầy gò vắt chéo, thân thể hơi nghiêng về phía trước. Cậu đang hút thuốc, đầu ngón tay chập chờn khói trắng, chậm rãi đưa lên miệng, sương khói nhạt nhòa phủ trên ánh mắt mê ly, nhưng ánh lửa mong manh chập chờn ấy khiến gương mặt chìm trong bóng tối của cậu chốc chốc lại sáng lên từng mảng, thoạt nhìn càng thêm giống quỷ!

“E hèm, Cố tiên sinh...” Người cử hành tang lễ ngập ngừng mở miệng, nơi này không có chút nhân khí, thật sự là càng lúc càng lạnh sống lưng, “Nếu vẫn không có ai tới, tôi nghĩ...”

Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn bên ngoài trời đã dần tắt nắng, trên môi hiện lên một ý cười khó hiểu: “Được rồi, ông đi đi.”

Cậu của cậu, hẳn sẽ không đến. Bất luận cậu hay mẹ đều là những người đã bị đuổi đi, dù có chết, cũng sẽ không được thừa nhận!

Cố Tích Triều lấy từ trong túi quần ra một cái bật lửa, châm vào đồng giấy tiền vàng mã, nhưng không lập tức ném chúng vào chậu than, mà cậu chờ, chờ đến khi ngọn lửa dường như muốn đốt cháy cả mười ngón tay, mới chậm rãi thả xuống. Rồi cậu hạ khuỷu tay, xoay người nhìn tro tàn trong đồng lửa, lặng im không nói.

“Tích, Tích Triều?”

Đại sảnh vắng lặng chợt vang lên một thanh âm quen thuộc, là Truy Mệnh. Cậu tiến vào, cung kính cúi chào di ảnh của mẹ Cố Tích Triều, đoạn ngồi xuống bên cạnh.

“Tôi nghe Thích Thiều Thương nói thân thể cậu không tốt, nơi này âm khí quá nặng, cậu không nên tới!”
Cố Tích Triều lặng lẽ nói.

Truy Mệnh lắc đầu, cậu không quan tâm mấy chuyện mê tín dị đoan, chỉ thấy rất lo lắng cho Cố Tích Triều.

“Cậu vẫn nên khóc cho khuây khoả, ghen mãi trong lòng như thế không tốt.”

Cố Tích Triều chỉ mỗi một nhăm mắt, “Sắp xong rồi...”

Khóc? Nên khóc như thế nào, cậu sớm đã quên mất.

Tuy là nói như thế, nhưng khi hoả thiêu thi thể, Truy Mệnh vẫn thấy sắc mặt Cố Tích Triều trở nên trắng bệch trong giây lát. Nhưng rồi sau đó, cậu vẫn quật cường, kiên trì muốn tự mình mai táng tro cốt của mẹ, không cần ai làm bạn, không cần ai ở bên. Cậu vẫn thế, trước sau như một, không cần ai quan tâm, cũng không để ai có cơ hội bước vào thế giới riêng của cậu.

Ban đêm, ngoài nghĩa địa nổi gió to, quất từng trận từng trận vào hàng cây hai bên đường đến nghiêng ngả. Nhìn sắc trời có lẽ sắp mưa, Cố Tích Triều rảo bước trở về, có chút lo lắng, nếu không nhanh chân, e rằng sẽ lỡ chuyến xe cuối cùng mất.

“Tích Triều, Tích Triều...”

Đúng lúc đó, Cố Tích Triều nghe thấy tiếng ai gọi cậu, là giọng nói của một người phụ nữ. Cậu nghi hoặc tìm hướng âm thanh phát ra, nhưng khi nhìn thấy rồi, lại một trận hoảng hốt. Người kia một thân áo trắng, thoạt nhìn tựa tiên nữ giáng trần, nếu không phải mẹ, còn có thể là ai khác?

Nhưng kỳ lạ thay, dù biết bà là ma, Cố Tích Triều vẫn không chút sợ hãi, thậm chí không do dự mà đi tới.

“Con gầy đi rất nhiều, nhưng cao hơn...” Mẹ dịu dàng vuốt ve gương mặt cậu, ngón tay băng lãnh tựa đá hoa cương. “Vì sao không mời cậu vợ đến? Con có biết, sau khi ông bà ngoại mất, mẹ chỉ còn hai người bọn họ là người thân.”

“Con đã gọi điện thoại...” Trong lòng mẹ, cậu vĩnh viễn không phải người thân của bà, mà là kẻ thù đã huỷ đi cuộc đời bà!

“Vì sao không chờ một chút?” Mẹ lại cắt ngang lời giải thích của Cố Tích Triều.

“Có cần thiết không? Muốn đến, tất sẽ đến. Không muốn đến, cho dù con chờ thêm một ngày, hai ngày, cũng sẽ không đến.”

“Ha ha...” Trên gương mặt mẹ hiện ra một nụ cười thống khổ, “Mẹ quên, con luôn tuyệt tình... như một ác ma...”

Cố Tích Triều không chịu được quay đầu đi, thở dài, “Bất luận thế nào, mẹ vẫn còn con.”

“Mày?!” Mẹ chột cao giọng, thần sắc oán độc, “Mày với hán đều là kẻ vô tình vô nghĩa! Vứt bỏ tao, rời xa tao! Nếu không phải vì mày, tao sao có thể chết?!”

“Tôi bỏ đi vì tôi không muốn cùng bà xuống địa ngục!” Cố Tích Triều đột nhiên bùng nổ, dường như không thể khống chế được mà hét to, “Lê Thanh, dựa vào cái gì mà bà muốn tôi gánh lấy cuộc đời bà? Dựa vào cái gì! Trong hồ sơ ghi một lần tàng trữ ma túy, một lần đánh người bị thương, tất cả đều vì bà, nhưng khi đó bà đang làm cái gì? Mại dâm, hút thuốc phiện, hút thuốc phiện, mại dâm! Tôi đã nói, tôi không ngại thực hiện nghĩa vụ phụng dưỡng bà, chỉ cần bà cai nghiện, chỉ cần bà rời bỏ người đàn ông đó... Tàng trữ ma túy, là bắt buộc phải mua thuốc phiện khi bà bị độc nghiện phát tác. Đánh người, là vì không nỡ nhìn thấy bà đối chác thân thể mình với người đó! Tôi thậm chí không cần tình thương của bà, tôi chỉ muốn bà sống cho ra một con người! Nhưng vì sao chỉ có như thế bà cũng làm không được, bà như một vũng bùn, vĩnh viễn luôn là một vũng bùn! Tôi bỏ đi, là vì tôi phải tự cứu lấy đời mình, tôi không muốn chính mình cũng bị bà lôi vào vũng bùn đó, huỷ đi cả đời tôi!”

“Mày để ý hán phải không?” Lê Thanh chột nở nụ cười, ánh mắt lóe một tia ma quỷ, “Mày vẫn luôn để ý, để ý người đàn ông đó, bằng không sẽ không động thủ đánh người. Có phải lúc tao giữ mày lại trên đường, mày đã hận không thể giết người đàn ông đó, cũng hận không thể giết được tao?”

Nhớ đến mười năm sau đó khi hai mẹ con gặp lại, bà đã là gái mại dâm, lại muốn đem cả con mình chèo kéo “khách”, Cố Tích Triều cảm thấy trong lòng lửa giận thiêu đốt, vĩnh viễn không thể dập tắt, “Không – biết – liêm – sỉ!” Cậu dần từng chữ một.

“Bất luận thế nào, tao cũng là mẹ mày!” Lê Thanh nghe xong câu đó lại mỉm cười, bà không những không thể yêu con mình, mà còn hận, hận sâu đậm, bà tin đứa nhỏ này cũng thế.

“Lúc tôi sáu tuổi, bà đã sớm từ bỏ tôi, từ bỏ trách nhiệm của một người mẹ rồi.” Nhắc tới chuyện quá khứ, Cố Tích Triều vẫn bình tĩnh, trong lòng lại phẳng lặng tựa như mặt nước hồ thu, không gợn chút sóng.

“Nhưng sau này khi gặp lại tao, mày không bỏ đi ngay lập tức, vì sao vậy?” Bàn tay băng lãnh lại trượt dần xuống, trượt dần xuống... “Bởi vì cô đơn phải không? Dù sao mày cũng là một con người, cho nên, dù cho tao có là một kẻ quá sức chịu đựng, mày cũng không bỏ đi, dù sao tao cũng là người thân duy nhất của mày mà.”

“Đúng vậy!” Cố Tích Triều cười khổ, đôi mắt ảm đạm như quỷ, một con quỷ còn sống mà lòng nguội lạnh như đã chết, “Là bi ai của tôi, cũng là máu thịt của tôi... Cả đời, đều là thế.”

“Theo tao đi, bây giờ theo tao, được không?” Mười ngón tay băng lãnh mang theo hơi thở chết chóc đặt trên yết hầu cậu, sau đó dùng lực, “Giống như trước kia tao đã làm, nhưng lần này, tao không cần đến dao... Nhất định sẽ thành công, nhất định... Đứa nhỏ như mày, vốn không nên được sinh ra...”

“Đừng, buông tay!” Cố Tích Triều liều mạng giãy dụa, thật không ngờ quỷ cũng mạnh như thế, ngón tay siết cổ cậu càng lúc càng chặt. Mẹ cậu đã thành quỷ, một con quỷ khát mạng của cậu! “Đừng! Đừng làm thế lần thứ hai, buông ra! Mẹ! Mẹ là mẹ của con mà...”

“Đừng!” Cố Tích Triều hô to một tiếng, bưng tỉnh ngồi bật dậy, toàn thân rùng rùng mồ hôi lạnh. Hô hấp cuồng loạn một lúc lâu sau mới bình phục, thân thể cậu run rẩy không thể kiềm chế.

Dù nằm mơ như vậy, nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa, chứng kiến cái chết của mẹ, lòng cậu không thể không day dứt. Bóng đêm đã phủ, nghĩa địa đã lạnh tanh! Cố Tích Triều chống tay ngồi dậy, khó khăn đứng lên, vái, “Bất luận thế nào, con cũng muốn sống... Hơn nữa, sống thật tốt. Sau này con sẽ quay lại thăm mẹ.” Trầm mặc một lát, cậu lại mở miệng, ngữ điệu khô khốc vô lực, “Tạm biệt, mẹ.”

Rảo bước trên đường, cảnh tượng quen thuộc hết như trong mộng, Cố Tích Triều không nhận được, chạy như điên.

14. Chương 14: Dây Đàn Đã Đứt, Còn Ai Nghe

Khi quay về trường, thấy ánh đèn toát ra từ phòng ngủ, Cố Tích Triều nghi hoặc mở cửa. Nghe thấy tiếng cậu, là gương mặt phẫn nộ của Thích Thiệu Thương.

“Cậu đi đâu vậy hả? Sao hai ngày liền không trở về một lần? Đến một cú điện thoại cũng không có, cậu không biết có người vô cùng lo lắng cho cậu sao hả?” Thích Thiệu Thương vừa thấy Cố Tích Triều, lập tức rống lên, bàn tay rần rở như sắt chế trụ cổ tay cậu. Nhìn thấy gương mặt Cố Tích Triều đầy bụi bặm, lại càng thêm lo lắng.

“Thích Thiệu Thương, Thích Thiệu Thương...” Cố Tích Triều vô lực chống đỡ, nắm chặt lấy cánh tay Thích Thiệu Thương, như người sắp chết đuối vớ được phao cứu hộ. Cậu mơ hồ lặp đi lặp lại tên Thích Thiệu Thương, rồi sau đó cứ thế lảng lạng ngất đi trong lòng anh.

“Về nhà, tôi phải về nhà...”

Có một số việc, Cố Tích Triều không thể nói, cũng không biết phải nói cùng ai; không thể khóc, cũng chẳng biết nên khóc thế nào. Cho nên, cậu đổ bệnh, phải chăng cũng là một cách để quên đi hết tất cả? Một cách để tin tưởng rằng khi cậu tỉnh dậy, tất cả đều đã trôi qua?

Thích Thiếu Thương âu lo chườm một túi đá lên trán Cố Tích Triều, tiếp theo lấy bông thấm nước làm ẩm đôi môi khô khốc của cậu. Bốn ngày, Cố Tích Triều sốt cao mê man đã bốn ngày, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Đôi khi cậu lại thì thào nói rằng phải về nhà, nhưng khi Thích Thiếu Thương hỏi nhà ở đâu, cậu lại trầm mặc, sau đó toàn thân nóng lên, rồi sốt cao hơn. Vài lần như vậy, ngốc như Thích Thiếu Thương cũng hiểu, “về nhà” là điều cấm kỵ của Cố Tích Triều, cậu không thể nói, người khác càng không thể hỏi, chỉ có thể bật thốt ra trong mộng, tự nhủ với bản thân như vậy mà thôi. Anh không biết rằng, thật ra cậu vốn không có nhà. Về nhà không phải điều cấm kỵ, mà đơn giản, chỉ vì không có nhà để về.

“Thiếu Thương, đến lúc cho cậu ấy uống thuốc rồi.” Tức Hồng Lệ đứng ở cửa khẽ nhắc anh, Cố Tích Triều bệnh bốn ngày, Thích Thiếu Thương chăm sóc cậu bốn ngày, cô cũng theo anh bốn ngày. Nhưng bốn ngày qua, trong mắt Thích Thiếu Thương không hề có cô. Nhìn Thích Thiếu Thương ngày thường bưng chén nước cũng bưng không đành lòng, vậy mà bây giờ tay chân lạnh lẽo cho Cố Tích Triều uống thuốc, trong lòng Tức Hồng Lệ không khỏi có chút buồn bực, “Có lẽ hôm nay cậu ấy cũng không tỉnh đâu, chỉ bằng đi ăn cơm trước đi.”

Thích Thiếu Thương lại chỉ lo lắng nhìn Cố Tích Triều, lắc đầu, “Em đi trước đi, anh chờ chị Biên Nhi đến thay, sau đó anh sẽ đi.”

Tức Hồng Lệ không thể chịu được nữa, xoay người bỏ đi, vạt váy dài đỏ thắm nhanh chóng biến mất sau cầu thang.

Rất nhanh, người yêu của Lôi Quyển, Trần Biên Nhi, nhẹ nhàng đi lên, câu đầu tiên chính là: “Cậu làm sao để Hồng Lệ giận dữ bỏ đi vậy?”

“A? Hồng Lệ đi rồi? Sao cô ấy không nói cho em một tiếng?” Thích Thiếu Thương đương nhiên lắp bắp kinh hãi. Hồng Lệ và anh, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm rất tốt. Gần đây đặc biệt với cô ấy sao?

Trần Biên Nhi thấy vẻ mặt mờ mịt của Thích Thiếu Thương, không khỏi lắc đầu, “Hiện giờ cậu ngoài người bạn cùng phòng này ra, còn chú ý đến ai khác hay sao?” Nhớ đến bốn ngày trước khi Thích Thiếu Thương trở về ôm theo Cố Tích Triều về mặt kính hải, Trần Biên Nhi lại thở dài, vỗ vỗ vai anh, “Nói chung, cậu tự giải quyết cho tốt. Đi ăn đi, để tôi trông cậu ấy cho.”

Khi Cố Tích Triều tỉnh lại đã là chiều ngày thứ năm, ánh dương rất đẹp, phủ trên người cậu một tầng sáng vàng rực rỡ. Thích Thiếu Thương đang đo nhiệt độ cơ thể cho cậu, thấy mí mắt cậu giật giật, hàng mi khẽ run, biết cậu sắp tỉnh, yết hầu anh bỗng căng cứng. Đường như đã chờ quá lâu, nên cảm giác có chút không thực.

Cố Tích Triều quả nhiên một lúc sau dần dần tỉnh lại, chậm rãi chống giường ngồi dậy, ngũ quan do vừa tỉnh ngủ trở nên vô cùng nhu hòa, ánh mắt đen láy đậm nét mê người. Cậu gắng sức mở to hai mắt, mờ mờ nhìn xung quanh, vẻ mặt vô tội đó khiến tâm Thích Thiếu Thương lại rung lên từng hồi.

Mãi cho đến khi ánh mắt Cố Tích Triều hoàn toàn dừng trên người Thích Thiếu Thương, anh mới lúng túng mở miệng nói, “A, cậu tỉnh rồi?”

Cố Tích Triều miễn cưỡng nở nụ cười nhàn nhạt, ý là: như cậu thấy đấy.

Thích Thiếu Thương ngượng ngùng gãi đầu gãi tai. Khi ở trước mặt Cố Tích Triều, anh vẫn luôn ngây ngô như một đứa trẻ vậy, “Đây là nhà tôi, cậu bị bệnh, ngủ li bì hết năm ngày, nhớ không?”

“Năm ngày? Tôi... Khụ khụ...” Cố Tích Triều vừa định nói chuyện, lại phát giác yết hầu khô khốc như có lửa đang thiêu đốt.

Thích Thiếu Thương thấy thế nhanh chóng bưng đến một ly nước đưa cho cậu, chậm rãi giúp cậu uống vài ngụm. Sau đó điều chỉnh gối một chút, để cậu dựa vào cho thoải mái, “Khá hơn chút nào không?”

Cố Tích Triều có chút luống cuống. Từ khi còn rất nhỏ cho đến giờ, chưa từng có người nào đối với cậu dịu dàng, chu đáo đến vậy. Nhưng ánh mắt khắc sâu nhu tình của Thích Thiếu Thương lại khiến cậu bất an, lần này, Thích Thiếu Thương không say, cho nên, cậu biết rõ ánh mắt anh nhìn cậu thể hiện điều gì. “Tôi, tôi muốn trở về...”

“Bây giờ không được, cậu vừa mới tỉnh, thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục.” Thích Thiếu Thương không chút do dự phản đối. Tiếp theo, vươn tay đặt trên trán cậu, “Vẫn còn hơi sốt. Muốn nghỉ ngơi thêm một lát không?... Quên đi, cậu đã ngủ vài ngày rồi, bác sĩ nói cậu cần hít thở khí trời. Hôm nay thời tiết đẹp lắm, chỉ bằng ra ngoài đi dạo với tôi một chút?”

Ra ngoài đi dạo một chút? Cố Tích Triều kinh ngạc nhướn mày, cậu thậm chí không thể dựa vào sức lực bản thân đứng lên mà! Mới nghĩ đến đó, cả thân người đã bị nhắc bổng, “Thích Thiếu Thương...”

“Đừng nhúc nhích! Ôm tôi!” Thích Thiếu Thương chỉ cười dạn dỏ, “Bây giờ cậu giống như búp bê vậy, tôi phải nâng vịn lần cẩn thận không làm rơi.”

Gương mặt Cố Tích Triều dần ửng đỏ, chần chờ một chút, cuối cùng tay cũng đặt trên cổ Thích Thiếu Thương.

Trong hoa viên, Thích Thiếu Thương sớm đã nhờ người dọn bàn ghế, trên ghế có đặt gối mềm mại. Đỡ cậu ngồi xuống, khoác chăn bông che kín người, Thích Thiếu Thương luyến tiếc đem tầm mắt rời khỏi cậu. Bị bệnh vài ngày, Cố Tích Triều thoát nhìn càng thêm yếu đuối, tựa một nhành liễu mong manh rủ bên sông. Ánh mắt trời tỏa trên làn da trắng như tuyết của cậu, khiến nó càng thêm sáng đến trong suốt, tựa hàn băng lạnh lẽo, lại thêm bộ dáng trẻ con vừa nhu nhược vừa tuấn tú kia, nói cậu là thiên sứ lạc giữa chốn trần gian e rằng cũng không quá.

Suốt buổi chiều, Thích Thiếu Thương rất kiên nhẫn ngồi cạnh cậu, nhẹ giọng cùng cậu tán gẫu. Cố Tích Triều thể lực vẫn còn kém, nghe nhiều nói ít, đôi khi mỉm cười đáp lại cũng rất miễn cưỡng. Nhưng Thích Thiếu Thương lại không một chút để tâm đến điều đó, có thể cùng cậu nói chuyện, cùng cậu tâm sự thế này đã rất vui rồi. Nói thật lâu, cuối cùng Thích Thiếu Thương do dự mở miệng, “Tích Triều, hai ngày đó, cậu đi đâu vậy? Tôi đã chờ cậu...”

Thích Thiếu Thương mơ hồ cũng đoán được Cố Tích Triều lần này bệnh nặng nhất định có liên quan đến hai ngày cậu mất tích, sớm muốn hỏi, nhưng chưa tìm ra cơ hội nào. Bây giờ cậu đã tỉnh...

Nín thở đợi thật lâu, Cố Tích Triều vẫn im lặng không đáp. Thích Thiếu Thương nghi hoặc nhìn cậu, Cố Tích Triều đang gục đầu ngủ. Ngũ quan cậu nhu hòa mà tĩnh lặng, mang theo nét tịch mịch, dưới ánh dương, làn da thật sáng, lông mi khẽ lay động, cùng đôi môi tựa cánh hoa đào ửng ửng hơi nhếch lên...

Kim lòng không nổi!

Thích Thiếu Thương cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu. Thì ra môi Tích Triều mềm mại, ngọt ngào như thế, có mùi thơm của nước lê và vị ngọt của mật đào. Khoảnh khắc đó, cuộc sống như tràn ngập sắc hồng, dư âm có lẽ đã đủ để sưởi ấm suốt một đời.

Nhưng điều Thích Thiếu Thương không biết chính là: khi anh vừa hôn cậu, ngón tay Cố Tích Triều túm chặt lấy chăn bông, vô lực nắm chặt...

15. Chương 15: Chuyện Cũ Tựa Hư Vô, Đường Như Vừa Trong Mộng

Một tuần sau, Cố Tích Triều trở về ký túc xá của đại học Biện Kinh. Cậu phải quyết liệt yêu cầu mãi, Thích Thiếu Thương mới đồng ý.

Đừng dựa vào, đừng quá thân cận! Thích Thiếu Thương là một nhân vật nguy hiểm.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Cố Tích Triều sau khoảng hai tuần được Thích Thiếu Thương chăm sóc. Càng ở gần anh, Cố Tích Triều càng thêm sợ hãi. Cậu không muốn trở thành một đứa nhỏ nhu nhược cần được

bảo vệ, không muốn bất cứ lúc nào cũng bị bao phủ trong ánh mắt nóng bỏng của Thích Thiều Thương, càng không muốn đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ dò xét của Lôi Quyển và Trần Biên Nhi. Cậu không muốn dây dưa nhập nhằng với bất cứ ai, cho nên, rời đi là lựa chọn duy nhất và tốt nhất.

Đưa Cố Tích Triều về đến phòng ngủ, Thích Thiều Thương vẫn còn muốn thuyết phục cậu, “Sức khỏe cậu còn chưa tốt, ở một mình không tiện lắm đâu! Tích Triều, theo tôi quay về được không?”

Cố Tích Triều chỉ mỉm cười, “Mấy câu này, từ lúc rời khỏi nhà cậu đã nói liên tục đến tận bây giờ, không mệt sao?”

“Tôi mệt chứ! Cho nên, theo tôi trở về đi!” Thích Thiều Thương nắm lấy tay Cố Tích Triều.

Nhìn Thích Thiều Thương bộ dáng lấy lòng đáng thương, Cố Tích Triều chợt cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng rút tay mình ra, xoay người đi đến bên bàn, “Cà phê không?”

“Uống.”

Kỹ thuật pha cà phê của Cố Tích Triều là tuyệt nhất. Thích Thiều Thương chân tay nhanh nhẹn đi đến sau lưng cậu, dựa vào thật gần, gần đến mức hơi thở của anh có thể lay động những sợi tóc mai của cậu, “Tích Triều, tôi chỉ lo cho cậu...”

Cố Tích Triều cúi đầu, cẩn thận gấp giấy lọc, “Brazilian coffee? Hay một tách mocha?”

“Cái nào cũng được.” Thích Thiều Thương khoát tay lên vai Cố Tích Triều, tiếp tục chủ đề cũ: “Tích Triều, cậu biết. Tôi biết là cậu biết. Cậu thông minh như vậy, sao lại không nhìn thấy. Nhưng cho dù hiểu rõ tất cả, cậu vẫn cứ lạnh lùng như vậy.”

Cố Tích Triều khẽ cắn môi, bình tĩnh đổ nước sôi vào tách cà phê, từ đầu đến cuối, cổ tay đều không rung động dù chỉ một chút. Cậu xoay người đưa tách cà phê cho Thích Thiều Thương, cười nói: “Chỗ này không đủ dụng cụ, nhưng tôi cũng khá tin tưởng vào khả năng của mình. Thử xem!”

Thích Thiều Thương không nhìn đến tách cà phê, chỉ đưa tay nhận rồi lẳng lặng đặt nó qua một bên, “Tích Triều, tôi biết có nhiều chuyện cậu không nói cho tôi nghe, ví dụ như lần này. Tôi chỉ hy vọng cậu đừng đẩy tôi ra quá xa, hy vọng cậu sẽ để tôi đến gần cậu, nếu có chuyện gì xảy ra, hãy để tôi là người đầu tiên giúp cậu, được không?”

“Giúp tôi?” Cố Tích Triều nhẹ giọng hỏi, “Vì sao?”

“Không biết.” Thích Thiều Thương đột nhiên nở nụ cười, “Tới bây giờ tôi đều không cho mình là chúa cứu thế, nhưng, tôi muốn giúp cậu. Có thể, vì không muốn nhìn thấy cậu... cô đơn như vậy. Nơi này...” Đầu ngón tay hơi lạnh chạm vào vàng trán của Cố Tích Triều, “Không nhíu mày, thì giấu trong lòng... Tôi rất không thích.”

Cố Tích Triều hô hấp rối loạn, cậu đẩy Thích Thiều Thương ra, lùi lại vài bước, xoay lưng về phía anh, giọng hơi run rẩy, “Cậu cũng biết, nếu mọi việc đã xong, duyên phận cũng hết.”

“Tôi chỉ hy vọng, trước quen biết, sau hiểu nhau, dù không thể nắm chắc, cũng không để vượt khỏi tầm tay.” Thích Thiều Thương hạ giọng, rủ rỉ triền miên, “Tôi không muốn đánh mất cậu, vì tôi sẽ hối hận.”

“Trước quen biết, sau hiểu nhau?” Cố Tích Triều đột nhiên nở nụ cười, giả hoạt như một con mèo lòng dạ khó lường, “Nhưng, cậu đã vượt qua giới hạn ấy rồi. Thích Thiều Thương, cậu thích tôi, phải không?” Cậu đi đến trước mặt Thích Thiều Thương, giữ chặt cổ áo anh, hôn lên môi anh.

Thích Thiều Thương bị bất ngờ, giật mình trợn tròn mắt.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, đi ra ngoài!” Cố Tích Triều buông anh ra, vô cùng bình tĩnh nói, tựa như giây phút vừa rồi không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra cả.

Thích Thiều Thương không nhúc nhích, bởi, có lẽ anh sắp mất lý trí đến nơi rồi.

“Không đi?” Cố Tích Triều cười, đáy mắt lạnh lùng, là cái lạnh của hầm băng, “Ở nhà cậu, cậu đã trộm hôn tôi vài lần không phải sao? Đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn cậu. Mối lạ? Lưu luyến? Muốn giúp

tôi? Giấu đồ bìm leo*, đây chính là cách cậu giúp tôi sao? Cậu muốn nhận được từ tôi cái gì, cậu rõ, tôi cũng rõ!”

*Thừa dịp người khác thất thế mà lần lượ

Thích Thiếu Thương im lặng, đột nhiên ôm lấy cổ Cố Tích Triều, áp trán mình lên trán cậu, dùng một loại ngữ khí khuyên nhủ mà thủ thỉ nói với cậu: “Tích Triều, đừng sống chết chống cự như thế! Tôi sẽ không hại cậu! Hãy tin tôi!”

Cố Tích Triều không đáp lại, chỉ nhắm mắt, tùy ý để tay Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng tiến vào trong áo.

Vận mệnh là ả đàn bà xấu xí, nhưng, ai là người xé đi tấm mặt nạ, bức ả hiện nguyên hình? Thích Thiếu Thương, cậu thắng, nhưng chỉ thắng đêm nay. Cậu thắng, bởi đêm nay, tôi muốn thua, tôi muốn tin tưởng một chút, để rồi mai này là hoài nghi vĩnh viễn.

“Giúp tôi, không chỉ thế này...” Cố Tích Triều lẩm bẩm, giữ chặt Thích Thiếu Thương cùng nhau hướng về cái giường.

Lần đầu tiên ném thử hương vị ân ái, lại không mang đến cho Cố Tích Triều cảm giác hưởng thụ nhiều lắm. Đau buốt lan tỏa toàn thân, nhưng dù có đau đến thế nào, Cố Tích Triều vẫn không hé răng, thời điểm đạt đến cao trào, chỉ có một giọt lệ yên lặng lăn trên gò má cậu, rơi xuống mái tóc quăn mềm.

Không biết đã bao lâu, khi mặt trời lên cao, Thích Thiếu Thương vươn tay, lại chỉ chạm vào khoảng không bên cạnh. Người kia đã biến mất. “Tích Triều? Tích Triều?” Thích Thiếu Thương nhanh chóng bước xuống giường, nhìn thấy Cố Tích Triều ngồi bên cạnh cửa sổ âm u lẳng lặng hút thuốc, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Dậy rồi?” Cố Tích Triều hạ giọng hỏi.

“A, Tích Triều, cậu...”

“Đừng cho là thật.” Cố Tích Triều nhìn thần sắc Thích Thiếu Thương liền hiểu được anh muốn nói gì, đứng lên, gạt tắt tàn thuốc, “Chuyện tối hôm qua, đừng cho là thật.”

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Thích Thiếu Thương xông tới, nắm chặt lấy cánh tay cậu, “Tích Triều, cậu bảo tôi đừng cho là thật? Vậy trong mắt cậu, ngày hôm qua rốt cuộc là cái gì?”

Cố Tích Triều tránh anh, bình tĩnh nói, “Tôi chỉ có nhu cầu. Đêm qua, không nhất định phải là cậu, ai cũng được.”

“One night stand? Tôi không phải người như thế.”

“Vậy tôi đã thất lễ rồi.”

Thích Thiếu Thương kinh ngạc nhìn cậu, người trước mắt này, dường như đã trở nên hoàn toàn xa lạ. Một đêm thành tâm, một đêm vuốt ve, ôn nhu chăm sóc, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng kiều diễm thôi sao?

Cố Tích Triều xoay người định rời đi, đã bị Thích Thiếu Thương kéo lại. Nhìn anh tràn đầy lửa giận, sống chết nắm chặt tay cậu, Cố Tích Triều khẽ thở dài, “Muốn đánh tôi, thì đánh ngay bây giờ đi. Nếu không, e rằng cậu vĩnh viễn không có cơ hội.”

“Nếu là thanh toán phí một đêm thì sao?” Thích Thiếu Thương lạnh lùng nói.

Cố Tích Triều nghiêng đầu nhìn anh, cười, “Nếu nghĩ như vậy có thể giúp cậu cảm thấy tốt hơn, tôi không ngại.”

“Cố Tích Triều, máu cậu, thực sự lạnh đến buốt xương!” Nói xong, oán hận quẳng tay cậu ra, “Cậu không cần phải đi, tôi đi!”

Khi cánh cửa bị sập thật mạnh, Cố Tích Triều ngã quỵ xuống đất, thân người co rúm lại. Tựa hồ ý thức được bản thân đang có hành động khác thường, cậu cười ha hả. Nhân loại thường không muốn thể hiện mình tức giận, luôn đem sự phẫn nộ giấu sâu trong lòng như thế này, luôn lo lắng sẽ không cẩn thận để lộ ra những nỗi ưu tư, những cơn phiền muộn.

Nếu so sánh, Thích Thiều Thương, cậu luôn tràn đầy sức sống, so với tôi thì đáng yêu hơn nhiều lắm! Tôi không phải không yêu cậu, Thích Thiều Thương, tôi yêu cậu luôn tràn đầy sức sống, yêu cậu luôn thiết tha, chân thành, yêu cái cách cậu tin rằng trên đời còn có chân tình chân ái. Một người tựa ánh mặt trời sáng lạn, có chí tiến thủ như thế, ai có thể không yêu đây?

Nhưng có một người tôi còn yêu hơn, chính là bản thân tôi.

Nếu như ở cạnh cậu là vì cô đơn, vì tâm hồn trống rỗng, còn lý do nào tệ hơn không? Tôi, chỉ là sa đoạ mà thôi, đơn giản là như thế.

Tình yêu luôn bị con người phóng đại. Trong môn Hóa Sinh, ăn một đồng chocolate cũng mang đến cảm giác tương tự như thế. Thích Thiều Thương, tôi nghĩ không bao lâu nữa cậu sẽ hiểu được.

16. Chương 16: Không Mưa Gió, Vẫn Vô Tình

Trên đời này, có tình yêu nào đến chết cũng không đổi thay? Có say đắm nào vững vàng dù qua bao tháng năm cũng không mấy may dao động? Lại có lưới tình nào mặc cho người ta giầy dụa cũng không rách?

24 giờ trước, Cố Tích Triều có thể khẳng định, không có!

Nhưng hiện tại, cậu lại không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với vấn đề này, nói đúng hơn, là đối mặt với tình yêu của ba mẹ khi xưa.

Người phụ nữ cuồng si và người đàn ông bạc tình, câu chuyện của họ ngày ấy cũng như muôn vàn những câu chuyện tình khác trên đời, vốn chẳng có gì nổi bật! Cố Tích Triều đến bây giờ thậm chí cũng vẫn không biết ba cậu tên gì, đừng nói đến những điều khác, bởi người đàn ông này là cấm kỵ! Có lẽ, trước đây cậu cũng đã từng vì không có ba mà đau khổ, có lẽ vậy. Cậu cũng không nhớ rõ lắm... Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy gương mặt người đàn ông ấy trong những bức ảnh cũ, giữa đám di vật còn sót lại của mẹ, trong lòng Cố Tích Triều lại chẳng chút gợn sóng, chỉ lặng im như một vùng ao tù.

Cậu lặng lẽ đi ra nghĩa địa.

Nơi này tiết trời tốt lắm. Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, khẽ thở dài, “Con phát hiện trong đống di vật của mẹ có một thứ rất thú vị ...” Cậu rút bức ảnh ra, thờ ơ hươ trước mộ, “Con muốn hỏi mẹ một chút. Bức ảnh này, mẹ luôn cất giữ kĩ, dù bao năm qua mẹ lang thang nơi đầu đường xó chợ vẫn một khắc không rời, có nghĩa là, mẹ còn yêu ông ấy đúng không? Mặc dù... ông ấy phản bội mẹ?! Rốt cuộc, tình yêu... là cái gì? Mà cho dù ông ấy xúc phạm mẹ, phản bội mẹ, thì mẹ vẫn hy vọng có một ngày ông ấy trở lại bên mình?”

Cố Tích Triều vò nát bức ảnh trong tay, để che giấu tâm trạng của cậu, rất loạn!

“Hay cũng chẳng phải vậy? Mẹ chỉ là không cam lòng, không cam lòng bị vứt bỏ, không cam lòng chịu thua kém người phụ nữ khác? Mẹ nghĩ rằng, tình yêu vĩ đại của mẹ trong mắt ông ấy cũng chẳng là gì hết? Cho nên, mẹ không phục? Nhiều năm kiên trì như vậy, chỉ bởi vì mẹ không chịu cúi đầu nhận thua, không chịu thừa nhận chính mình không bằng người. Tựa như khi đánh một ván cờ, cho dù đã sắp mất sạch tướng mã, vẫn cố chấp ôm lấy bàn cờ không chịu buông tay? Ngoan cố như thế, rồi lâu ngày lại hoang tưởng rằng mẹ yêu ông ấy chân thành? Nhưng sự thật, mẹ cũng chỉ là một khúc nhạc đệm trong đời ông ấy, không hơn!”

Ý nghĩ thứ hai này khiến lòng Cố Tích Triều thư thái hơn rất nhiều. Cậu lấy bật lửa ra, “Con mặc kệ nguyên nhân thật sự khiến mẹ cất giữ tấm ảnh này là gì, nhưng nếu mẹ đã để tâm đến nó như thế, con sẽ đốt đi để nó bầu bạn cùng mẹ dưới suối vàng.” Ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, cậu yên lặng nhìn bức ảnh đang dần hóa thành tro tàn, bình tĩnh nói, “Con sẽ không đi tìm ông ấy, nhất định không! Con nghĩ, con không vô dụng đến nỗi phải van cầu một chút hồi ức của kẻ khác để cứu lấy sinh mạng mình!”

Mẹ, con không phải mẹ! Con không có thứ thú vui chạy đi tìm người không liên quan để tình nguyện biến mình thành một khúc nhạc đệm, mà đổi lại chỉ được một tiếng thở dài, một cái nhử mi. Như thế để làm

gì?

Vừa về đến Biện Kinh, Cố Tích Triều lập tức chú ý đến chiếc xe thể thao màu đỏ đang sáng đèn đến chói mắt, không khỏi có chút run rẩy. Gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, nên cậu căn bản đã quên bằng người phụ nữ phiền toái này, Du Mỹ Diêu!

Cố Tích Triều tiến lại gần, chống một tay trên mũi xe, cậu cúi người, sốt ruột gõ cửa kính, nói như ra lệnh: “Xuống xe!” Được đằng chân lân đằng đầu, cậu không thể tiếp tục nhịn nổi nữa, vậy thì dứt khoát một lần!

“Tiểu Triều!” Du Mỹ Diêu bước xuống xe, hưng phấn kéo tay cậu.

“Buông ra!” Cố Tích Triều lạnh nhạt vung mạnh tay, “Tôi chỉ nói một lần, bà Du, bắt luận bà thích tôi thật hay giả, đều không liên quan đến tôi, mong bà từ nay về sau đừng đến quấy rầy tôi nữa!”

“Sao cậu có thể nói thế! Tôi đương nhiên là thật tình, nếu không phải vì cậu...”

“Vì tôi? Bà Du, nếu nói thế để gạt cảnh sát còn được, chứ muốn gạt tôi sao? Tôi đã ngỏ lời với bà, hay có bất kỳ biểu hiện nào chứng tỏ tôi muốn có mối quan hệ này chưa? Chúng ta vốn không thể, điều này chính bà rõ nhất! Bà Du, bà không còn là nữ sinh mười sáu mười bảy tuổi, lời của tôi, câu nào thật câu nào giả, bà chắc chắn có thể phân biệt rõ ràng. Màn kịch này diễn cũng đã lâu lắm rồi! Tôi công nhận bà là một đạo diễn kiêm diễn viên vô cùng xuất sắc, nhưng nếu bà đã biết đường vào màn kịch này, thì cũng theo lối ấy mà bước ra! Di sản đã đoạt được, nên hạ màn rồi!”

“Cậu...” Gương mặt vốn rạng rỡ vừa nghe Cố Tích Triều nói xong câu này, đã lập tức trở nên sợ hãi và dửng dưng đến tận vụn vụn.

“Bà yên tâm, tôi không nói với cảnh sát đâu. Tôi không để ý chuyện người khác. Cho nên, tôi mong bà đừng bao giờ đến đây dây dưa nữa. Cho dù bà si mê thật hay chỉ là đóng kịch, tôi đều không có hứng thú! Bà nghe rõ chưa?”

Nói xong, Cố Tích Triều không để ý tới người phụ nữ trước mặt, nhanh chóng một mạch rời đi.

“Đối với người đã không còn giá trị lợi dụng, cậu vẫn luôn vô tình như thế sao? Vô tình như ném bỏ một đôi giày rách?”

Lúc nghe được câu nói lạnh lạnh này của Thích Thiệu Thương, Cố Tích Triều cơ hồ muốn hét lên, hôm nay rốt cuộc là cái ngày quái quỷ gì vậy? Mọi chuyện đều kéo đến cùng lúc?!

Đôi mắt cậu thoáng cái tối sầm, u ám, lạnh lùng, tàn độc. Cậu ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi không biết cậu có sở thích rình rập người khác cơ đấy.”

“Cậu sai rồi, tôi chỉ đơn giản muốn về phòng thu dọn đồ đạc của mình thôi, bởi tôi không biết nên ở cùng phòng với cậu như thế nào nữa. Tôi nghĩ cậu hiểu.” Thích Thiệu Thương cười khẽ một tiếng, đi đến trước mặt cậu, ánh mắt lại lướt về phía Du Mỹ Diêu, “Bà ấy còn đứng đó nhìn cậu kia, có lẽ tâm can đều nát cả rồi. Cố Tích Triều, cậu thật sự là một thứ bệnh dịch!”

“Cám ơn lời khen!” Cố Tích Triều hạ giọng nở nụ cười, chuyện của cậu vốn không cần giải thích với bất kỳ ai, không cần thiết, cũng không đáng! Cho dù cậu muốn cởi bỏ lớp mặt nạ của mình, cũng phải xem người đó có đủ tư cách nhìn không đã!

“Cố Tích Triều! Tình yêu, cậu thật sự coi nó rẻ mạt đến vậy sao?” Thích Thiệu Thương biết anh không nên tiếp tục nói, nhưng nhìn thấy gương mặt hững hờ của Cố Tích Triều, lại nhịn không được muốn hỏi cậu câu ấy.

Cố Tích Triều khựng lại. ‘Tình yêu’, trên đời có thứ này sao? Giữa mẹ và người đàn ông kia là tình yêu à? Du Mỹ Diêu đối với cậu là tình yêu à? Hay, Thích Thiệu Thương cho rằng đêm hôm đó, giữa bọn họ tồn tại thứ gọi là ‘tình yêu’? “Tình yêu, cho dù bị đột quỵ rồi chết ngay bây giờ, tôi cũng không tin!”

Có thể một câu này chính là toàn bộ đáp án. Thích Thiệu Thương cười buồn bã, rồi xoay người bỏ đi. Anh không phải là loại người cầm lên được không bỏ xuống được. Muốn anh đánh mất tôn nghiêm để đi van cầu người khác, xin người ta yêu anh, anh làm không xong! Cho dù là câu được, thì tình yêu như thế còn có ý nghĩa gì? Kiểu ngạo của Thích Thiệu Thương chưa bao giờ kém Cố Tích Triều nửa phần!

Chắc chắn, những năm sau này, mỗi khi cái giá rét của mưa gió thấm vào khiến các đốt ngón tay ần ần đau, Thích Thiều Thương đều nhớ lại ngày hôm nay. Nếu hôm nay Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều đơn giản kết thúc mọi chuyện, hai người trở thành hai kẻ xa lạ... Nếu hôm nay Thích Thiều Thương có thể từ bỏ đoạn tình cảm này, xem tất cả là một giấc mơ... Nếu hôm nay Thích Thiều Thương không liều mạng cứu Cố Tích Triều... Nếu hôm nay Du Mỹ Diêu không điên cuồng muốn lái xe đâm chết cậu... Nếu hôm nay tai nạn ấy chẳng xảy ra...

Tình yêu là một thứ xa xỉ. Muốn có được nó phải trả một cái giá vô cùng đắt, trả bằng lý trí, bằng tình cảm, bằng sức lực, bằng tinh thần, bằng thời gian, và bằng cả những khổ đau trong đời. Trên thế gian này, mọi chuyện đều có cái giá của nó, nhưng có thể những chuyện khác là giao dịch công bằng, còn tình yêu luôn khiến người ta mất nhiều hơn được, phải không...

17. Chương 17: Chỉ Vì Ai Đó*

*Nguyên văn “Đã vị quân cố” trong tác phẩm Đoàn ca hành của Tào Tháo.

Có lẽ, khi con người đã bị chấn động đến mức nào đó, sẽ lâm vào một loại trạng thái chết lặng và yên tĩnh đến kỳ dị để tự bảo vệ, để bản thân không trở nên điên loạn.

Cố Tích Triều đang trong trạng thái như thế, cứ như tất cả mọi chuyện diễn ra xung quanh lúc này đều không liên quan gì đến cậu. Cậu cứ thế mờ mịt nhìn ánh đèn phòng phẫu thuật vẫn tiếp tục sáng đến chói mắt... nhìn Lôi Quyển, Trầm Biên Nhi, Túc Hồng Lệ đang sốt ruột chờ ở cửa... nhìn rất nhiều bác sĩ y tá, thậm chí cả cảnh sát chạy ngược chạy xuôi... Không một tiếng động. Dường như linh hồn của cậu đã trôi đến một nơi xa tít tắp nào đó, còn ở đây, vốn chỉ là một cái xác trống rỗng mà thôi.

Rốt cuộc là thế nào? Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao cậu ở đây? Vì sao trên người cậu lại có nhiều máu đến thế? Cậu – đã làm sai cái gì?

“Cố tiên sinh, Cố tiên sinh!” Vô Tình đẩy xe lăn đến bên cạnh Cố Tích Triều, gọi hai tiếng nhưng vẫn không thấy cậu có phản ứng, mới cao giọng, “Cố Tích Triều!”

“A!” Cả thân mình Cố Tích Triều chấn động, lúc này mới chợt hoàn hồn, như một đứa nhỏ bị dọa đến nhảy dựng.

Vô Tình nhíu nhíu mày, lần gặp mặt thứ ba này, Cố Tích Triều đã không còn giữ được vẻ trầm tĩnh như thường lệ, thậm chí anh không thể xác định tình trạng tinh thần hiện tại của cậu có thích hợp để thẩm vấn hay không... “Cậu... chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh từ từ nói chuyện, được không?”

Thời gian của Cố Tích Triều lúc này trôi qua rất chậm, rất chậm. Cho nên, phải mất không ít thời gian để cậu tiêu hoá hết lời của Vô Tình và phản ứng lại, “Được...”

Truy Mệnh vốn đang ngồi bên cạnh cũng nhìn ra điểm khác thường này, nhin không được xen vào, “Tích Triều, để tôi đi với cậu.”

Lúc này đây, Cố Tích Triều không còn sức để cự tuyệt.

“Uống chút nước ấm được không? Cậu đang phát run.” Vô Tình nhẹ giọng nói, rồi đưa một cốc nước ấm cho Cố Tích Triều.

“... Cảm ơn.” Cố Tích Triều cố gắng trấn định, run run giữ chặt lấy chiếc cốc, ngăn tình trạng vô lực của bản thân khiến nó rơi xuống vỡ tan tành.

“Hay là thay quần áo trước? Trên người cậu toàn máu...” Truy Mệnh xen vào.

Cố Tích Triều chỉ mờ mịt lắc đầu liên tục, “Không phải của tôi... không phải của tôi...” Những vết máu này đã dính vào quần áo khi cậu ôm Thích Thiều Thương đến bệnh viện, ở ngực, ở hai tay, từng mảng, từng mảng lớn, đỏ sẫm, đỏ đến nhức mắt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Thích Thiều Thương lại bị xe đụng?” Vô Tình dịu dàng hỏi cậu, như sợ sẽ dọa cho Cố Tích Triều ngất xỉu.

Nhưng cậu không trả lời, chỉ vô lực nhắm mắt lại. Sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Vô Tình khẽ thở dài một tiếng, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, xem ra hiện tại không hỏi được gì rồi.

“Tai nạn xe... Tôi, tôi không biết... Du Mỹ Diêu muốn đâm chết tôi, Thích Thiều Thương lại lao đến đẩy tôi ra. Sau đó, sau đó...” Trước mắt là một màu đỏ rực. Vì sao? Vì sao trời đất đều quay cuồng?

“Vì sao Du Mỹ Diêu muốn đâm chết cậu? Về chuyện của chồng bà ấy, rốt cuộc hai người đã giao dịch cái gì?” Thiết Thủ vừa từ đồn cảnh sát đến sau khi lấy khẩu cung của Du Mỹ Diêu, cho nên vừa nghe được lời ấy của Cố Tích Triều, hấn lập tức chen vào một câu.

“Nhị sư huynh?!” Truy Mệnh lập tức nhảy dựng, “Tích Triều không như thế đâu! Cậu ấy cũng là người bị hại!”

Thiết Thủ không để ý đến cậu, ánh mắt lạnh băng quét qua người Cố Tích Triều, không mang theo một chút độ ấm, tựa gương sáng treo cao*, khiến hết thảy những việc đáng ghê tởm trên đời đều trần trụi trước ánh sáng.

*chỉ người chấp pháp nghiêm minh, phán án công chính

Cố Tích Triều đã sớm mất đi khí thế thường ngày, cho nên cậu chỉ gương mặt nhìn Thiết Thủ, ánh mắt tàn mác, trầm mặc không nói gì.

“Thiết Thủ, Du Mỹ Diêu nói gì?” Vô Tình hỏi.

“Bà ấy nói, bà ấy yêu cậu ta!” Thiết Thủ nhìn Cố Tích Triều chằm chằm, tựa lưỡi dao sắc bén muốn xuyên thủng cậu, “Mà cậu ta lại cứ dừng dừng thờ ơ, bất luận bà ấy hy sinh cho cậu ta nhiều đến thế nào. Cố Tích Triều, cậu thật sự quá ác độc, ai dính vào cậu cũng đều phải chết! Rốt cuộc cậu muốn hại bao nhiêu người nữa mới vừa lòng hả?”

“Con luôn tuyệt tình... như một ác ma...”

“Cố Tích Triều, cậu thật sự là một thứ bệnh dịch!”

“Cố Tích Triều, cậu thật sự quá ác độc, ai dính vào cậu cũng đều phải chết!”

...

Nếu trên đời này ai cũng nghĩ cậu như thế, hà tất phải không ngừng dây dưa với cậu? Cố Tích Triều trào phúng, nhếch khóe miệng. Lời như vậy cậu đã nghe nhiều lắm, thậm chí nghe đến mỗi một, chán ngán, quả thật chẳng có chút mới mẻ nào!

“Bất quá là lừa mình dối người thôi!” Ngón tay càng lúc càng siết chặt cổ nước, nhưng lời cậu nói ra lại càng thần nhiên, càng tuyệt tình, “Về phần Thích Thiều Thương, e rằng bởi vì cậu ấy không chiếm được nên mới càng thấy quý trọng. Còn anh, Thiết Thủ, nếu biết rõ tôi độc như vậy, mong anh ngàn vạn lần nhắc nhở chính mình, đừng giống như những kẻ khác không có tiền đồ, dù thế nào cũng đừng để tôi quyến rũ!”

“Cố Tích Triều!” Vô Tình khẽ quát một tiếng, gằn giọng, “Tôi biết hôm nay cậu bị đả kích rất mạnh, nhưng cậu cho rằng đây là đâu? Lúc này là lúc nào? Thích Thiều Thương còn đang nằm trên bàn mổ!” Đưa tay xoa trán, Vô Tình lại nói, “Chuyện cậu với Du Mỹ Diêu, tôi hoàn toàn tin cậu trong sạch. Nhưng những khúc mắc trong tình cảm là vấn đề của cậu. Cậu nói Du Mỹ Diêu yêu cậu là lừa mình dối người, vậy tôi hỏi cậu, chuyện cậu đang làm bây giờ không phải cũng là lừa mình dối người sao?”

Chuyện gì? Lừa mình dối người? Tôi dối người khác cái gì? Lại lừa chính mình cái gì? Tôi không biết, tôi không biết gì hết... Cố Tích Triều càng lúc càng thấy mù mờ lạc lối.

“Truy Mệnh, đưa cậu ấy về, những chuyện khác sau này tính tiếp.” Vô Tình thần nhiên dặn dò Truy Mệnh. Mắt thấy Thiết Thủ vẫn không cam lòng, mới bổ sung một câu, “Thiết Thủ, vụ này từ đây để tôi phụ trách.”

“Đại sư huynh, anh tin Cố Tích Triều?” Thiết Thủ thấy bọn họ rời đi, vẫn không cam tâm.

“Thiết Thủ, cậu có biết thành kiến của cậu đối với cậu ấy quá sâu, cậu quá khắt khe, quá bất công không? Đáng lẽ tôi không muốn nói,” Vô Tình nhẹ giọng, “Nhưng không ai có thể chống đỡ nhiều chuyện một lúc đến vậy, cậu ấy vừa mới mất đi người thân...”

Chuyện của mẹ Cố Tích Triều, Thiết Thủ cũng có biết sơ sơ, nay lại nghe Vô Tình nhắc đến khiến hắn cứng họng không nói được câu nào.

“Tôi rất có hứng thú với cậu ấy. Mọi người đều luôn muốn bản thân được đối xử thật tốt, nhưng cậu ấy thì ngược lại. Tôi muốn biết rốt cuộc cậu ấy là loại người gì, và vì sao lại khác thường đến vậy?” Vô Tình cau mày.

Cố Tích Triều quay về phòng ngủ, ngâm mình trong bồn nước nóng, để hơi nước bốc lên mù mịt. Dù vậy, cậu vẫn cảm thấy rất lạnh, cái lạnh ngấm vào tận xương tủy, cứ như cơ thể không còn chút năng lượng để tự sưởi ấm.

Tại sao? Tại sao? Thích Thiệu Thương, nói cho tôi biết tại sao?

Sau khi nước trong bồn đã nguội, da vì ngâm nước lâu mà nhăn nheo, Cố Tích Triều mới đứng dậy, nằm xuống giường, quần chăn kín mít, nhưng cậu vẫn thấy lạnh quá, lạnh đến mức cảm giác máu trong cơ thể đều đông lại rồi.

Khoác áo rời giường, Cố Tích Triều ôm đông quần áo dính đầy máu của Thích Thiệu Thương vào lòng, bắt đầu cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút thôi. “Mình, làm sao vậy...”

Đây không phải là lần đầu cậu thấy nhiều máu như thế, cũng không phải lần đầu trải qua sinh ly tử biệt, vậy vì sao hôm nay toàn bộ đều trở nên hoảng loạn? Đã nhìn thấy thi thể của thầy, cũng nhìn thấy thi thể của mẹ, vì sao mình còn sợ một Thích Thiệu Thương đang hấp hối trong lòng mình? Vì sao khi nhìn thấy cơ thể đầm máu của cậu ấy lại thất kinh? Vì sao cậu ấy lại cứu mình? Vì sao? Mình... rốt cuộc là bị làm sao thế này?

“Reng...” Chuông điện thoại vang lên nửa đêm, không khỏi khiến người ta thẳng thốt.

Ở đầu dây bên kia là giọng của Truy Mệnh mang theo chút phấn khích, “Tích Triều, Thiệu Thương không sao! Bác sĩ nói mạng cậu ấy lớn, không thiếu cái tay cũng không mất cái chân nào, có thể sống khỏe mạnh đến 98 tuổi! Cậu yên tâm đi.”

Gác điện thoại, Cố Tích Triều lại thấy trong lòng trống rỗng như lúc ngồi đợi ngoài cửa phòng phẫu thuật, nhưng cái mỗi một kiệt quệ lan khắp cơ thể đã không cho phép cậu nghĩ nhiều. Ôm chặt chính mình nép vào góc tường, cậu lẩm bẩm dây dưa, “Bà ngoại, con lạnh... Con... phải làm sao đây...”

Rồi cậu cứ thế chìm dần vào giấc ngủ, cổ nghiêng qua một bên tạo thành độ cong hoàn mỹ, tựa như chim thiên nga gãy chết trong giờ phút cuối cùng.

18. Chương 18: Lại Khơi Ngọn Lửa Đun Trà*

*Nguyên văn “Thả tương tân hỏa thí tân trà” trong tác phẩm Vọng Giang Nam – Siêu Nhiên đài tác của Tô Thức.

Lôi Quyển quyết định tìm Cố Tích Triều nói chuyện đàng hoàng. Nếu như Cố Tích Triều thực sự có gì đó với Thích Thiệu Thương, vậy đây là lúc sắp xếp lại mọi chuyện cho hợp lẽ tự nhiên.

Hắn cũng không cần đến trường tìm Cố Tích Triều, bởi vì cậu đã đến bệnh viện thăm Thích Thiếu Thương từ lúc mặt trời còn chưa mọc. Khi ấy, Thích Thiếu Thương vẫn còn đang hôn mê.

“Cố... Cố Tích Triều, có thể dành chút thời gian nói chuyện với tôi không?”

Khi Lôi Quyển ở ngoài phòng bệnh thấy Cố Tích Triều, sắc mặt cậu rất kém, có vẻ vô cùng mệt mỏi như sắp chóng mặt không nổi. Lôi Quyển biết, đây không phải là lúc thích hợp để nói chuyện, nhưng lại là thời điểm tuyệt vời để giao dịch.

Cố Tích Triều đột nhiên thấy sống lưng lạnh toát, nhưng vẫn gật đầu.

Lôi Quyển dẫn cậu tới một nơi rất xa, là nhà Thích Thiếu Thương. Trong phòng, các bức tranh đủ mọi thể loại được treo ngay ngắn trên tường, tranh sơn dầu, thủy mặc, phác thảo,... mà tất cả những bức họa này đều được vẽ bởi một người — họa sĩ nổi tiếng Hiên Dương.

Lôi Quyển chú ý thấy Cố Tích Triều hơi biến sắc, mới ung dung thản nhiên cất chìa khóa, “Sở Hiên Dương là họa sĩ mà tôi vô cùng yêu thích, tôi có sưu tập hầu hết các tác phẩm của ông ấy. Nhưng mà... thật đáng tiếc, trên đời này chẳng có ai toàn vẹn mãi được. Hai năm trước, hay một năm rưỡi gì đó, dường như tài hoa của Hiên Dương đã cạn kiệt, nên ông ấy bắt đầu tìm cách đối phó. Vừa hay, trên đời này có rất nhiều họa sĩ tài hoa chân chính nhưng chẳng thể nổi danh, do cuộc sống bức bách mà phải cam chịu đi vẽ thay người khác. Những tác phẩm này được sửa lại đôi chút rồi bán ra, giống như một dây chuyền gia công vậy. Nghệ thuật, cuối cùng cũng chỉ là sản xuất hàng hóa. Tôi không biết như vậy được cho là tiến bộ hay thụt lùi nữa đây. Cậu nói thử xem?”

Cố Tích Triều vẫn trầm mặc.

“A, ngồi đi ngồi đi! Đừng đứng.” Lúc này Lôi Quyển mới nhận ra mình chưa tiếp đãi Cố Tích Triều chu đáo, nên hắn tự tay mang một tách trà xanh đến đặt trước mặt cậu, nói tiếp, “Trong mắt tôi là thụt lùi. Tôi là người kinh doanh, rất không thích bị lừa gạt, cũng chẳng cầu nệ hình thức. Cho nên, tôi đã vứt bỏ tất cả những bức tranh không phải tự tay Sở Hiên Dương vẽ. Nhưng sau đó, có một chuyện kỳ quái đã xảy ra: Thiếu Thương lại thích đồng đồ dỏm này, đem chúng treo trong phòng mình, trân quý như bảo bối. Điểm này rất giống tác phong từ trước đến nay của cậu ấy, khi không có trong tay thì cuồng nhiệt theo đuổi, nhưng khi có được rồi sẽ chẳng duy trì nổi nhiệt tình đó quá ba phút. Tôi có thể cam đoan với cậu, những bức họa này không lâu nữa sẽ trở về đúng vị trí ban đầu của chúng — thùng rác! Không tới một tháng đâu!”

Hàng hóa đã bán đi, sẽ không quan tâm đến vận mệnh của nó nữa, đây là nguyên tắc mà Cố Tích Triều trước sau luôn tuân thủ. Thế nhưng bị sỉ nhục trực tiếp thế này, Cố Tích Triều không thể không để tâm. Dù cậu có bị coi là vô tâm vô tình đi chăng nữa, nhưng thực sự chưa đạt đến cảnh giới đó. Suy cho cùng, cậu chỉ là một đứa nhỏ 18 tuổi mà thôi, đứa nhỏ 18 tuổi kích động và kiêu ngạo.

Cậu muốn đứng lên, nhưng tay Lôi Quyển đã nhanh hơn ấn trên vai cậu, buộc cậu ngồi xuống. Thoạt nhìn dường như chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra, “Lại nói... Tôi thấy bức họa ‘Sống là khách qua ngõ’, tuy rằng thực tiêu điều nhưng kỹ thuật không thể bắt bẻ, tôi nghĩ vị họa sĩ này trên Sở Hiên Dương một bậc. Một khi đã như vậy, không việc gì phải để Sở Hiên Dương lấy hết vinh quang. Tôi muốn để người ấy biết, nếu thật sự có tài thì hoàn toàn có thể đi lên bằng chính tên tuổi của mình. Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi, Cố Tích Triều, nếu không thì tiếp tục vẽ thay Sở Hiên Dương, làm một họa sĩ có tài nhưng không gặp thời.”

“Thật có lỗi, tôi từ chối.” Cố Tích Triều không đứng lên, chỉ im lặng ngồi yên, nhếch mép cười lạnh, “Tôi cũng chỉ là dân làm ăn, bán sức lao động nhận thù lao thôi. Trong mắt tôi, tôi bán bức tranh này chẳng khác gì bán một con dao. Người mua dùng con dao đó giết gà hay giết người, thiết nghĩ, tôi không thể kiểm soát được. Cho nên, đối với tổn thất của anh, tôi chỉ có thể nói, thật xin lỗi.”

Cương quyết của Cố Tích Triều, có chút ngoài dự đoán của Lôi Quyển, “Tôi nghĩ, cậu đã hiểu lầm rồi. Tôi không muốn trả đũa cũng không cần bù đắp, chỉ không hy vọng một nhân tài như cậu bị mai một. Mỗi một triển lãm tranh chẳng hạn. Đây là thắng lợi cả đôi bên.”

“Thành thật mà nói, tôi không có hứng thú. Từ trước đến nay, tôi không quá coi trọng chính mình, mà tôi nghĩ, Lôi tiên sinh chắc sẽ không vì thực hiện một giao dịch với tôi mà cố tình mua một đồng đồ rởm về nhà? Dương nhiên, tôi cũng không quá xem thường mình, tranh tôi vẽ ở trình độ nào, tôi chẳng cần một

cái triển lãm để kiểm chứng. Thực cảm tạ Lôi tiên sinh đã gợi ý. Đồ rơm này, nếu có khác tranh của Sở Hiên Dương, chính là thiếu một chữ ký. Cáo từ.”

Cố Tích Triều nói xong những điều cần nói, lập tức đứng dậy rời khỏi phòng.

Lúc này, Lôi Quyển không ngăn cản nữa. Hắn suy tư nhìn theo bóng dáng của Cố Tích Triều rồi cười nhạt. Hắn phải thừa nhận, hắn đã đánh giá thấp đối thủ này rồi. Cố Tích Triều so với tưởng tượng của hắn, nếu không phải thanh cao hơn thì chính là chí khí hơn rất nhiều. Cố Tích Triều này thực sự là một đối thủ ngang tài ngang sức với Thích Thiệu Thương!

“Em thắng rồi!” Lôi Quyển chợt nở nụ cười, “Anh sẽ không hỏi đến chuyện cậu ấy với Thích Thiệu Thương nữa.”

Trầm Biên Nhi chậm rãi bước ra từ một căn phòng khác, “Dùng tiền ép người, thì ra anh chỉ là một doanh nhân máu lạnh! Anh cho rằng việc anh hỗ trợ Cố Tích Triều, nói muốn thưởng thức tài hoa của cậu ấy, giúp cậu ấy mở triển lãm tranh, là cách tốt đẹp hơn so với việc trực tiếp quẳng tiền vào mặt cậu ấy sao? Tâm hồn của thanh niên rất nhạy cảm. Dựa vào cái gì mà anh cho rằng mình có quyền tổn thương cậu ấy? Vì Thích Thiệu Thương thích cậu ấy? Vì anh có tiền? Lôi Quyển, vừa rồi anh hành xử thật đê tiện!”

Lôi Quyển chỉ cười, phụ nữ luôn hành động theo tình cảm như thế. Khi phải bảo vệ một ai đó, sẽ khó tránh khỏi tổn thương đến những người khác. Bởi vì Thích Thiệu Thương thích Cố Tích Triều, nên hắn không còn lựa chọn nào nữa.

“Bọn họ sẽ không đi đến đâu, ít nhất Cố Tích Triều sẽ không.” Trầm Biên Nhi tựa hồ nhớ ra điều gì đó, có chút buồn rầu nhíu mày, “Đứa nhỏ đó rất lý trí, nó yêu bản thân mình nhiều lắm, Thiệu Thương hẳn là hiểu được điểm này. Huống hồ, còn có Hồng Lệ...”

Khi Túc Hồng Lệ tìm gặp Cố Tích Triều, cậu đang ở góc sân trường bỏ hoang đốt vài thứ, mùi dầu thông đặc quán lan trong không khí.

“Cậu đang làm gì?” Túc Hồng Lệ bịt mũi nhíu mày.

“Xử lý một ít... tác phẩm đáng vứt đi.” Cố Tích Triều nở nụ cười, sau đó liền ho khan, “Khụ khụ, thật xin lỗi, tôi... thứ mùi này hơi khó chịu...”

Túc Hồng Lệ lại chú ý thấy sắc mặt cậu ửng đỏ khác thường, “Cậu đang sốt? Cậu nên chú ý chăm sóc bản thân cho đàng hoàng chứ! Thiệu Thương vẫn luôn lo lắng cho sức khỏe của cậu đấy. Cậu có biết, anh ấy luôn như thế, quan tâm đến người khác, nhưng lại không để ý đến chính mình...”

Cố Tích Triều cười, lắc đầu, rồi lại cười. Sau những ân ái vui vẻ là xấp tiền dày cộm? Cậu thậm chí không thể quang minh chính đại ở cùng Thích Thiệu Thương! Vậy mà bây giờ còn muốn cậu phải tiếp tục thừa nhận Thích Thiệu Thương sao?

Cậu không muốn tiếp tục! Nếu không tự cứu lấy mình, ai sẽ cứu cậu đây? Cậu luôn tin rằng, nhẫn nại là vô ích, chỉ cần chuốc lấy nhục mạ và xúc phạm mà thôi.

“Túc tiểu thư, người mà cô nên quan tâm phải là Thích Thiệu Thương. Còn tôi, tôi chịu được! Các người luôn đối với tôi thờ ơ lãnh đạm, giờ lại phải nhọc lòng giả vờ quan tâm đến tôi làm gì?”

Bị trách móc như thế, Túc Hồng Lệ không khỏi có chút xấu hổ, giật mình cúi đầu, lại vô tình nhìn thấy mấy “tác phẩm đáng vứt đi” mà Cố Tích Triều đang xử lý, đều là những bức tranh rất tinh tế!

“Bức tranh này...” cô khom người nhặt lên một bức, “Bức tranh này đẹp lắm, thật sự rất đẹp...”

“Được rồi! Bất luận chúng có đẹp đến mức nào vẫn đáng vứt đi, là trần phẩm hay phế phẩm cũng không liên quan gì đến cô!” Cố Tích Triều đoạt lại bức tranh, lạnh lùng quẳng vào đồng lửa, “Mười năm, những bức tranh này đã theo tôi mười năm, chúng vốn là bằng hữu duy nhất của tôi. Thích Thiệu Thương đối với cô mà nói chắc cũng quan trọng như thế. Tôi cho cô một lời khuyên, giám sát cậu ấy cho chặt vào, bằng không cô sẽ chỉ chuốc lấy đau lòng thôi!”

Thích Thiều Thương, sao tôi có thể yêu cậu được đây? Tôi có đủ can đảm để nhận tình yêu của cậu sao? Vì cậu, hãy nhìn đi, tôi đã phải mất đi những gì? Mà đây, chỉ mới là bắt đầu thôi!

Đêm đó, Cổ Tích Triều sốt cao, đúng như dự đoán của Túc Hồng Lệ.

19. Chương 19: Rượu Thơ Bám Lầy Tuổi Hoa Suốt Mùa*

*Nguyên văn “Thi tửu sấn niên hoa” trong tác phẩm Vọng Giang Nam – Siêu Nhiên đài tác của Tô Thức.

Thích Thiều Thương vừa tỉnh lại đã thấy Lôi Quyển, Trầm Biên Nhi và Túc Hồng Lệ vây quanh chăm sóc mình, giống như đối đãi với một anh hùng vừa trở về từ cửa tử. Chỉ khác một điểm, sự tích anh hùng kia không ai mấy may nhắc tới.

Thích Thiều Thương cũng cố gắng thăm dò, nhưng mỗi lần nói đến chuyện này thì chỉ không quá một phút chủ đề đã bị lái sang hướng khác. Vài lần như vậy, Thích Thiều Thương rốt cuộc chỉ có thể im lặng không nói gì.

May mắn, còn có cứu tinh —— Truy Mệnh.

“Cổ Tích Triều bị bệnh?”

Tiếc là Truy Mệnh lại mang đến một tin xấu. Thích Thiều Thương lúc này mới phát hiện, thì ra, tâm của anh vẫn vì cậu mà dao động.

“Sốt cao, còn bị xuất huyết dạ dày nhẹ, thậm chí đến nát nát ra rồi.” Truy Mệnh khoa trương thở dài, “Cái phòng của các cậu thật là... Muốn đổi phòng không?”

Đổi phòng? Hoàn toàn không ngờ người nói đến việc này lại là Truy Mệnh! Thích Thiều Thương liên tục cười khổ, đời người cứ phải có những chuyện bất ngờ như thế sao?

Tại sao lại cứu Cổ Tích Triều?

—— Đây là vấn đề mà cho đến tận lúc này anh vẫn chưa tìm được đáp án.

Là vì vẫn còn cảm giác ư?

Cậu ấy bị bệnh, liệu anh có thể tự kỷ một chút, cho rằng đó là vì mình không?

Đến thăm Thích Thiều Thương, ngoài Truy Mệnh, đương nhiên không thể thiếu Thiết Thủ với một lời khuyên thẳng thắn, có vẻ giống cảnh cáo hơn, nội dung chủ yếu là “Cách Cổ Tích Triều càng xa càng tốt”. Thích Thiều Thương chỉ có thể cười đáp lại. Chỉ cười mà thôi.

Trong thế giới của Thiết Thủ, đen trắng rất rõ ràng, mọi chuyện đều đơn giản. Cho nên, con người như thế nhìn vào nhân tình thế thái, nhìn vào cuộc đời như một mớ hỗn độn của Cổ Tích Triều, kết quả chỉ thấy một mảng tối đen.

Trước khi tai nạn xảy ra, Thích Thiều Thương nhất định có thể đem lời nói của Thiết Thủ trân trọng, khắc ghi trong đầu. Nhưng lúc này đây, anh lại có chút chờ đợi. Tình hình liệu có thể thay đổi không?

Tại sao bản thân anh lại có tư tưởng như vậy? Chẳng lẽ vì qua tai nạn lần này, anh thấy mình dường như đã ban cho Cổ Tích Triều một ân huệ, nên anh có tư cách đòi hỏi ở cậu chút gì đó? —— Thói hư tật xấu của con người luôn bộc lộ qua những việc nhỏ nhặt như thế đấy! Thì ra anh cũng không hề thánh thiện như thiên sứ.

“Anh có thể đi tìm cậu ấy, sẽ không ai cản anh!”

“Sao?”

Túc Hồng Lệ lạnh lùng nhìn Thích Thiều Thương, lặp lại, “Anh có thể đi tìm cậu ấy, tìm Cổ Tích Triều, nơi này không ai giam cầm anh cả. Vết thương của anh đã gần khỏi rồi, đi vài bước không chết đâu.”

“Hong Lệ?”

Thích Thiếu Thương luống cuống. Anh nên nói gì cho phải đây?

Tức Hồng Lệ không để ý, chỉ tiếp tục nói, “Cố Tích Triều từng đến thăm anh, lúc ấy anh còn chưa tỉnh nên không biết. Sau đó, Quyển Ca có tìm cậu ấy nói chuyện, rồi cậu ấy không đến nữa... Tất nhiên, còn có em, em cũng đi tìm cậu ấy, vì anh... Em thấy mình ngu ngốc quá! Cũng rất hối hận vì đã làm như vậy. Thiếu Thương, nếu trong lòng anh không có em, thì anh không đáng để em phải hy sinh...”

“Hong Lệ!” Thích Thiếu Thương quát một tiếng. Anh vẫn cho rằng chuyện giữa anh và Cố Tích Triều không có ai biết. Thì ra, anh ngu ngốc như vậy!

“Mấy ngày nay em luôn đi theo cậu ấy, em muốn nhìn rõ xem cậu ấy rốt cuộc là loại người gì. Em nhìn thấy cậu ấy dốt tranh, rõ ràng là luyện tiếc, nhưng lại không chút do dự. Em thấy cậu ấy đau dạ dày đến mồ hôi lạnh đầm lưng áo, một mình đến bệnh viện, nhưng vẫn cắn răng không nói gì. Cậu ấy biết em theo sau quan sát cũng không để ý. Thì ra cậu ấy cô độc đến thế, cô độc đến mức khiến người ta muốn khóc. Em tội nghiệp cậu ấy, cho nên, em tự nguyện rời khỏi.”

Tự mình nói rõ ràng, vẫn tốt hơn so với việc bị Thích Thiếu Thương thẳng thắn cự tuyệt. Tức Hồng Lệ không thích miễn cưỡng, càng không chấp nhận thất bại, nếu có buông tay cũng phải là cô chủ động tiêu sái rời khỏi anh. Ra tay giúp đỡ, nếu không phải vì tác thành cho họ thì cũng là vì vớt vát chút thể diện. Cho dù tâm can có đau đớn, thất vọng đến mức nào đi chăng nữa, cũng phải xem chuyện cũ như sương khói, đến một ngày rồi sẽ tan.

Thích Thiếu Thương không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn Tức Hồng Lệ. Cô chợt nở nụ cười, nhìn vẻ mặt vô tội ngây ngốc của anh. Cô hiểu, anh không làm gì sai, nhưng e rằng Cố Tích Triều không biết điều ấy, vẫn hiểu lầm mọi chuyện là do Thích Thiếu Thương. Mai sau, hai người họ chắc sẽ chẳng được xuôi chèo mát mái.

Thuận tay bưng ly nước ở đầu giường, Tức Hồng Lệ bỗng như một đứa trẻ thù vặt, hất lên người Thích Thiếu Thương.

“Hong Lệ! Nơi đó là miệng vết thương!” Thích Thiếu Thương thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tay chân luống cuống lau nước trên mặt.

“Em biết chứ, nếu không em hất nước vào anh làm gì?” Tức Hồng Lệ đắc ý nở một nụ cười phong tình vạn chủng.

Thích Thiếu Thương chỉ lắc đầu nhìn theo bóng dáng Tức Hồng Lệ khuất sau cánh cửa, ghen một câu, “Hong Lệ, cảm ơn em.” Cảm ơn em đã yêu anh. Nhưng anh chỉ có thể nói “cảm ơn”, vì anh biết anh không thể cho em thứ em muốn được.

“Hong Lệ, hành động theo tình cảm sẽ hối hận.” Trầm Biên Nhi đứng cạnh cửa lo lắng khuyên.

Tức Hồng Lệ cười khanh khách, “Muốn em đoạt chồng, em không làm được. Chỉ bằng nhượng lại cho Cố Tích Triều, đây không phải cậu ấy tiếp nhận người em đã không còn muốn nữa sao?”

Trầm Biên Nhi cũng cười, “Em còn trẻ, thật tốt, phóng khoáng, nhưng cũng tàn nhẫn. Hy vọng sau này em không hối hận, bởi đã tự chặt đứt đường lui của mình.”

“Em biết,” Tức Hồng Lệ gạt đầu, đã nói từ bỏ, nếu lại nhúng tay vào, cô sẽ tự khinh bỉ chính mình, “Cho nên, em tuyệt đối không hối hận.”

Trầm Biên Nhi chỉ thở dài. Cô chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên thế này. Giờ đây, quyền quyết định lại nằm trong tay Cố Tích Triều.

Thiếu Thương, e rằng vô cùng nghiêm túc, muốn đem mối tình cả đời trao cho mình Cố Tích Triều mà thôi. Cố Tích Triều, còn cậu thì sao? Cậu có cần không? Cậu có muốn không?

Người cô đơn sợ nhất điều gì?

Ngày lễ!

Ai cũng có đôi có cặp, duy chỉ mình cậu lẻ loi cô đơn, không có việc gì làm để tiêu đi ưu tư trong lòng, nên chỉ càng cảm thấy tịch mịch.

Kì nghỉ xuân năm nay, Cao Kê Huyết về nhà thăm mẹ lão nên quán bar tạm thời đóng cửa. Cố Tích Triều không có chỗ để đi, vì thế cậu ở lại Biện Kinh xem pháo hoa.

Một mình xem pháo hoa, nhìn những đốm lửa rực rỡ nổ bùng trong không trung, cậu tự hỏi phải chăng chúng cũng tịch mịch như mình? Ý nghĩ ấy loé lên trong đầu, khiến Cố Tích Triều cảm thấy có chút buồn cười. Cậu đã thay đổi rất nhiều rồi. Trước kia... trước kia, tuy rằng cậu sợ cô đơn một mình, nhưng cũng rất thích sự tĩnh lặng tịch mịch. Hiện giờ, lòng đã không còn bình yên nữa. Lăn lộn giữa dòng đời đen bạc, hối hả đuổi theo những bước đi vô hình lạnh lùng của thời gian, qua biết bao thống khổ, lại đến những đau thương, vì đâu, vì ai mà thay đổi, đến mức không còn nhận ra chính mình thế này? Hoàn toàn thay đổi rồi!

Thích Thiếu Thương!

Xoay người nhìn lại. Thích Thiếu Thương đang đứng cách đó không xa!

Trên thực tế, Thích Thiếu Thương đã ở nơi đó rất lâu rồi. Anh nhìn cậu lẳng lặng đứng, lạc lõng giữa dòng người tấp nập xuôi ngược, lại toát ra cái vẻ lạnh nhạt thờ ơ khiến người ta như si như mê.

Cố Tích Triều!

Ánh mắt hai người chạm nhau, kịch liệt mà tĩnh lặng.

Cố Tích Triều hơi nghiêng đầu như đang tự hỏi, đoạn nở nụ cười, nhàn nhạt, thản nhiên, và thoải mái. Tình cảm không được phòng bị, phải chăng mới rung động tận tâm can?

Nụ cười kia, diên đảo chúng sinh.

Thích Thiếu Thương cũng cười thật tươi, như đóa hoa xuân nở rộ trên gương mặt, chạy về phía cậu. Không quan tâm những ánh mắt tọc mạch của người đời mà ôm cậu vào lòng.

Chỉ cần một mình anh, một mình Thích Thiếu Thương thôi, còn hơn cả trời đầy pháo hoa rực rỡ.

20. Chương 20: Những Nguyện, Cùng Ai Vui Ngẩn Ngủ*

*Nguyên văn “Đăn nguyện tạm thành nhân khiễn quyển” trong tác phẩm Nguyên Dạ của Chu Thục Chân.

Năm giờ sáng, trời đông giá rét đến cắt da cắt thịt, không khí vừa lạnh vừa khô khốc. Ngoài cửa sổ, những tia nắng mặt trời đầu tiên bắt đầu cựa mình len lỏi qua tầng mây, trăng đã mờ, trên không trung là một mảnh màu lam trong vắt, màu xanh của biển khơi, nhàn nhạt, như hư không.

Thích Thiếu Thương chậm rãi vuốt ve tấm lưng trần của Cố Tích Triều, cảm giác lâng lâng khó tả man man trên đầu ngón tay. Da cậu không mềm mại như tơ, mà giống dòng sữa trắng ngần, có chút lạnh lạnh. Anh khẽ chuyển mình, nằm sấp, vùi mặt vào vai cậu, dịu dàng hôn lên những giọt mồ hôi tinh mịn trên cổ, “Mệt không?”

“Không...” Cố Tích Triều nhắm mắt, trong giọng nói mang theo chút khàn khàn mệt mỏi, lại thêm một tầng sâu lắng, khiến lòng người ấm áp không thôi, “Lời này em nên hỏi mới đúng, anh được xuất viện rồi hay trốn ra đây?”

“Tích Triều, em...” Thích Thiếu Thương vẫn có điều do dự.

“Đừng hỏi!” Cố Tích Triều bỗng nhiên ngồi dậy, mở to hai mắt nhìn anh, “Đừng hỏi, đừng ép em phải gạt anh... Không biết, em thật sự không biết...”

Nghe như một yêu cầu, nhưng trong mắt Cố Tích Triều lúc này, lại là thiết tha khẩn cầu.

Thích Thiếu Thương chỉ có thể im lặng. Một khoảnh khắc mơ màng yếu đuối này của cậu khiến đáy lòng anh rung động không thôi. Yêu nghiệt! Xem như thua trong tay em!

“Muốn nghỉ ngơi một chút không? Bây giờ còn sớm.”

“Anh không về?” Cố Tích Triều nhướng mày hỏi lại.

Đây là lệnh đuổi khách? Thích Thiếu Thương hít sâu một hơi, nói: “Anh ở với em.”

“Ừ, vậy ngủ đi, mệt chết được...” Cố Tích Triều dụi mắt, không chút kiêng kỵ co người vào trong lòng Thích Thiếu Thương ngủ thật say.

Thích Thiếu Thương cũng ôm lấy cậu, nhưng trong lòng vẫn thẳng thốt bất an, ngón tay chậm rãi lướt qua từng đường nét trên gương mặt an tĩnh của người trong lòng, quyến luyến không rời...

“Tích Triều, em... yêu anh không? Có không?”

Hiện tại tuy thiếu chút nhiệt huyết, thiếu chút cháy bỏng, nhưng anh không ngại từ từ tiến đến bên nhau. Chỉ sợ nếu như cậu không...

Thích Thiếu Thương như rơi vào trong một màn sương khói mờ mịt, anh chợt không xác định được, mà dường như, anh chưa từng xác định được.

Ngày lễ là thời gian thả hồn thoát khỏi những suy tư, những bận bịu âu lo trong cuộc sống thường nhật mà buông thả bản thân. Mà tuổi trẻ lại là khi người ta buông thả nhất.

Thích Thiếu Thương đang chìm đắm trong tình yêu của một cậu trai mười bảy, mười tám tuổi, nồng nhiệt, không chút gò bó.

Còn Cố Tích Triều, trước sau vẫn lạnh lùng, nhưng cậu đã ngầm đồng ý, thậm chí là dung túng cho cuồng si của Thích Thiếu Thương, chấp nhận hết thấy những yêu cầu của anh, không chút do dự chần chừ dù chẳng có bao nhiêu vui sướng.

“Tơ hồng ở miếu Nguyệt Lão rất linh.” Thích Thiếu Thương cầm một sợi tơ trong tay, vẽ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chuyện gì đây? Cố Tích Triều có chút bất đắc dĩ cười khổ. Hai người con trai, vai sánh vai bước vào miếu Nguyệt Lão, thật không hiểu đầu óc Thích Thiếu Thương nghĩ gì? Rõ ràng bên trong toàn là những cặp nam nữ. Nhìn người bên cạnh vẽ mặt hạnh phúc ngồi xuống, định cột cái gọi là “tơ hồng Nguyệt Lão” lên cổ chân mình...

Thích Thiếu Thương không phải đang... Cố Tích Triều sắc mặt nhất thời trắng bệch, xoay người vội vã lao ra ngoài.

“Tích Triều? Tích Triều!”

Thích Thiếu Thương không ngờ Cố Tích Triều lại phản ứng mạnh như vậy, ngăn người một lúc mới bình tĩnh đuổi theo. Đáng tiếc, đang giữa buổi trưa náo nhiệt, bóng dáng Cố Tích Triều sớm đã khuất trên con đường chen chúc người đến kẻ đi.

“Tích Triều!”

Mất tìm không thấy cậu, Thích Thiếu Thương bắt lực gào to. Có phải nhất định sẽ không bắt được cậu, nhất định sẽ không giữ được cậu cạnh bên?

“Em ở đây...”

Thanh âm Cố Tích Triều bất chợt vang lên, đột ngột, lại mang theo ôn nhu trấn an lòng người.

“Em ở ngay đây, không đi đâu xa.”

Thích Thiếu Thương rất muốn lập tức ôm chặt cậu vào lòng, nhưng vẫn phải cố ép mình kiềm chế lại, chỉ hạ giọng, “Anh sợ em đi mất, rất sợ.”

“Em đi mất, anh có thể đi tìm.”

“Anh càng sợ em đi rồi, anh sẽ tìm không thấy...” Thích Thiếu Thương hơi nhú mày, vẻ mặt ủy khuất.

“Em sẽ nhớ rõ đường về.”

Cố Tích Triều chỉ cười. Có lẽ cậu vẫn chưa thể xác định rõ tình cảm của mình. Có lẽ cậu đối với Thích Thiếu Thương vẫn là cảm kích nhiều hơn yêu thương. Nhưng ít ra, cậu đã quyết định ở bên cạnh Thích Thiếu Thương, và sẽ không hối hận.

“Không an toàn, rất không an toàn,” Thích Thiếu Thương cũng cười, lắc đầu, “Anh còn định mua bảo hiểm.” Vừa nói, anh vừa cột sợi tơ hồng lên cổ tay trái của Cố Tích Triều, còn thắt nút thật chặt. “Trời em lại, có muốn chạy cũng chạy không được!”

Cố Tích Triều không nói gì, càng không phản kháng, chỉ khe khẽ mỉm cười, khiến người ta hoàn toàn đoán không ra...

Cảm xúc ẩn trong nụ cười này, ai cũng nhìn không tới!

“Sau này thì sao?”

“Giống như những câu chuyện cổ tích, có bắt đầu, rồi cũng có kết thúc...”

Cố Tích Triều ngồi dựa trên cửa, ngẩng đầu cười nhạt, nụ cười đó, sớm đã không còn nồng đậm mê hoặc hay phảng phất đắng cay như trước kia, chỉ còn lại... mỗi một.

Vì một người đã đi xa tận chân trời, từng cho rằng sẽ là nỗi đau ghi lòng tạc dạ, bi thương sẽ khắc sâu mãi trong tâm, nhưng đến ngày hôm nay dường như cũng chẳng còn lại gì. Có lẽ, những lời thề non hẹn biển trên đời này, sớm muộn gì rồi cũng sẽ trở thành khói mây lãng đãng trôi đi.

“Em thì sao, Văn Tình...”

“Em...” Phó Văn Tình nằm trên ghế salon mỉm cười, như mộng như ảo, “Tình cảm của em chỉ có thể dùng hai chữ để miêu tả, thất-bại! Anh ấy yêu em, nhưng lại yêu sự nghiệp của bản thân hơn, rồi thì danh dự, địa vị, thầy cô, bạn bè... Rất nhiều, nhiều đến nỗi trong tim anh ấy chẳng còn chỗ cho em nữa. Em tranh không được, chỉ bằng rồi khỏi thôi.”

“Văn Tình, chúng ta kết hôn đi.” Cố Tích Triều trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói.

“Kết hôn?”

“Ừ, chúng ta đã sống chung lâu như vậy, kết hôn được rồi.”

“Nhưng chúng ta không yêu nhau.” Phó Văn Tình có chút bối rối nói rõ ràng.

Đúng, bọn họ không yêu nhau. Chỉ là ông trời run rủi để hai tâm hồn cô đơn ấy lạc bước và gặp nhau, rồi sống chung dưới một mái nhà, nhưng lại an phận làm hai người khách trọ xa lạ.

“Ngốc, trên đời này có bao nhiêu người yêu nhau có thể sống cùng nhau?”

Cố Tích Triều vẫn tựa vào cửa, thản nhiên nói ra những lời cầu hôn với một người con gái. nhẹ nhàng, hồ hững như đang hỏi chuyện tối nay ăn gì vậy.

“... Được.”

Phó Văn Tình trầm ngâm một hồi, rồi chậm rãi đáp, trên khoé mắt đã loáng thoáng chút lệ quang, liệu có phải vì quá vui mừng?

Cố Tích Triều đi đến, nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Chỉ là một nụ hôn an ủi, không mang chút tình yêu nam nữ nào.

“Nghỉ ngơi cho tốt, mai còn đi làm. Chúng ta tuy không yêu nhau nhưng ở chung rất thoải mái, vậy là kết hôn được rồi. Tin anh không?”

“Tin...”

Văn Tình, cuộc sống này, lúc nào cũng thế đấy. Yêu một người, nhưng lại kết hôn và sống đến trọn đời trọn kiếp với một người khác. Như em và Thiết Thủ. Như anh và Thích Thiếu Thương...

Anh có yêu anh ấy không? Yêu Thích Thiếu Thương?

Có, có yêu chứ. Dù là trong sợ hãi, trong hốt hoảng, nhưng anh đã cảm nhận được trong tim mình tình ý khác lạ. Tờ hồng trong miếu Nguyệt Lão, điện thoại đôi, thỏa thuận ngầm sau những tranh cãi ở Hội Học Sinh, pháo hoa rực rỡ trong đêm đông và những tách trà xanh dịu mát dưới nắng hạ...

Nhưng vì sao vẫn thấy mệt mỏi? Vẫn thấy bất an, và không tin tưởng? Bọn họ có thể hợp tác khăng khít, bách chiến bách thắng, nhưng một chút cũng không chịu nhượng bộ người kia, bởi cả hai đều kiêu ngạo, không thể chứa nổi một hạt cát trong mắt. Dù hạt cát đó chính là người mình yêu nhất. Thế nên, nếu người kia càng hiểu mình thì chỉ càng dễ tổn thương hơn. Hoàn toàn trao cả cuộc đời cho người kia, rồi cuộc sẽ lộ nhược điểm.

Nếu không thể tin tưởng, cái gọi là “tình yêu” e rằng chỉ là hoa soi trong gương, trăng nơi đáy nước.

Cho nên, bóng ma Tức Hồng Lệ chỉ là cái cớ, sự mến mộ của Nguyễn Minh Chính là cái cớ, tranh cử Hội Học Sinh cũng chỉ là cái cớ.

Đêm đã khuya, sao mắt vẫn không thể khép? Sao đầu óc vẫn tỉnh táo đến vậy? Để miệng vết thương cứ phơi bày ra dưới ánh sáng. Đau lắm, nhưng rồi sẽ lành, phải không?

Năm năm qua rồi. Thiếu Thương, em sắp kết hôn, còn anh thế nào?

21. Chương 21: Say Cười Cùng Người Ba Vạn Cuộc*

*Nguyên văn “Túy tiểu bồi quân tam vạn tràng” trong tác phẩm Cuốn cuộn hồng trần của Tam Mao.

Vĩnh Ương, cửa hàng bán nữ trang lớn nhất cả nước.

Cố Tích Triều đến đó khi nhân viên vừa mới mở cửa.

“Tiên sinh, anh muốn mua gì?”

Cô nữ nhân viên bán hàng trẻ trung, mới sáng sớm đã thấy một vị khách tuần mỹ bức người bước vào, ánh mắt lập tức long lanh hưng phấn.

“A, nhẫn đính hôn...”

Cô nhân viên tiu nghỉu. Làm ở Vĩnh Ương quả là lựa chọn sai lầm nhất đời cô, bởi những người con trai tốt xuất hiện ở đây đều là hoa đã có chủ! Ôi dào, công việc vẫn là công việc...

“Anh thích kiểu dáng nào?”

“Đơn giản, tao nhã. Những thứ khác cô ấy không để ý.”

Sau khi mối tình chưa kịp nảy nở đã bị bóp chết từ trong trứng nước, cô bắt đầu nhìn vị khách trước mặt bằng con mắt của một người làm ăn khôn ngoan. Cậu mặc áo sơ-mi trắng, hàng nút nơi cổ áo màu vàng nhạt, áo khoác và âu phục đen, không mang cravat. Từ cổ áo mở rộng kia nhìn xuống có thể thấy làn da màu lúa mạch nhẵn nhụi và... xương quai xanh mờ mờ... Vị hôn thê của cậu quả là có phúc quá đi...

“Cô ấy mang nhẫn cỡ nào?”

“Cái gì?”

Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn, trong mắt không giấu được chút phong tình mê đắm lòng người.

“Hôn thê của anh!”

Nói đến hai chữ “hôn thê”, ngữ khí của cô nhân viên có chút ghen tị.

Cố Tích Triều nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, rồi nói: “Cho tôi mượn ngón tay cô một chút.” Nói xong liền đưa tay trái của mình ra.

“Cái gì?”

Cô nhân viên nghi hoặc hỏi lại, nhưng vẫn như bị thôi miên mà giơ tay lên.

Tay cậu chậm rãi sờ từng ngón tay cô, lạnh lạnh, sau đó hai bàn tay nhẹ nhàng đan vào nhau như một màn tán tỉnh công khai trước mắt mọi người. Cô nhân viên không kìm được đỏ mặt.

“So với tay cô... nhỏ hơn một chút.”

Nhỏ hơn một chút? Đang nói ngón tay tôi thô?! Ha! Ai lại thế chứ! Nói chuyện không chút khách khí như vậy! Cô tức giận rút tay mình về, lịch sự cười “Ngài chờ một chút” rồi xoay người bỏ đi.

“Bộ này! Nó có tên “duyên định kiếp này”, do danh gia thiết kế, ngài có thích không? Thác diện của nó...”

“Được, lấy bộ này.”

“Cái gì?”

Nhân viên bán hàng còn đang định giải thích thêm đã bị Cố Tích Triều chặn lại.

“Tôi mua bộ này. Còn vấn đề gì sao?”

Thác diện cái gì chứ, những danh từ chuyên môn đó chỉ khiến người khác rối thêm thôi, thích hay không thích là được rồi! Bộ này nhìn rất được. Văn Tình nhất định sẽ thích! Nghĩ đến đây, cậu cười khẽ, trong đáy mắt hiện lên chút thỏa mãn mà chính cậu cũng không hay.

“Mục tiêu của chúng ta là mối quan hệ với chính phủ nước Liêu, hạng mục đầu tư gần một tỷ, nói cách khác, nếu hành công...” Chủ tịch Phó Tông Thư của tập đoàn Phó Thị dừng một chút rồi nói tiếp: “Tích Triều, bản thiết kế của con đã tiến hành tới đâu rồi? Tích Triều, Cố Tích Triều!”

“Sao?” Cố Tích Triều lúc này mới bừng tỉnh, “Thật xin lỗi. Tuyệt không có vấn đề gì.”

“Vậy thì tốt, con là quân át chủ bài của chúng ta.”

Phó Tông Thư trong mắt tràn ngập tán thưởng nhìn cậu, nở nụ cười. Ba năm trước, sinh viên Cố Tích Triều của Đại Học Biện Kinh đi du học trao đổi văn hóa ở Đại Học Yển Kinh nước Liêu, là một tinh hoa hiếm thấy trong ngành kiến trúc. Nhất là hai năm gần đây, cậu bay cao như rồng, nói là có một không hai cũng không ngoa. Có được Cố Tích Triều trong tay, cho dù mấy bức vẽ cơ bản chỉ là giấy vụn, nhất định có người nguyện ý tung tiền mua những tờ giấy vụn đó mà thi công.

“Nói đến đây thôi. Tích Triều, con ở lại, chú có chuyện muốn bàn riêng với con.” Thảo luận xong kế hoạch, Phó Tông Thư cảm thấy nên săn sóc Cố Tích Triều một chút, gần đây cậu hơi ngơ ngẩn.

Quản lý cấp cao lần lượt ra ngoài, đối với địa vị của Cố Tích Triều trong lòng Chủ tịch cũng đã quá quen rồi, ai mà không biết cậu là con rể tương lai của ông ta? Chỉ trừ — Hoàng Kim Lân!

“Gần đây tâm trạng con có vẻ không tốt, đang gặp chuyện phiền phức gì sao?” Phó Tông Thư rót một ly rượu đưa cho cậu, tựa vào bàn làm việc tùy tiện hỏi một câu, “Nghe nói người bên Tiêu Thị cũng tranh dự án này?”

“Đúng là có chuyện này, nhưng con không lo lắng.” Cố Tích Triều nhẹ nhàng nở nụ cười, Phó Tông Thư trong lòng đang có chủ ý gì, cậu sao lại không biết. Vì thế nên cho dù ông ta là cha của Văn Tình, cậu vẫn không thể thân cận. “Chỉ là có chút đại sự trong đời khiến con hơi mất tập trung.”

“À?” Nghe được câu trả lời mình muốn, tâm tình Phó Tông Thư lập tức khá hơn rất nhiều, “Có chuyện gì khó khăn cứ tìm đến chú. Con cũng biết chú luôn xem con là con rể mà.”

“E rằng sau này con thật sự là con rể của chú rồi. Con đã cầu hôn Văn Tình.”

“Nó chịu rồi?” Phó Tông Thư chờ mong hỏi.

“Đã đồng ý.”

“Được, được!” Phó Tông Thư vỗ vai Cố Tích Triều, liên tục gật đầu. Từ giờ phút này, Cố Tích Triều cậu đừng mong có thể rời khỏi Phó Thị! Tài hoa của cậu, đủ để phát triển cơ nghiệp suốt hai mươi năm! “Khi nào thì cử hành hôn lễ?”

“Chuyện này... Con chưa nghĩ xa đến thế.” Cố Tích Triều cười, hơi luống cuống. Hôn lễ vẫn còn mơ hồ, xa xôi như mây trôi cuối nơi chân trời.

“Ừ, không gấp. Các con quen nhau đã lâu, có kết hôn sớm một ngày hay trễ nửa ngày thì cũng vậy. Chỉ bằng sau lần đầu thâu này để con và Văn Tình lo hôn lễ, được không?”

“Chỉ cần Văn Tình thích là được! Nếu không còn chuyện khác, con xin phép ra ngoài.”

Thuận tay đặt ly rượu xuống, Cố Tích Triều rời khỏi phòng họp. Ly rượu kia, vẫn chưa với một giọt.

“Tích Triều!”

Vừa vào phòng làm việc của mình, Cố Tích Triều đã bị dọa đến mất vía.

“Truy Mệnh?”

Truy Mệnh cười thật tươi, nhảy từ trên bàn xuống: “Tối thăm bạn học cũ!”

Nếu cậu đã không muốn nói thật nguyên nhân tới đây, Cố Tích Triều cũng không hỏi, “Đặc biệt đến thăm tôi? Tôi vừa mừng lại vừa lo đấy!”

“Tôi đi du lịch, thuận tiện tìm cậu ăn cơm thôi. Thế nào? Không chào đón à?”

Cố Tích Triều giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ: “Vậy thì đi thôi, còn chờ gì nữa?”

Trong nhà hàng, họ gặp Thích Thiệu Thương. Là chuyện ngoài ý muốn hay trong dự đoán, Cố Tích Triều không muốn nghĩ đến. Cậu vốn đã có thể lập tức xoay người rời đi, nhưng nhìn thấy Truy Mệnh bộ dạng mất tự nhiên, đành ngồi xuống gọi món ăn.

“Em... kiêng rượu?”

Thấy Cố Tích Triều uống nước chanh kèm với hải sản, Thích Thiệu Thương buột miệng hỏi.

Cố Tích Triều buông dao nĩa, nhìn Thích Thiệu Thương thật lâu, thật lâu, mãi cho đến khi anh cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

Một bữa cơm trôi qua trong bầu không khí nặng nề. Thức ăn cứ nghẹn ở cổ.

Khi cậu rời đi, Thích Thiệu Thương không tiễn. Nhưng Truy Mệnh lại không cam lòng mà đuổi theo.

“Tích Triều?”

“Sau này đừng làm những chuyện ngốc nghếch như thế nữa, cậu còn trẻ, ăn uống căng thẳng như vậy, muốn đau dạ dày sao?”

Cố Tích Triều chỉ cười, thực ôn hòa.

“Tại sao? Trước kia các cậu hạnh phúc như thế...”

Truy Mệnh thấy khó hiểu quá. Vì sao niềm vui lại chẳng thể kéo dài? Cậu hy vọng mọi người có thể hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau, chẳng lẽ chút yêu cầu nhỏ nhoi như vậy lại quá xa xỉ sao?

“Truy Mệnh, tôi sắp kết hôn! Đến lúc đó... tôi sẽ gửi thiệp mời cho cậu.”

Cố Tích Triều lái xe rời đi, không chút lưu luyến.

Khi trở về nhà trọ, Cố Tích Triều nhìn thấy ánh đèn ấm áp phát ra từ cửa sổ. Văn Tình là bác sĩ, luôn về muộn hơn cậu, sao hôm nay lại ở nhà sớm như vậy?

Cố Tích Triều vừa mở cửa đã lập tức nhìn thấy Phó Văn Tình ngồi một mình trên ghế salon, từng giọt nước mắt khe khẽ lăn dài trên má. Bóng dáng cô đơn bất lực ấy thật khiến người ta đau lòng!

“Văn Tình? Sao vậy?”

Cố Tích Triều đi đến ngồi xuống trước mặt rồi nắm lấy bàn tay cô.

“Em thấy anh ấy...” Phó Văn Tình nức nở, “Thì ra em vẫn chưa quên anh ấy. Có phải em rất vô dụng không?”

Cố Tích Triều không trả lời, chỉ ôm cô vào lòng rồi nhẹ nhàng hôn lên má.

Mặc cho nước mắt của cô chan chứa trên gương mặt cậu...

22. Chương 22: Nước Sông Xuôi Chảy Đã Đây Mười Năm*

*Nguyên văn “Lưu thủy thập niên giang” trong tác phẩm Hoài thượng hỷ hội Lương Xuyên cổ nhân của Vi Ứng Vật.

Nơi ngã tư đường quen thuộc, cậu một bên, còn anh, Thích Thiếu Thương một bên. Rõ ràng gần nhau đến thế, lại có cảm giác biến trời cách mặt, vĩnh viễn không đến được với nhau...

“Là em...” Cố Tích Triều lấy điện thoại di động ra, bấm số “1”, số của anh. “Đừng qua đây, rất nguy hiểm...”

“Tích Triều, đừng đi! Đừng đi...” Thích Thiếu Thương chỉ chực băng qua dòng xe vẫn nườm nượp tới lui như thác lũ ào ạt tràn về, mà đèn giao thông nơi ấy dường như vĩnh viễn không chuyển sang màu đỏ.

“Thiếu Thương, nghe em nói. Em mệt chết đi được, thật sự... em quá mệt mỏi rồi. Không ngừng tranh chấp, không ngừng phỏng đoán, không ngừng hoài nghi, không ngừng dò xét, càng ngày càng khiến em thấy chán ghét hơn. Thích Thiếu Thương, anh không hề thấy thoải mái, mà em, Cố Tích Triều, cũng đã không còn là Cố Tích Triều của trước kia! Tình yêu là gì, em không còn phân biệt rõ được nữa rồi. Em chỉ biết, khi tình yêu cần phải hy sinh quá nhiều để duy trì thì tình yêu đó đã đến bên bờ vực nguy hiểm không thể cứu vãn được nữa. Thiếu Thương, tình yêu vốn rất yếu ớt, mà giờ phút này bên trong tình yêu của chúng ta đã là một mớ hỗn độn rồi, còn tiếp tục được sao?”

“Tích Triều, Tích Triều...”

Thích Thiếu Thương chỉ biết thì thào gọi tên cậu. Như vậy không được! Anh không được phép buông tay, anh không thể buông tay, anh không muốn buông tay!

“Anh đối với em rất tốt. Lòng anh, em hiểu, em luôn hiểu. Nhưng đôi khi, không phải chỉ cần có lòng thì sẽ đạt được kết quả như mong muốn. Chúng ta, anh và em, đều phải học cách nhận lấy thất bại, Thiếu Thương...” Cố Tích Triều cố gắng ngẩng đầu lên, cố gắng không nhìn đến vẻ mặt Thích Thiếu Thương đang dần sụp đổ. Cậu không muốn lại thỏa hiệp, lại bị mê hoặc, để rồi lại sa vào trầm luân! Nếu sai lầm này là do cậu bắt đầu, vậy, hãy để cậu tự tay kết thúc nó! “Cho nên... những lời này, em nói. Thích Thiếu Thương, chúng tay chia tay.”

“Không muốn! Có chết anh cũng không muốn!” Thích Thiếu Thương đã hoàn toàn không khống chế được bản thân nữa mà hét to lên, nhưng phía bên kia đường lúc này chỉ còn những khuôn mặt xa lạ. Bóng dáng Cố Tích Triều tựa như một làn sương khuya mong manh vội tan vào trong hư ảo, chỉ còn chiếc di động lẻ loi rơi trên mặt đường.

“Tích Triều, Tích Triều!”

Mỗi đêm, Phó Văn Tình vẫn luôn sợ hãi như thế, bởi Cố Tích Triều đêm nào cũng gặp ác mộng. Cậu không ồn ào, cũng không khóc, chỉ giả dục, giả dục tuyệt vọng trong những cơn mộng ấy, như thể đang tự tra tấn chính mình cho đến chết. Đã lâu như vậy nhưng nó vẫn không buông tha cho cậu, hay là, chính cậu vẫn không chịu buông tha cho bản thân mình?

“Tích Triều, tỉnh dậy, cầu xin anh, tỉnh dậy đi...” Một giọt lệ của Phó Văn Tình rơi trên hai gò má gầy gầy của Cố Tích Triều, dường như lại mang đến thứ sức mạnh dịu dàng trấn an cậu, khiến cậu thả lỏng người

một chút, cuối cùng buông cánh tay của cô ra. Cánh tay đã bị nắm đến tấy đỏ, nhưng Phó Văn Tình không thấy đau, chỉ vội vàng chạy đi lấy khăn mặt nhúng nước, đắp lên trán cậu.

Nước lạnh kéo thần trí quay về, Cố Tích Triều thở hổn hển, mở mắt, “Văn Tình...”

“Anh tỉnh rồi!” Phó Văn Tình vui mừng gọi một tiếng, nước mắt không ngăn được lại lăn dài trên má.

“Anh dọa em sợ rồi sao?” Cố Tích Triều ngồi dậy, vòng tay ôm lấy Phó Văn Tình rồi đặt trán mình lên hai đầu gối cô.

“Không,” Phó Văn Tình chỉ cười, ngón tay chậm rãi vuốt ve những sợi tóc hỗn độn của cậu, “Anh không sao, em yên tâm rồi.”

Cố Tích Triều không nói gì, có lẽ cậu đang hưởng thụ sự tĩnh lặng khi ở cùng Phó Văn Tình. Ngọn đèn trên tường tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt trong căn phòng nhỏ, khiến làn da Phó Văn Tình có màu hồng phách. Giờ phút này, cô chợt trở thành một ngọn đèn tuyệt mỹ phát ra những tia ôn hòa dịu dàng.

“Đã xảy ra chuyện gì? Lâu rồi anh không như vậy...” Phó Văn Tình hạ giọng, “Tích Triều, anh luôn chôn giấu mọi chuyện sâu trong lòng, cả khi gặp ác mộng cũng không chịu để mình thả lỏng một chút...”

“Văn Tình...” Cố Tích Triều cúi đầu gọi cô, nức nở như một con thú nhỏ. “Vì sao không quay về tìm Thiết Thủ khi em còn chưa quên được anh ta? Anh hiểu Thiết Thủ, anh ta sẽ quý trọng em.”

“Quay về tìm anh ấy?” Văn Tình bất an lặp lại lời Cố Tích Triều, trống trải trong lòng rồi cuộc chỉ càng thêm mệnh mang, “Em chưa từng nghĩ đến điều đó, chưa từng... Nếu em làm thế, còn anh? Cố Tích Triều, anh làm sao bây giờ?”

Cố Tích Triều đứng dậy, nghiêm túc nhìn Phó Văn Tình: “Nếu em không thể dứt bỏ, anh có thể rút lui.”

“Không! Em không cần anh rút lui!” Phó Văn Tình đột nhiên lắc đầu, như muốn thoát khỏi cơn ác mộng triền miên không thể nào tỉnh lại, “Tích Triều, tất cả đều là quá khứ rồi. Chúng ta kết hôn, để em làm vợ anh, được không? Em chỉ muốn làm vợ anh.”

“Anh không muốn em phải hối hận.” Cố Tích Triều lảng lảng nhìn Phó Văn Tình.

“Anh nghĩ rằng em và anh đang trốn tránh?” Phó Văn Tình chợt nở nụ cười đậm nhiên, “Em không sợ vì yêu mà tan xương nát thịt, cũng chẳng sợ đối lấy một nụ cười khinh miệt của đối phương. Em chỉ sợ dù đã tan xương nát thịt rồi, vẫn không thể sống yên ổn, vẫn phải tiếp tục đắm chìm trong trầm luân khổ ải, trong nước mắt đẫm đau, vẫn bị thiêu đốt quay quắt cho đến khi thành tro tàn. Cuối cùng, là thêm một lần thịt nát xương tan. Tích Triều, anh đã từng trải qua rồi mà, anh biết nó thống khổ đến mức nào, anh đành lòng để em đi vào vết xe đổ đó sao? Anh đành lòng sao?”

Đúng, cậu đã từng trải qua! Trong toa-lét, ngày ấy, không ngừng hắt nước lạnh lên mặt mình, để có thể bình tâm, để không cho nước mắt tiếp tục rơi. Nhưng cuối cùng vẫn kích động mà vùng tay đập nát tấm gương trước mặt.

“Cố Tích Triều, là người tự chuốc lấy! Người tự chuốc lấy! Người gieo gió gặt bão!!”

Cho đến khi tấm gương đã vỡ thành từng mảnh vụn hòa lẫn với dòng máu đỏ thẫm vẫn đang tiếp tục trào ra, cậu rốt cuộc không kiềm chế được mà gào lên, dọa Truy Mệnh đang đứng bên cạnh sợ khóc thét. Cái giá của một phút bùng nổ là sau đó cậu cơ hồ không cảm nổi cọ vè.

Chuyện cũ đã lâu như thế, cứ nghĩ đã sớm bị chôn sâu dưới tầng tầng lớp lớp bụi thời gian, không ngờ khi nhắc lại, vẫn đau! Như miệng vết thương, dù đã khép đấy, nhưng giờ giờ khác khác vẫn tiềm ẩn một mũi dùi mài đi mài lại, khiến nó tiếp tục rỉ máu không thôi. Cậu, sao có thể đành lòng để Văn Tình nếm trải cảm giác này được?

“Vậy thì, chúng ta kết hôn.”

“Ừ.” Văn Tình cười thản nhiên, lên giọng ra lệnh, “Nghỉ ngơi sớm một chút, anh đang sốt nhẹ rồi. Tâm tình không tốt, thân thể luôn phản ứng đầu tiên.”

Thân thể này, Văn Tình có lẽ còn hiểu hơn cả cậu. Cố Tích Triều cười khổ, tâm tình không tốt, thân thể phản ứng đầu tiên...

“Tôi đã nghĩ lần tiếp theo cậu đến tìm tôi, trong tay phải là thiệp cưới, chứ không phải... sổ khám bệnh của cậu!” Anh Lục Hà rót một ly nước, ngữ khí cũng giống như nước lọc, không mặn không nhạt, “Cậu cãi nhau với cô công chúa nhỏ sao? Có thể âm ỉ đến mức đau dạ dày, xem ra sự tình rất phức tạp?”

“Văn Tình không phải công chúa gì cả!” Cố Tích Triều cau mày ném sổ khám bệnh lên bàn.

“Được rồi, vào chủ đề chính.” Anh Lục Hà lập tức cầm bút lên, hỏi, “Dạ dày đau đã bao lâu rồi?”

“Từ đêm qua, không, chính xác là sáng sớm nay.” Cố Tích Triều nhẹ nhàng nở một nụ cười.

“Hiếm thấy!” Anh Lục Hà cảm thán một tiếng, “Mới đau không bao lâu đã biết tự giác đến chỗ học tỷ tôi, khi nào thì cậu có lương tâm đối với bản thân mình như vậy?”

Cố Tích Triều chỉ cười, khiến Anh Lục Hà không khỏi ngẩn ngơ. Người con trai này, nét mặt u buồn, thâm trầm mà lại vô cùng quyến rũ, khi cười, trong đôi mắt ấy như ánh lên hàng ngàn tia lửa rực rỡ, chứ không phải chỉ đen thẫm thẫm và lộ rõ vẻ mệt mỏi khiến người khác đau lòng như mọi khi... Nghĩ đến đây, Anh Lục Hà lắc đầu, nhanh chóng kê đơn thuốc cho Cố Tích Triều, “Người sắp kết hôn, sau này Văn Tình cần cậu chăm sóc, không thể tiếp tục buông thả bản thân như thế này nữa!”

“Tôi biết.” Cố Tích Triều ngoan ngoãn đáp, “Khi in xong thiệp cưới, nhất định sẽ đưa cho chị đầu tiên.”

“Học đệ...” Anh Lục Hà đột nhiên gọi cậu, dùng cách xưng hô đã nhiều năm rồi không còn dùng đến nữa, “Văn Tình là một cô gái tốt, đừng dễ dàng từ bỏ. Cậu sẽ hối hận nếu đánh mất cô ấy.”

“Tôi biết...” Cố Tích Triều không quay đầu lại, bước ra ngoài. Trong lòng, có chút ảm áp.

23. Chương 23: Là Buổi Đầu Tiên, Chút Nỗi Niềm*

*Nguyên văn “Chỉ thị đương thời dĩ vô nguyên” trong tác phẩm Cẩm sát của Lý Thương Ẩn.

“Lần này tham gia đấu thầu có năm công ty. Ngoài Liên Vân chúng ta, còn hai đơn vị khác rất có thể lực là tập đoàn Phó Thị và Tiêu Thị.”

“Phó Thị?” Thích Thiếu Thương đột nhiên ngắt đầu, hạ giọng phun ra ba chữ, “Phó Tông Thư...”

Nguyễn Minh Chính quay đầu nhìn anh, cũng hạ giọng nói: “Em đã xem qua các bản vẽ của cậu ấy rồi, rất xuất sắc! Anh có nắm chắc không?”

Thích Thiếu Thương cười, lắc đầu.

“Cậu ta không còn là Cố Tích Triều trước kia nữa, thân phận đã bắt đồng rồi.” Nguyễn Minh Chính nhin không được nhắc nhở anh.

“Minh Chính, anh biết mình đang làm gì!”

“Em chỉ hy vọng anh phân biệt được rõ công và tư!”

Nói xong câu này, Nguyễn Minh Chính nhanh chóng thu dọn giấy tờ rồi đi ra ngoài. Lúc này đây, dù cho có nói thế nào Thích Thiếu Thương cũng nghe không lọt tai!

Cô nghĩ thầm, Cố Tích Triều, tôi có nên chúc mừng cậu? Ngày trước cậu tiêu sái bỏ đi như vậy, quả nhiên đã thành công khiến tên Thích Thiếu Thương ngu ngốc này vĩnh viễn không quên được cậu.

“Hình như tôi đến không đúng lúc?”

Nguyễn Minh Chính giật mình ngẩng đầu lên, thì ra là tên Thiết Thủ – kẻ mà cô vô cùng chán ghét! Về mặt u sầu của Nguyễn Minh Chính nhanh chóng biến mất, cô thuận tay mở cửa phòng, “Thiếu Thương đang đợi anh.”

Thiết Thủ đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Nguyễn Minh Chính, rằng bốn tiểu thư không rảnh cùng nhà người nói nhảm, tốt nhất là biến càng sớm càng tốt!

Hắn cười khẩy, đi vào văn phòng.

“Thích Thiếu Thương!”

“Thiết Thủ, anh đã đến, ngồi đi.”

Thích Thiếu Thương lập tức cất bức ảnh trong tay đi, vờ như không có chuyện gì.

Thiết Thủ cũng vờ như không thấy bức ảnh Thích Thiếu Thương cùng người nào đó chụp chung: “Nghe nói Liên Vân các cậu đang cùng mấy công ty khác tranh nhau hạng mục lần này?”

“Anh nói đến công trình đường cao tốc ở biên giới Tống – Liêu?” Thích Thiếu Thương cười khẽ, hai tay gối lên đầu ngửa về phía sau, “Xem ra, người làm cho chính phủ, tin tức quả nhiên rất nhanh nhạy. Có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo không dám nhận, chẳng qua...” Thiết Thủ trầm ngâm một lát, lại tiếp, “Xem như là bạn học cùng trường, chân thành hy vọng cậu sẽ thắng lợi trở về.”

“Truy Mệnh vừa đi gặp Cố Tích Triều, anh lại đến gặp tôi. Lần này sư huynh đệ hai người thật đúng là ý tưởng lớn gặp nhau, đều có hứng thú với việc này.”

Thích Thiếu Thương vẫn giữ nét cười trên mặt, nhưng lại khiến Thiết Thủ xấu hổ không thôi. Hắn húng hắng vài cái, “Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán*.”

*Châm ngôn thời Tam Quốc, nghĩa là: một thời gian không gặp, đã tiến bộ hơn nhiều

“Nếu đã rõ ràng rồi thì có chuyện gì cứ nói thẳng đi”. Thích Thiếu Thương chậm rãi trầm sắc mặt, đối đáp với Thiết Thủ như đàm phán với đối thủ trên thương trường.

“Thích Thiếu Thương, cậu thật không nhìn rõ tình hình hiện tại? Còn cần tôi nhiều lời? Đường cao tốc sắp xây dựng ở biên giới Tống – Liêu này, chúng ta tuyệt đối không thể mất đi quyền khống chế!” Thiết Thủ nhìn thẳng Thích Thiếu Thương, “Chuyện này rất quan trọng, không chỉ là một vụ làm ăn, còn liên quan đến...”

“Được rồi!” Thích Thiếu Thương giơ tay ngăn hắn nói tiếp, “Giáo sư Gia Cát bảo anh đến, không phải chỉ để dạy tôi bài học yêu nước chứ?”

“Cậu”, Thiết Thủ nhìn anh chằm chằm, dần từng chữ một, “Cậu quả nhiên là dân làm ăn!”

“Quá khen.”

Thích Thiếu Thương mỉm cười. Cách tốt nhất để sống sót trên thương trường chính là, đối thủ càng động, bản thân phải càng tĩnh.

“Bất luận thế nào, tôi sẽ giúp cậu thắng hạng mục này, bằng mọi giá!” Thiết Thủ hạ giọng nói.

“Anh?” Thích Thiếu Thương nghiêng người về phía trước, như tỉ mỉ đánh giá Thiết Thủ, sau đó lắc đầu.

“Chúng ta!” Thiết Thủ lần thứ hai cường điệu.

“Vây đi, hợp tác vui vẻ.” Thích Thiếu Thương cười, vươn tay.

Thiết Thủ như trút được gánh nặng, cũng nắm lấy tay Thích Thiếu Thương, dùng sức lắc vài cái.

“Cũng vừa đến giờ, tôi còn có hẹn khác, Thiết Thủ anh...”

Thích Thiếu Thương cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, xoay người lấy áo vest.

“Cậu đi gặp Cố Tích Triều?” Thiết Thủ đột nhiên hỏi.

Thích Thiều Thương đi đến cửa, nghe xong câu này lập tức xoay người, chuyện anh hẹn Cố Tích Triều, đến cả Nguyễn Minh Chính cũng còn chưa biết.

“Thiết Thủ, những chuyện anh biết vĩnh viễn nằm ngoài dự đoán của tôi.”

“Chỉ có thể nói, tin tức của chính phủ có chút linh thông hơn so với tưởng tượng của cậu.” Thiết Thủ thần nhiên nhiên đáp trả. Dường như đối với hắn mà nói, soi mói hành tung của người khác chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể. “Nhắc nhở cậu một câu, công tư nên phân minh. Bất luận thế nào, Cố Tích Triều chắc chắn không cần cậu dâng đất nước cho cậu ta. Tôi nghĩ, với kiêu ngạo của cậu ta, cậu ta cũng không cho phép chính mình nhận.”

“Thiết Thủ, anh tốt nhất nên câm miệng, sau đó rời khỏi đây.”

Với tình huống này, Thích Thiều Thương thời đại học nhất định sẽ động thủ, nhưng hiện tại, anh đã học được cách dùng ánh mắt sắc bén và lời nói bình tĩnh để trấn áp đối phương, “Nói thật, tôi rất ghét cái kiểu tự cho mình là đúng của anh, suy đoán của anh, định kiến của anh. Cái nhìn của anh về người khác, đối với tôi chỉ là những thứ đơm đặt vớ vẩn, không đáng để vào tai. Tộc mạch đời tư của đối tác không phải điều nên làm, nhưng đôi khi, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Biến đi! Bằng không, e rằng tôi phải gọi bảo vệ hộ tống anh rời khỏi đây đây.”

Thiết Thủ vẫn bất động như núi, cười cười đi ra, như thể Thích Thiều Thương chỉ đang đùa vui với hắn chứ chẳng ảnh hưởng gì đến toàn cục.

Thở ra, hít vào, lại thở ra... Bàn tay đang nắm chặt dần dần buông lỏng. Lúc trước, em đã đối mặt với ánh mắt và lời nói của Thiết Thủ như thế nào? Anh đã không biết gì cả, Tích Triều...

Lúc xe dừng trước tiệm café, Thích Thiều Thương nhìn thấy Cố Tích Triều đang đợi sẵn. Cậu chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, nắng chiều vàng nhạt nhẹ nhàng phủ lên gương mặt, thoát nhìn tĩnh lặng lại ấm áp. Không thể phủ nhận, việc Cố Tích Triều bằng lòng đến gặp anh khiến Thích Thiều Thương cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Say đắm nhìn cậu, dòng nước ấm nóng len lỏi qua từng tác da thịt, lòng anh chợt rạo rực khó tả.

Thích Thiều Thương đẩy cửa bước nhanh vào, mỉm cười: “Anh nghĩ anh không đến muộn.”

“Không.” Cố Tích Triều dịu dàng nở nụ cười đáp lại, thuận tay đưa menu cho anh, “Em mới đến thôi. Em gọi món rồi, đến lượt anh.”

“Phải không...” Thích Thiều Thương kinh ngạc nhìn tách cà phê thơm nồng trước mặt Cố Tích Triều, có chút mất mát. Xa cách như thế...

“Giống vị tiên sinh này.”

Anh chỉ vào tách cà phê, nói với người bồi bàn. Có chút dỗi hờn, lại có chút hoài niệm một hồi ức đã sớm qua đi.

Cố Tích Triều không nói gì, vẫn giữ nụ cười trên mặt, chăm chú khuấy cà phê nhưng không uống ngụm nào.

Cà phê nguội sẽ không ngon. Thích Thiều Thương muốn nhắc cậu, lại lo lắng sau khi cậu uống xong tách cà phê này sẽ rời đi. Đang do dự không biết nên làm gì, người bồi bàn đã đến, đưa cho anh một tách cà phê, cùng với... một ly nước chanh! Đây là...

Cố Tích Triều nhanh chóng đẩy tách cà phê ra, uống một ngụm nước chanh. Sau đó mới nói: “Lâu rồi không uống cà phê, hơi nhớ nó.”

“Em...” Thích Thiều Thương tay nắm chặt lấy tách cà phê, thật sự là, uống không phải, không uống cũng không phải.

“Dạ dày em không tốt, bỏ lâu rồi.” Cố Tích Triều cười nhạt như không có gì.

Nhưng với Thích Thiều Thương, những lời này như một hồi chuông cảnh tỉnh. Dạ dày cậu không tốt một phần cũng do anh mà ra. Nghĩ đến đây, lòng anh ần ần đau, thế mà người còn lại trong cuộc nét mặt vẫn đạm nhiên như sương khói.

Thích Thiếu Thương chợt thấy sợ hãi, muốn trốn tránh. Có lẽ, anh đã sai, thật sự đã sai rồi. Anh không nên tự tin như thế, không nên vội vã một mình tới gặp cậu. Anh luôn xem lần gặp mặt này là cơ hội để xoay chuyển tình hình, nhưng anh đã không lường trước được rằng, tình hình có thể chuyển đến hướng mà anh tuyệt đối không hy vọng sẽ nhìn thấy...

24. Chương 24: Đây Bóng Hồng Soi Thoảng Lúc Nào?*

*Nguyên văn “Tằng thị kinh hồng chiếu ảnh lai” trong tác phẩm Thâm Viên của Lục Du.

“Kỳ thật, chúng ta nên gặp nhau sớm hơn.” Thích Thiếu Thương đang không biết nên phá vỡ bầu không khí gượng gạo này thế nào, Cố Tích Triều đã mở miệng trước, “Lần trước, anh không nên tìm Truy Mệnh. Giữa chúng ta, còn cần Truy Mệnh làm người trung gian? Tự cho là mình thông minh!”

Thích Thiếu Thương sao lại không biết, bề ngoài như nước hồ phẳng lặng, bên trong lại là sóng to gió lớn. Cố Tích Triều càng nói giảo dị qua quýt, thì càng... “Tích Triều, anh...”

“Được rồi,” Cố Tích Triều cười, đẩy tách cà phê ra, “Bạn cũ gặp nhau, còn nói chuyện được là tốt rồi. Cũng đã hơn hai tiếng đồng hồ, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.”

“Em nhiều việc lắm sao?” Thích Thiếu Thương nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng lại hỏi một câu rõ ngu ngốc. Tình hình Cố Tích Triều những năm gần đây, anh còn không tưởng tượng à?

Cố Tích Triều mỉm cười khê gật đầu, “Gần đây hơi bận hơn, dù sao đối thủ lần này cũng là anh.”

“Em phải cẩn thận, hạng mục lần này không đơn giản.” Nghĩ đến lời nói của Thiết Thủ, Thích Thiếu Thương nhin không được nhắc nhở cậu.

“Thiết Thủ và Truy Mệnh nhúng tay vào, vốn đã không đơn giản.” Cố Tích Triều chỉ cười, kín đáo lại ý vị thâm trường.

Thích Thiếu Thương im lặng. Sao anh có thể quên rằng Cố Tích Triều luôn nhạy bén hơn anh?

“Em nghĩ, lúc này chúng ta đã không còn gì để nói với nhau nữa”. Cố Tích Triều phá vỡ trầm mặc, hạ giọng nói, “Luận việc công, chúng ta bây giờ là đối thủ. Luận việc tư, nói thêm chỉ càng thất vọng ngắn ngủi thôi.”

“Em quyết định kết hôn với con gái Phó Tông Thư?” Sắc mặt Thích Thiếu Thương bỗng nhiên trầm xuống.

“Em sẽ nhớ đưa thiệp mời cho anh, nếu anh muốn đến uống chén rượu mừng.”

“Cố Tích Triều!” Thích Thiếu Thương hét lớn một tiếng, suýt chút nữa đã đập bàn đứng dậy, “Ít nhất hãy cho anh một lý do, vì sao chúng ta phải đi đến bước này?”

“Không đi đến bước này thì đi đến bước nào? Kết hôn sao?”

“Được! Chúng ta kết hôn đi!” Thích Thiếu Thương nhìn cậu chằm chằm, như thề như thốt, “Cố Tích Triều, anh sẽ không dâng tặng em cho bất kỳ ai, em nhớ cho rõ, bất kỳ ai!”

Cố Tích Triều bật cười, “Thích Thiếu Thương, mấy năm rồi, anh vẫn không có chút tiến bộ nào cả”.

“Tích Triều, vì sao em còn chưa rõ?” Thích Thiếu Thương không quan tâm, xúc động kéo tay cậu, “Em còn chưa ở cùng với Anh Lục Hà, sao có thể ở cùng với Phó Văn Tĩnh? Em đang lừa mình dối người, cho tới nay, người em thích, là anh! Người em yêu, cũng là anh!”

“Thích Thiếu Thương... Năm đó sao em có thể...” Cố Tích Triều neho mắt nhìn anh, tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng tất cả những gì thoát ra lại chỉ là một tiếng thở dài, “Quên đi. Lúc trước chính anh là người khẳng định em chưa từng thực sự yêu anh”.

“Là anh sai. Tích Triều, bởi vì em không hề vờ vịt với người nào, nhưng lại hết lần này đến lần khác đối với Anh học tỷ có vài phần kính trọng, nên anh, anh...”

“Hiếm khi được anh chủ động nhận lỗi”. Cố Tích Triều cười ảm đạm, có chút uể oải. Cậu còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đúng lúc này chuông điện thoại di động lại vang lên. “Xin lỗi...” Cậu lấy điện thoại ra, rời khỏi chỗ ngồi.

Thích Thiệu Thương thấy Cố Tích Triều bỏ đi, cả người như không còn chút sinh lực, mệt mỏi ngã ra ghế. Anh chưa có được đáp án của Cố Tích Triều, anh chưa có được đáp án mà anh mong đợi. Cố Tích Triều đối với tình cảm vẫn luôn quả quyết và tuyệt tình hơn anh. Mà nếu cậu đã thực sự từ bỏ, vậy cũng nên nói với anh một tiếng tạm biệt, không phải sao?

“Thích Thiệu Thương,” Trong lúc anh còn đang miên man suy nghĩ, thấp thỏm không yên, Cố Tích Triều quay lại, ngữ khí nôn nóng hơn lúc trước, “Giờ em có việc phải đi trước. Những chuyện khác sau này nói sau.”

“Tích Triều?” Thích Thiệu Thương chặn cậu lại, “Em đi đâu? Anh có xe, đưa em đi một đoạn”.

Cố Tích Triều chần chừ một lúc, gật đầu, “Vây làm phiền anh, đến bệnh viện, chỗ học tỷ làm.”

Thích Thiệu Thương tưởng ai xảy ra chuyện phải vào viện, nhưng thấy Cố Tích Triều thần sắc nghiêm trọng, bần khoản lo lắng nên không tiện hỏi nhiều, chỉ nhanh chóng nhấn ga phóng đi.

Một đường vội vã chạy đến bệnh viện, xộc vội vào văn phòng của Anh Lục Hà, lại không thấy người nào có liên quan đến Cố Tích Triều đang khám bệnh cả. Thích Thiệu Thương còn đang ngạc nhiên, Anh Lục Hà đã trấn định nói với Cố Tích Triều một câu, “Văn Tình đi tìm trước rồi.”

Cố Tích Triều gật đầu, xoay người bước ra ngoài. Thích Thiệu Thương đang muốn đuổi theo thì bị Anh Lục Hà kéo lại.

“Cậu đi theo có ích gì? Chuyện của hai người bọn họ cần người khác phải nhúng tay vào sao?” Anh Lục Hà dừng một chút, rồi cười, “Huống chi, chỉ là một con chó, cần nhiều người như vậy à?”

“Chị nói cái gì?” Thích Thiệu Thương nhú mày không hiểu.

“Trần Trần, con chó Phó Văn Tình chọn, nuôi như bảo bối. Phàm là thứ Văn Tình công chúa xem là bảo bối, trong mắt tiểu học đệ nhất định cũng như châu như bảo. Con chó ngốc nghếch này cứ hai ba ngày lại đi lạc...”

“Được rồi! Đừng nói nữa!” Thích Thiệu Thương nổi giận rồi. Ai lại có thể không phẫn nộ, nhất là sau khi biết sự thật buồn cười này. Một con chó, chỉ là một con chó ngốc nghếch lại quan trọng hơn cả Thích Thiệu Thương anh!

Từ Tổng qua Liêu, anh một lòng muốn Cố Tích Triều quay về, cùng anh tiếp tục tiền duyên, vậy mà, dựa vào cái gì? Anh nghĩ cậu còn yêu anh, anh nghĩ cậu cũng giống anh không từ bỏ được, anh nghĩ... thì ra tất cả chỉ là suy nghĩ một chiều của anh! Mọi người đều nói với anh, bây giờ đã khác trước, nhưng anh vẫn cố chấp không nghe. Ngoan cố như vậy, giờ phút này lại thấy hoang đường biết bao nhiêu! Buồn cười!

“Thích Thiệu Thương, tôi còn chưa nói hết, cậu đã muốn đi?” Đang muốn rời khỏi, Anh Lục Hà chợt cao giọng gọi anh lại.

“Còn có gì chỉ giáo?” Thích Thiệu Thương từ trước đến nay không có cảm tình tốt với Anh Lục Hà, lúc này anh lại càng không muốn khách khí.

“Cậu ấy là của Phó Văn Tình, Thích Thiệu Thương. Cậu ấy đã thuộc về Phó Văn Tình. Cậu đoạt lại không nổi đâu.” Anh Lục Hà tiến về phía trước, hạ giọng, “Năm đó, quả thực là tôi gạt cậu, nhưng nếu cậu tin tưởng Cố Tích Triều hơn thì đã không để những lời nói dối của tôi lung lạc tinh thần. Cậu nên biết rằng, Cố Tích Triều chưa bao giờ nghi ngờ cậu và Nguyễn Minh Chính, thậm chí Tức Hồng Lệ. Vậy nên, Thích Thiệu Thương, tôi không nợ cậu, cho dù có nợ, cũng là nợ người kia!”

“Chỉ cần chị cảm thấy lý do thoái thác đó có thể chấp nhận được, tôi không còn gì để nói.” Thích Thiệu Thương lạnh lùng bỏ lại một câu, đi ra ngoài.

Khi lái xe rời đi, anh thấy Cố Tích Triều và Phó Văn Tình như đôi nam nữ bình thường vui vẻ ngồi bên ven đường dùng khăn phủi bụi bặm trên lông con chó nhỏ, ngẫu nhiên bốn mắt tương giao, trong đáy mắt

ngập tràn nhu tình. Thích Thiều Thương luôn tin rằng, yêu nhau là ăn ý từ đuôi mày đến khóe mắt. Bây giờ, hình như anh đang thực sự nhìn thấy điều đó.

Tích Triều... Thích Thiều Thương mệt mỏi nhắm mắt, em đã từ bỏ tất cả thật sao? Từ bỏ đau đớn, thống khổ, mệt mỏi, từ bỏ luôn cả tình cảm của chúng ta? Cũng tốt, cũng tốt...

Đã từ bỏ, em được giải thoát, vậy thì anh, cũng nên tỉnh mộng thôi.

25. Chương 25: Không Thể Đành Sao Hoa Rã Cánh*

*Nguyên văn “Vô khả nại hà hoa lạc khứ” trong tác phẩm Hoán Khê Sa của Ấn Thù.

“Vân Tình, buông ra! Mặc dù em là con gái, nhưng anh...”

“Ha ha, xem anh chạy đi đâu!”

Cố Tích Triều cười ha hả từ phòng tắm chạy ra, tây trang chỉnh tề dính đầy nước bắn và bọt xà phòng. Chạy theo sát phía sau cậu là Phó Văn Tình, lúc này hiển nhiên cũng chẳng sạch sẽ gì hơn. Và cuối cùng là con chó ngốc nghếch tên Trân Trân đang cố gắng lắc cái thân núc ních của nó làm nước văng tung tóe.

Cố Tích Triều cười đến cơ hồ không thở nổi, nhưng vẫn không quên lấy khăn sạch lau khô gương mặt Phó Văn Tình. Đầu tiên là ánh mắt, sau đó là trán, rồi hai má...

Cố Tích Triều chợt hôn cô, khe khẽ, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

“Vì sao?” Phó Văn Tình bình tĩnh hỏi.

“Không biết.” Cố Tích Triều thẳng thắn. Dừng một chút, cậu bỗng nhiên giống trẻ con than vãn thở dài, “Có lẽ là vì yêu em rồi.” Thấy Phó Văn Tình thần sắc mờ mịt, cậu đặt tay lên vai cô, đẩy về phía phòng tắm, “Được rồi, đi tắm đi, nhìn em bẩn quá...”

“Tích Triều?” Phó Văn Tình cảm thấy có chút khó hiểu. Nhưng cửa phòng tắm rất nhanh đã bị Cố Tích Triều đóng lại, ngăn cản tầm mắt cô.

Phó Văn Tình hiểu Cố Tích Triều. Khi cậu cố ý trốn tránh một vấn đề, cậu có thể chạy đến chân trời góc biển, vĩnh viễn cũng không quay đầu, có gạ hỏi cũng chẳng được gì. Nhưng lần này, hình như cô sai rồi.

“Ngồi đi.”

Khi Phó Văn Tình từ phòng tắm bước ra, Cố Tích Triều đáng lẽ nên ở trong phòng nghỉ ngơi, lại đang ngồi đợi cô.

Tay nhận ly nước ấm từ Cố Tích Triều, nhấp một hơi, cô hỏi: “Có chuyện muốn bàn với em sao?”

“Hôm nay em đi gặp Thiết Thủ à?” Cố Tích Triều ngấm nghĩa ly thủy tinh cầm trong tay, tựa như vô tình hỏi. Trong ly thủy tinh không có nước, dưới ngọn đèn khúc xạ thứ ánh sáng lấp lánh bén nhọn, nhưng trống rỗng.

“Ừ,” Phó Văn Tình gật đầu, hỏi tiếp, “Tích Triều, anh làm việc ở Phó Thị có vui không?”

“Đừng nói sang chuyện khác, Vân Tình.” Cố Tích Triều cười lắc đầu, “Anh không cần biết tất cả, hiện tại em ở đây, chính là toàn bộ đáp án. Vân Tình, chúng ta đính hôn, được không?”

“Đính hôn?” Phó Văn Tình kinh ngạc hạ giọng hỏi, lại trầm mặc.

“Sao, em không muốn à?”

“Không phải không muốn, chỉ là, thấy hơi đột ngột.” Phó Văn Tình vẫn không ngẩng đầu, mắt dán vào ly nước trên tay.

Cố Tích Triều im lặng một lát rồi nói: “Hiểu rồi. Vậy em nghỉ sớm nhé.” Đoạn đứng dậy định rời đi.

“Tích Triều!” Phó Văn Tình đột ngột ngăn Cố Tích Triều lại, “Trong lòng anh, Thích Thiệu Thương là ai?”

Cố Tích Triều ngây người, trước mắt cậu dường như lại ẩn hiện bóng dáng của Thích Thiệu Thương. Cậu hít sâu một hơi, nói: “Một người bạn bình thường.”

“Thật sao? Nhiều năm như vậy, anh vẫn...”

“Có lẽ,” Cố Tích Triều cau mày cố gắng nắm bắt cảm giác, “Có lẽ, điều khiến anh nhiều năm như vậy vẫn không thể từ bỏ, không phải là anh ấy, mà là một quan điểm.”

“Quan điểm?”

“Ừ, đừng suy nghĩ quá nhiều.” Cố Tích Triều cười, “Bởi đã không còn quan trọng nữa. Hôm nay là một ngày trọng đại với anh, anh sẽ nhớ kỹ.” Rồi cậu xoay người trở về phòng.

Ngày hôm nay là một bước ngoặt. Gánh nặng trong đầu đã được giải phóng, nhưng Cố Tích Triều lại cảm thấy mỗi một không chịu nổi, dường như tất cả mọi chướng ngại tích tụ bao nhiêu năm qua giờ phút này đều lũ lượt tràn về.

“Tích Triều, Tích Triều?”

Trong cơn hôn mê, tâm tư cứ dâng đầy trong lòng, lại mờ ảo không thể nắm bắt nổi. Cố Tích Triều cảm giác được mình tạm thời mất đi tri thức, cho đến khi trán thấy lạnh lạnh mới tỉnh táo lại.

Tầm phần bằng gỗ, màn vải trắng, quang cảnh này thật sự rất quen thuộc. Vừa nghiêng đầu đã thấy Thích Thiệu Thương đang tựa vào một bên giường, tay cầm chiếc khăn ướt đặt lên trán cậu.

Cố Tích Triều theo bản năng tránh ra, lại hóa thành giằng co với Thích Thiệu Thương, “Tích Triều, em đang sốt!”

Nơi này là... Đại Học Biện Kinh! Sao lại... Cố Tích Triều hoảng loạn, không biết phải làm sao. Không đúng! Không đúng! Không phải thế này! Đại Học Biện Kinh, không phải, đừng là nơi này! Cậu than thầm trong lòng, còn Thích Thiệu Thương bắt đầu trở nên giận dữ, “Em nhìn thấy phải không? Em đã nhìn thấy hết? Em thấy rất rõ ràng, nhưng em chẳng hỏi gì cả! Cố Tích Triều, em khí phách lắm, em tốt bụng lắm!”

Em nên hỏi cái gì? Em đã nghĩ ngợi cả đêm, và kết quả là quyết định tin anh. Một khi đã quyết định như vậy thì cần gì phải hỏi nữa? Thích Thiệu Thương, rốt cuộc anh bắt nạt gì đây?

Thích Thiệu Thương nổi giận dùng dùng ném di động lên giường, đập cửa đi ra. Cố Tích Triều gắng gượng ngồi dậy, bắt đầu suy ngẫm lại mọi việc. Cậu nhớ lại, không lâu sau khi kỳ tranh cử Hội học sinh bắt đầu, cậu được giáo sư Cửu U đề cử, cùng Thích Thiệu Thương tranh chức Chủ tịch Hội học sinh. Không ngờ quyết định này lại khiến Thích Thiệu Thương có phản ứng mạnh mẽ.

“Vì sao em muốn tham gia tranh cử?”

“Chẳng lẽ em không có tư cách làm đối thủ của anh?” Cố Tích Triều nhíu mi hỏi vặn lại.

“Anh không hiểu, nếu em yêu anh, vì sao còn phân biệt rõ ràng thân phận người yêu và đối thủ như thế?”

“... Đây là hai việc khác nhau, không phải sao?”

Thích Thiệu Thương không nói thêm bất cứ lời nào nữa. Cố Tích Triều lúc này mới ý thức được, thì ra bọn họ đang cãi nhau?

Sau đó, Nguyễn Minh Chính bắt đầu công khai thể hiện tình cảm của cô, nhưng Cố Tích Triều chỉ xem nhẹ, chưa từng để trong lòng. Nếu không phải vì tin nhắn tối hôm qua, có lẽ sẽ chẳng có gì xảy ra đến cậu. Tin nhắn của Thích Thiệu Thương, không, phải nói là tin từ di động của Thích Thiệu Thương. Đọc xong, cậu vội vàng chạy đến địa điểm gặp mặt, lại thấy Nguyễn Minh Chính và Thích Thiệu Thương trong quán rượu nói cười rôm rả. Bộ dáng thân mật đến mức khiến người ta không chút nghi ngờ rằng đây là một đôi tình nhân. Thế nhưng trong mắt Cố Tích Triều, nó chỉ là một vở kịch buồn cười, lộ bịch, bất kể do ai bày ra đi chăng nữa, lúc này cậu hẳn là nên bắt gian tại trận?

Nếu là thủ đoạn của Nguyễn Minh Chính thì không cần phải để tâm. Còn nếu là Thích Thiều Thương... Cố Tích Triều cười lắc đầu, quyết định tin ở anh, đồng thời cũng tin vào ánh mắt của mình. Hai người đang trò chuyện với nhau vui vẻ như vậy, cậu cũng không nên quấy rầy.

Nhưng bây giờ, biểu hiện vừa rồi của Thích Thiều Thương rốt cuộc là có ý gì? Cố Tích Triều không thể lý giải, hoặc là, cậu không dám hiểu nó tường tận.

“Em lúc nào cũng phải trả giá cho những tình cảm biết chắc không có hồi đáp, em thật sự quá mệt mỏi. Có lẽ em nên đi tìm một người yêu em, tìm một chốn dừng chân để em có thể nghỉ ngơi...”

Là lúc nào thì kết thúc? Là câu này? Hay là lúc cậu khẳng định với Thích Thiều Thương như đinh đóng cột, “Tất cả chỉ là thỉnh thoảng gặp dịp mua vui!”

“À!”

Cố Tích Triều bình tĩnh từ trong cơn mộng mị. Lần này là tỉnh thật sự. Bốn phía rất quen thuộc, cái quen thuộc khiến người ta an tâm. Cố Tích Triều đỡ trán cười khổ, muốn thoát khỏi những cơn ác mộng triền miên ấy thật sự khó như vậy sao?

Thì ra cậu vẫn như thế, chưa bao giờ dám tin tưởng vào hạnh phúc.

Lững thững bước ra khỏi phòng, đột nhiên cậu rất muốn thấy Phó Văn Tình, cho dù chỉ nhìn thấy gương mặt đang ngủ của cô thôi cũng đủ.

Đèn trong phòng Phó Văn Tình đã tắt. Phải rồi, dẫu sao cũng đã khuya. Nhưng đèn trong phòng làm việc vẫn sáng. Cố Tích Triều tiến về phía trước, tay chuẩn bị đẩy cánh cửa khép hờ, nhưng khi đầu ngón tay cách cánh cửa một tấc thì chợt ngừng lại, hô hấp, cũng ngừng theo.

Văn Tình, Văn Tình ở trong phòng. Không phải đang xem sách thuốc, mà là đang xem bản thiết kế của cậu, cẩn thận lật từng trang, thỉnh thoảng lại tập trung nín thở thăm dò động tĩnh bên ngoài. Xác định bốn bề vắng lặng, cô lấy từ trong túi áo ra một chiếc máy ảnh nhỏ...

Trong lòng cậu, rất buồn, rồi lại nhanh chóng hóa thành giận dữ... Cố Tích Triều vô lực dựa vào vách tường, đầu gối mềm nhũn cơ hồ không thể chống đỡ sức nặng của thân thể. Cậu thở dốc. Mơ, nhất định là đang nằm mơ, tất cả đều không phải sự thật! Bên trong cũng không phải sự thật! Chỉ cần tỉnh lại, tỉnh lại là được rồi...

Thì ra, không phải cậu không dám tin vào hạnh phúc trong tay, mà là cho đến tận bây giờ, hạnh phúc chưa từng thuộc về cậu!

Khát vọng về những niềm vui giản dị, đây mới chính là một giấc mơ sao?

Ngẩng đầu, cố gắng kiềm chế nước mắt, không thể để một giọt nào rơi ra! Thế nhưng, lệ trong trẻo lại vỡ òa...

26. Chương 26: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu*

*Bài Tân Thiêm Thanh Dương Liễu chi Từ Nhị Thủ () của Ôn Đình Quân ()

Gel aluminum phosphate, có tác dụng giảm nồng độ acid, bảo vệ thành dạ dày, khôi phục tế bào bị hư tổn, chống viêm loét, không dẫn đến hiện tượng phosphorus bị giảm, không cản trở quá trình tiêu hóa và hấp thu các loại thuốc khác, dùng trực tiếp.

Nuốt xuống viên thuốc Anh Lục Hà vừa đưa, Cố Tích Triều theo thói quen cẩn thận đọc hướng dẫn trên hộp thuốc, rồi thuận tay rút một tờ khăn giấy đưa cho cô, “Được rồi, học tử. Làm ơn đừng khóc, tôi vẫn chưa chết mà!”

“Cậu nói bậy bạ cái gì đó!” Anh Lục Hà dùng sức lau nước mắt, nhảy dựng lên, hung hăng cốc đầu cậu, “Văn Tình, Phó Văn Tình vì sao lại làm vậy?”

“Tôi không biết.”

“Chẳng lẽ thật sự là vì Thiết Thủ?”

“Tôi không biết.”

“Nếu đúng thật là như vậy thì có ảnh hưởng gì đến cậu không?”

“Tôi không biết.”

“Cái gì cậu cũng không biết, chỉ biết đến chỗ tôi than thở thôi sao?” Anh Lục Hà nhíu mày chất vấn, “Uống thuốc xong chưa? Uống xong thì biến đi cho tôi! Kẻ thù đã đến cửa, cậu không phản công thì chớ, trốn ở chỗ tôi làm gì? Cậu cho chỗ tôi là trại tị nạn hả?”

“Học tử!” Cố Tích Triều cười khổ, mồ hôi lạnh vẫn không ngừng rịn ra trên trán.

“Cậu sốt nhẹ.” Anh Lục Hà vừa nắm lấy tay cậu đã phát hiện ngay cậu không khỏe. “Nếu cậu cảm thấy người khác tổn thương mình, nếu cảm thấy bị lừa gạt, sao không đi hỏi cho rõ ràng? Lúc nào cậu cũng vậy... Cậu không quý trọng bản thân mình, nhưng có người khác quý! Có người sẽ không vui, cậu biết không?”

“Học tử...” Cố Tích Triều khẽ thở dài một tiếng, vỗ vỗ bàn tay cô, “Tôi biết nên làm thế nào.”

“Cậu sẽ từ bỏ Phó Văn Tình?” Anh Lục Hà hạ giọng hỏi.

“... Có lẽ vậy.” Cố Tích Triều vô cùng khó khăn mở miệng, “Nếu đây là điều cô ấy muốn.”

“Để cô ấy trở lại bên cạnh Thiết Thủ?” Anh Lục Hà cao giọng hỏi lại, “Vậy còn cậu? Mấy năm nay cậu che chở cho cô ấy thì sao đây? Cô ấy thật sự cho mình là công chúa cành vàng lá ngọc sao? Người người phải cúi đầu dưới chân, tùy ý cô ấy hô đến gọi đi à?”

“Lúc trước không phải chị đã nói chúng tôi chỉ là bạn mà thôi? Tôi nghĩ, mùa đông đã qua rồi.” Cố Tích Triều khẽ cười, tựa hồ như đã muốn buông xuôi. Thế nhưng chỉ vừa nghĩ đến phải từ bỏ Phó Văn Tình, nghĩ đến ánh mắt sâu kín của cô nhìn cậu, dạ dày lại co rút từng cơn.

Anh Lục Hà nghe xong, suýt chút nữa đã đánh cho tên học đệ thụ động này một trận, chỉ vào cậu mà mắng: “Cậu đừng có ở trước mặt tôi nói những lời không có chí khí ấy nữa. Tôi còn không hiểu cậu sao? Nếu cậu đã quyết định từ bỏ còn chạy đến đây nghe tôi mắng? Dựa vào tính tình của cậu, sớm đã dọn đồ đạc bỏ đi, cũng giống như lúc trước chạy trốn khỏi Thích Thiệu Thương vậy!”

“Tôi đích thực đã không còn được tiêu sái như lúc trước,” Cố Tích Triều ánh mắt ảm đạm, ngữ khí cũng nhuốm chút mê mang, “Nhưng mà, tôi với Văn Tình... đã lâu như vậy, lâu như vậy, tôi thật sự luyến tiếc. Cô ấy ở bên tôi lâu hơn Thích Thiệu Thương. Văn Tình là người đầu tiên khiến tôi muốn có một mái nhà, muốn có một gia đình với...”

Anh Lục Hà chợt quay đầu, yên lặng lau nước mắt, cố gắng trấn định: “Vậy thì đừng từ bỏ...”

Cố Tích Triều chỉ cười khổ, tự giễu mình, “Nhưng mà người cô ấy chấp nhận không phải tôi, tôi dựa vào cái gì mà giữ cô ấy? Bao năm qua, chúng tôi nương tựa lẫn nhau, tôi biết ơn cô ấy, vô cùng biết ơn. Nếu không có cô ấy, tôi không biết mình sẽ ra sao nữa. Bây giờ chị lại muốn tôi ngăn Văn Tình tìm đến hạnh phúc sao? Tôi có tư cách gì?”

“Vì hạnh phúc của chính cậu!” Anh Lục Hà hét to, yết hầu rất bỏng, nước mắt, lại càng rơi xuống nhiều hơn.

Cố Tích Triều sững sờ, nhíu mày không lên tiếng. Hạnh phúc? Một lần cậu không tin tưởng, và một lần cậu cho rằng mình sẽ nắm được hạnh phúc trong tay. Nhưng cả hai lần kết quả đều giống nhau.

“Có lẽ, hạnh phúc vĩnh viễn không dành cho tôi.”

Cậu khẽ lắc đầu, chợt nhớ trước đây, mẹ vẫn luôn dùng ánh mắt nhìn kẻ thù mà dõi theo cậu, ngàn vạn lời nguyện rửa theo phía sau.

“Tích Triều...” Anh Lục Hà im lặng.

“Học tử, đừng nói nữa.” Cố Tích Triều đứng lên, sờ mặt cô, gần từng tiếng, “Chuyện công việc tôi sẽ không chịu thua. Đó là vương quốc do tôi một tay gây dựng, tôi tuyệt đối không cho phép bất cứ ai giẫm lên! Về phần tôi và Văn Tình, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Khi quay về, xe chạy ngang con đường ngày hôm qua cậu và Phó Văn Tình tìm được Trần Trần, Cố Tích Triều nhìn không được ngừng lại. Chỉ trong một đêm, đất trời xoay chuyển. Cậu cúi đầu, cố gắng nôn ra thứ chất lỏng chua gắt đang nghẹn lại nơi cổ họng, vô lực dựa người vào vô lăng, “Văn Tình, anh không cam lòng. Anh thật sự không cam lòng...”

Thích Thiếu Thương đang ngồi sau bàn làm việc, soi đĩa CD trong tay. Đĩa CD này là do Thiết Thủ tự mình đưa tới, nói nó chứa tài liệu có thể giúp ích cho anh. Hắn vốn định trao cho cấp dưới, không ngờ bị Thích Thiếu Thương bắt gặp. Hắn cho rằng Thích Thiếu Thương dù có thấy cũng không biết cái đĩa này là gì. Thế nhưng Thích Thiếu Thương lại tường tận từng tác phẩm những năm gần đây của Cố Tích Triều. Nói cách khác, anh hiểu rất rõ phong cách của cậu!

Lúc này anh có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, gọi nhóm thiết kế Liên Vân đến xem “tài liệu mới”. Thứ hai, điện thoại cho Cố Tích Triều.

Mười lăm phút sau, anh nhắc điện thoại.

Một giờ sau, Cố Tích Triều lần đầu tiên ngồi trước bàn làm việc của anh.

Thích Thiếu Thương đưa đĩa CD cho cậu: “Đây là Thiết Thủ đưa tới, nói cách khác, bên cạnh em có người của anh ta.”

Cố Tích Triều bình tĩnh gạt đầu: “Em sẽ điều tra rõ ràng.”

“Tích Triều, càng ngày anh càng thấy công trình lần này không đơn giản. Có lẽ cả hai chúng ta đều không nên tham dự vào.” Thích Thiếu Thương lo lắng, “Phó Tông Thư tuyệt đối không phải là người có thể vì em mà từ bỏ quyền lợi của bản thân, cho dù em là con rể của ông ta đi chăng nữa. Em phải cẩn thận!”

“Em còn tưởng anh sẽ khuyên em rời khỏi Phó Thị.” Cố Tích Triều hơi nhướn mày, nở nụ cười.

“Không gạt em, anh đúng là có ý này, nhưng em sẽ nghe anh sao?” Thích Thiếu Thương nghiêm túc nhìn cậu.

“Không.” Cố Tích Triều từ tốn mà kiên quyết lắc đầu, “Trước kia không, hiện tại xảy ra chuyện này lại càng không!”

Thích Thiếu Thương trên mặt lộ ra nụ cười khổ, ý nói “Anh biết mà”, rồi đổi đề tài, “Nếu không bạn, cùng nhau ăn cơm được không?”

“Hôm nay không được,” Cố Tích Triều vẫn nho nhã lễ độ, “Em có hẹn rồi.”

“Với Văn Tình?” Thích Thiếu Thương nhanh chóng hỏi tiếp.

Cố Tích Triều chăm chú nhìn anh đầy vẻ suy tư, muốn biết Thích Thiếu Thương hỏi vậy rốt cuộc có ý gì, nhưng chợt thấy tò mò thật là lỗ bịch, bèn hạ giọng: “Đúng vậy...”

Cố Tích Triều hẹn người ở một quán nướng. Mặc âu phục mang giày da mà đi ăn đồ nướng thì có chút không bình thường, nhưng Cố Tích Triều không ngại. Mặt khác, nhân viên phục vụ đương nhiên rất phấn khích khi có thể ngắm soái ca cởi vest, tháo lỏng cravat, xắn tay áo lên.

Rất nhanh sau đó, quán nướng liêu xiêu lại đón tiếp thêm một vị khách thứ hai, cũng anh tuấn như vậy, tỏa ra dương quang vô hạn. Người Cố Tích Triều hẹn chính là Truy Mệnh.

27. Chương 27: Kiếp Người Trường Hận Nước Xuôi Đông

*Nguyên văn “Nhân sinh trường hận, thủy trường đông” trong tác phẩm Tương Kiến Hoan của Lý Dục.

Cố Tích Triều rót cho Truy Mệnh một ly bia, “Tôi nghe nói cuối năm nay Lãnh Huyết muốn kết hôn?”

Truy Mệnh mở trừng hai mắt, thật khó tưởng tượng đây là câu đầu tiên Cố Tích Triều nói, nhưng câu sau đó càng khiến cậu bất ngờ hơn.

“Tập Mai Hồng, tính cách của cô ấy rất giống cậu.” Cố Tích Triều lại cười, “Truy Mệnh, cậu có hận tôi không?”

Truy Mệnh vươn tay gấp thịt nướng, rồi che miệng ly của Cố Tích Triều, “Tích Triều, cậu không biết uống rượu.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ mình làm gì sai...” Cố Tích Triều không rót nữa, khẽ nhú mày, “Nhưng tôi thừa nhận, tôi đã quá tự phụ.”

Truy Mệnh chỉ lắc đầu, “Tôi tin rằng, cái thuộc về tôi, ai phá ai cướp cũng không được. Còn cái đã không thuộc về tôi, kẻ khác đâu có nhường cho cũng nắm không nổi hết đời”.

Cố Tích Triều vỗ tay cười lớn, “Tôi thật sự nên học tập tư tưởng phóng khoáng thoải mái của cậu.”

“Cậu không học được đâu.” Truy Mệnh cười, “Cố Tích Triều cậu là ai chứ? Thuở thiếu thời vui đầu học tập vì tương lai và tiền đồ phía trước, hiện tại chăm chỉ làm việc, miệt mài trổ hết tài năng. Còn về sau, quá ba mươi sẽ bắt đầu suy tính cuộc sống khi nghỉ hưu, rồi càng âu lo gấp bội. Người sống ở đời, không bao giờ được tùy hứng làm càn, nếu không sẽ chuốc lấy hậu quả. Đối với cậu, lời này là chân lý. Vì vậy, Cố Tích Triều cậu không thể học tôi được đâu.”

“Nghe cậu nói vậy, tôi thấy tính tôi quả nhiên rất khó chịu.”

“Cũng không hẳn. Tích Triều, cậu đối với người khác lúc nào cũng tốt hơn đối với bản thân mình, vì sao vậy?” Truy Mệnh nghiêng đầu hỏi, “Lúc trước cậu dùng bao nhiêu cách để giúp tôi, nhưng không cho tôi nhúng tay vào chuyện của cậu và Thích Thiếu Thương. Còn hiện tại thì sao? Hôm nay mời tôi đi ăn cơm, mục đích là gì? Nói chuyện phiếm không ít rồi, còn chưa vào chủ đề chính à?”

“... Thật sự là cô ấy?”

“Tôi không chắc chắn, nhưng xác định cô ấy có liên quan.”

Cố Tích Triều buông chén xuống bàn, vô lực tựa vào lưng ghế, nhắm nghiền hai mắt. Nhân sinh... thì ra chỉ là ảo giác, tất cả đều vô nghĩa, tình yêu... cũng thế thôi.

“Lần này cậu định thế nào?” Truy Mệnh hạ giọng hỏi, “Cảm thấy mình đã sai? Yêu thương một người, dễ dàng tín nhiệm, lại bị cô ấy phản bội. Không phải lỗi của cô ấy, là cậu sai. Vì cậu đã quá ngây thơ tin tưởng những điều vốn không nên tin, là chính cậu tự-chuốc-lấy! Cố Tích Triều, nói cho tôi biết, cậu vẫn nghĩ như vậy à?”

“Tôi không biết...” Cố Tích Triều khẽ đáp, ngữ điệu trầm thấp gần như rên rỉ. Cậu chỉ cảm thấy quá mệt mỏi. Cậu đã qua thời học sinh, cậu đã lăn xả vào xã hội xô bồ đầy tranh chấp. Cậu không thể bước ra khỏi cuộc chiến này, không phải không muốn, mà là không thể. Bây giờ đã không còn giáo sư Gia Cát cho cậu một vé máy bay để quay về.

“Tích Triều, cậu...” Truy Mệnh thấy hơi lo, cẩn thận dời lò than nướng thịt ra xa một chút. Cậu chợt nhớ năm đó, Cố Tích Triều một quyền đâm nát gương soi trong toa-lét trường học. Lúc ấy chỉ là cái gương, còn hôm nay...

“Truy Mệnh!” Cố Tích Triều thấy thế, khẽ cười, “Tôi thật sự đã qua cái thời bốc đồng đó rồi!” Dừng một chút, cậu lại hỏi, “Ngoài Thích Thiếu Thương, Thiết Thủ có đem bản thiết kế của tôi giao cho người khác không?”

“Tôi nghĩ nhị sư huynh không lớn gan như vậy đâu. Giáo sư rất ghét những chuyện như thế. Nếu không, mấy năm nay cậu làm càn đến mức đó, Cố Tích Triều cậu còn được yên ổn thế này sao?”

Cố Tích Triều hơi nhếch khóe miệng, cười lạnh đáp lại Truy Mệnh. Mấy năm nay ở Phó Thị, cậu đã quen nhìn Phó Tông Thư đãi ngộ đặc biệt với người Liêu. Đương nhiên, sinh ra là người Tống, dù có lập nghiệp nơi đất khách quê người cũng vẫn cứ là người Tống. Vì tin như thế nên chỉ cần không quá đáng, cậu vẫn

sẽ cho qua. Tay trắng tạo dựng cơ nghiệp, những khổ ải bên trong, người ngoài có thể hiểu sao? Bị Thiết Thủ xem là “kẻ bán nước”, cậu thực sự rất kinh ngạc. Thiết Thủ hiểu lắm cậu không ít. Bất quá trước giờ nếu người khác muốn hiểu lắm, cậu sẽ để họ hiểu lắm, cần gì phải để ý? Nhưng mà, Văn Tình, chẳng lẽ em cũng nghĩ anh như vậy sao?

“Anh làm việc ở Phó Thị có vui không?” Văn Tình, em nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ tình cảm năm năm của chúng ta vẫn không đủ để em hiểu anh? Chỉ cần Thiết Thủ nói vài câu là em có thể bác bỏ hết những gì anh đã làm?

“Nói với Thiết Thủ, chuyện lần này tôi rất giận.” Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn Truy Mệnh, “Anh ta muốn đấu, tôi đấu với anh ta tới cùng!”

“Cho nên hôm nay cậu gọi tôi đến để hạ chiến thư?” Ánh mắt Truy Mệnh ngời sáng, mang một nét hưng phấn khó tả.

“Chứ cậu nghĩ là gì?” Cố Tích Triều cười khê nhìn Truy Mệnh, ngạo khí nơi đáy mắt khiến cậu như hùng ưng chao liệng, “Chẳng lẽ cầu hòa sao?”

Sau đó, đối với Cố Tích Triều mà nói là khoảng thời gian rất khó khăn. Không phải vì cậu một lần nữa phải sắp xếp hết thảy mọi việc, mà là cậu không biết phải đối mặt với Phó Văn Tình như thế nào. Có một điểm, cậu nghĩ bản thân sinh ra đã thua Thiết Thủ, đó là hẳn có thể biến những người bên cạnh trở thành một công cụ của chính trị và lợi dụng đến tận cùng!

“Tích Triều, em đang đợi anh.” Vừa mở cửa, Phó Văn Tình quả nhiên ở trong.

“Hôm nay tan ca sớm sao?” Cố Tích Triều hỏi han qua loa, cố gắng không biểu lộ điều gì khác thường.

“Ừ. Tích Triều, em có việc muốn bàn với anh.” Phó Văn Tình cười kéo cậu đến bên cạnh, ép cậu ngồi xuống salon. Hôm nay tâm trạng của cô thoát nhìn vô cùng tốt.

Cố Tích Triều nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của người con gái, chăm chú lắng nghe.

“Em... em đã đồng ý với đồng nghiệp ở bệnh viện... làm MSF.” Phó Văn Tình thấy Cố Tích Triều nhú mày, vội vàng nắm tay cậu trấn an, “Không phải chỉ có một mình em, hơn nữa công việc này rất có ý nghĩa, không nguy hiểm như anh nghĩ đâu. Em không muốn từ bỏ cơ hội này.”

*MSF (Médecins Sans Frontières): bác sĩ không biên giới, có những hoạt động dài hạn khắp thế giới như cứu trợ sau các thiên tai, chiến tranh bạo động hay giúp đỡ những người lưu vong.

“Được, vậy em đi đi.” Cố Tích Triều nghiêm túc nhìn Phó Văn Tình, thở dài.

“Tích Triều, anh không đi theo giúp em sao?”

Cứ tưởng rằng đây là cách khôn khéo nhất để mỗi người một ngã, cậu không ngờ Phó Văn Tình lại hoàn toàn không có ý đó.

“Đi theo em?” Cố Tích Triều ngồi thẳng người, do dự, “Văn Tình, ý em là...”

“Tích Triều, anh theo giúp em làm MSF, anh cũng có giấy phép mà.” Phó Văn Tình vẫn cười như ánh dương xán lạn, cô lấy ra hai tấm vé máy bay, “Điểm thứ nhất là Tây Lương. Nghe nói bên đó có phong tục ca múa đón dâu...” Giọng nói khê dần, khê dần, cho đến khi không thể nghe thấy nữa, gương mặt cô ửng hồng.

Sắc mặt Cố Tích Triều trắng bệch trong nháy mắt. Đây là gì? An ủi cho sự thất bại thảm hại của cậu? Văn Tình, em... có thể hy sinh như vậy?

“Em biết anh không thích làm việc ở Phó Thị, trước kia là vì em, nhưng nhiều năm như vậy cũng đủ rồi. Công ty của ba đã đi vào khuôn khổ, anh không cần phải miễn cưỡng chính mình nữa. Sau này cũng tính cho mình một chút. Anh thích nhiếp ảnh và địa chất hơn kiến trúc mà. Theo em rời khỏi nơi này, bắt đầu một cuộc sống mới, được không?”

“Văn Tình...” Cố Tích Triều nhin không được cất lời Phó Văn Tình, trong khi ánh mắt cô vẫn không rời gương mặt cậu, “Anh thật sự không biết phải để em làm gì mới tốt... Lúc trước ở bên Thiếu Thương, bọn anh luôn cãi nhau, khi quá giận còn đánh nhau nữa. Tuy lúc sống chung vô cùng khó khăn, nhưng ít ra đó

là chân thật. Nhưng mà em, nếu anh ngay cả đụng vào cũng là tổn thương em, không tôn trọng em, anh nên làm thế nào bây giờ?”

“Tích Triều, anh làm sao vậy?” Phó Văn Tình không hiểu, những lời vừa rồi, quá bất thường.

Cố Tích Triều không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sâu xa không thể chạm tới, mà ngay cả đến gần hơn một chút cũng là vọng tưởng. “Văn Tình, đừng bận tâm về anh, quay về bên Thiết Thủ...”

“Rốt cuộc anh nói bậy bạ gì đó? Anh không muốn kết hôn với em sao?” Phó Văn Tình lo lắng truy vấn. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, cô không biết gì cả, cô chỉ biết, Tích Triều không cần cô nữa!

“Kết hôn...” Đáp lại cô là nụ cười mệt mỏi của Cố Tích Triều, “Em không biết là, bây giờ bàn đến chuyện này đã không còn ý nghĩa sao? Văn Tình, anh không cần em dùng hạnh phúc cả đời bù đắp cho anh, biết không?” Thở dài một hơi thật sâu, cậu đứng lên, bình tĩnh nói, “Anh sẽ nhanh chóng dọn đi.”

Phó Văn Tình cơ hồ đứng bật dậy, vũng vàng tựa lưng nơi ván cửa, thân người hơi nghiêng về phía trước, đáy mắt rõ ràng toát lên vẻ quyết tuyệt như muốn nói, “Bất luận thế nào, em cũng không để anh đi.”

“Tích Triều...” Âm thanh đã có chút nghẹn ngào.

“Văn Tình, đừng như vậy...” Đó là một loại ma lực đủ bóp nghẹt trái tim Cố Tích Triều, “Anh...” cậu lấy ra chiếc đĩa CD mà Thích Thiệu Thương đưa, đặt vào tay Phó Văn Tình, “Thay anh đem thứ này trả lại cho Thiết Thủ.”

Ánh mắt rời khỏi gương mặt đang ngây dại của Phó Văn Tình, cậu bước ra ngoài.

28. Chương 28: Duyên Kiếp Trước Khó Tìm, Hầy Còn Chưa Tận

Đã bao lâu rồi cậu chưa đến quán bar? —— Hẳn là từ khi gặp Văn Tình. Sau khi nhận được học bổng của Đại Học Yến Kinh, cậu đã không còn lo lắng về tài chính, mà Văn Tình cũng không thích những nơi ồn ào...

Hiện giờ không khí trong quán bar rất tốt, thực tĩnh lặng, rượu pha cũng ngon, bản nhạc đang vang lên là “Color of the night”, nghe hơi thương cảm, nói về một người con gái không rõ tâm ý của người mình yêu, không biết anh ta đang thật lòng hay giả dối.

Please come out from the color of the night...

Câu cuối ngân lên, Cố Tích Triều thở dài, uống cạn một ly. Cocktail ngọt ngào, nồng độ không quá cao, vẫn làm dạ dày cậu đau rất. Nhưng, chuyện này, đã quá quen rồi. Cậu vẫy vẫy bartender, ý bảo thêm một ly nữa.

Chợt có một bàn tay vươn đến úp lên ly rượu của cậu.

“Tích Triều, uống ít một chút.” Thích Thiệu Thương cau mày.

“Cả anh cũng muốn quản em?” Cố Tích Triều hỏi vặn lại, tay vẫn không buông ly rượu.

Thích Thiệu Thương ngồi xuống bên cạnh cậu, cũng gọi một ly rồi nói: “Uống rượu giải sầu sê hại thân. Chi bằng chúng ta chơi một trò chơi đi.” Anh dừng lại một chút, cười, “Đã quen biết nhau lâu như vậy, chắc hẳn chúng ta hiểu nhau. Nếu anh nói đúng, em phải uống một ly. Nếu anh nói sai, anh tự phạt một ly. Yên tâm, anh không lừa em uống rượu đâu.”

“Cũng được.”

Thích Thiệu Thương cười cười, quan sát Cố Tích Triều, chậm rãi nói, “Hôm nay tâm trạng em không tốt...”

Cố Tích Triều không nói hai lời, nâng ly rượu lên.

“Chờ chút! Anh còn chưa nói xong.” Thích Thiếu Thương kéo tay áo cậu, “Dù là trò chơi nhưng cũng phải hợp tình hợp lý. Cậu vừa rồi, ngực cổ nào cũng có thể nhìn thấy trên mặt em. Cho nên phải thêm câu nữa, tâm trạng em không tốt là bởi vì em vừa cãi nhau với Văn Tình.”

Cố Tích Triều quay đầu trừng mắt liếc Thích Thiếu Thương, nhưng rồi lại nở nụ cười. Nụ cười đó, chua xót vô cùng. Cậu nâng ly rượu lên, uống cạn một hơi.

Thích Thiếu Thương cũng cười theo, dường như không để ý đến vấn đề sức khỏe của Cố Tích Triều, nói tiếp: “Những chuyện em luôn chắc chắn muốn làm, hôm nay lại hoàn toàn dao động. Bởi hiện tại em đã rõ, muốn nhận được ấm áp phải kèm thêm một ít đớn đau. Vì phải trả giá nên loại ấm áp này cũng chẳng mê người đến thế. Cố Tích Triều, em đang sợ hãi!”

Cố Tích Triều không hé miệng, uống ly thứ hai.

“Mấy năm nay em vẫn luôn cô quạnh. Em muốn cùng ai đó, nhưng hết lần này đến lần khác với ai cũng chẳng thể lâu dài, ai cũng không thể tin, thậm chí em không tin chính bản thân mình. Cho nên...” Thích Thiếu Thương tiến đến sát bên cậu, ghé vào tai cậu thì thầm, “Càng ở bên nhiều người lại càng cảm thấy cô quạnh, cô quạnh đến muốn khóc...”

Cố Tích Triều một chữ cũng không nói, uống xong ly thứ ba, sắc mặt trắng xanh như người chết.

Thích Thiếu Thương không nói nữa, những gì anh muốn nói đã nói xong. Bây giờ, chỉ chờ Cố Tích Triều.

“Văn Tình...” Cố Tích Triều có chút mơ màng mở miệng, mang theo bóng lưng man mác không rõ, “Cô ấy muốn kết hôn với em.”

“Đây không phải chuyện tốt sao?” Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng hỏi.

“Chuyện tốt? Vì sao?”

“Vì sao là vì sao? Em nghĩ là vì sao? Vì sao cô ấy phải gả cho em, hay là... vì sao cô ấy muốn phản bội em?” Thích Thiếu Thương cười, không quan tâm lời nói vừa rồi đã khiến người con trai bên cạnh đau đớn thế nào. Người con trai anh... từng yêu. “Trong mắt anh, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau. Phản bội em, là vì tổ quốc. Gả cho em, là vì tình yêu của một người con gái.”

“Thật không?” Đáp lại anh là nụ cười tự giễu của Cố Tích Triều, “Phản bội em, đích thực là vì tổ quốc. Nhưng gả cho em, lại là vì muốn bù đắp cho những thiệt thòi mà em phải chịu. Nhưng em không muốn nhận sự an ủi.”

“Em không cần phải quan tâm thứ cô ấy cho em là an ủi hay cổ vũ, nếu em thật sự yêu người con gái tên Phó Văn Tình này, thì nên biết thời biết thế mà lấy cô ấy. Con người thường hay hồ đồ lắm. Nếu đổi lại là anh, chỉ cần em đồng ý, dù được nhận cái gì anh cũng thấy vô cùng thỏa mãn.”

“Cô ấy sẽ hối hận...”

“Đó là chuyện vài chục năm sau, khi em vẫn chưa thể làm cô ấy mãn nguyện! Cố Tích Triều em thật sự kém cỏi như vậy sao?” Thích Thiếu Thương vẫn chẳng hề để ý đến bộ dạng cậu lúc này.

“Thích Thiếu Thương, cô ấy sẽ hối hận.” Cố Tích Triều xoay người nhìn anh chằm chằm, như si như mê. “Sau đợt đấu thầu này cô ấy sẽ hối hận. Vì Thiết Thủ sẽ không thắng, vì những gì cô ấy làm để em thua cuộc đã tan thành mây khói, vì cô ấy không thật lòng!”

“Tích Triều, bớt hành động theo cảm tính đi! Chỉ còn mười ngày nữa là đến ngày đấu thầu, chẳng lẽ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này em có thể thiết kế xong một bản vẽ khác? Thua thì sao, thua vì thủ đoạn đê tiện của Thiết Thủ thì sao? Chẳng lẽ Văn Tình không quan trọng bằng vụ đấu thầu này à?”

“Bản thiết kế em đã sớm chuẩn bị rồi. Lúc Truy Mệnh đến tìm, em đã có chủ ý sửa lại bản vẽ, chỉ là ngại Phó Tông Thư và Hoàng Kim Lân mà không nói ra. Em không có tư cách quyết định có tham dự kì đấu thầu này hay không, nhưng em có khả năng gia tăng phí tổn xây dựng. Lần này, Thiết Thủ đã quá nóng vội!”

“Nói cách khác, chỉ vì một cái khẩu khí? Rốt cuộc em có nuốt nổi cái khẩu khí này không? Cố Tích Triều, em yêu bản thân mình hay yêu Văn Tình đây?”

“Em không biết...” Cố Tích Triều cúi đầu hươu rượu, bất lực nói, “Em chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ cân nhắc giữa tôn nghiêm của em và Văn Tình nên bỏ cái nào, chọn cái nào.”

“Nếu có được người mình yêu, cho dù phải từ bỏ chút tự tôn nhỏ nhoi, có sá gì?”

“Thích Thiếu Thương!” Cố Tích Triều ngẩng đầu, nhìn anh, “Anh nghĩ như vậy?”

“Đúng!” Thích Thiếu Thương đáp như đinh đóng cột, “Nhưng đáng tiếc, người em muốn không phải anh.” Ý thức được Cố Tích Triều đối với chủ đề này rất nhạy cảm và mất tự nhiên, anh nhanh chóng trở lại chuyện của Phó Văn Tình, “Tích Triều, em tận mắt chứng kiến Văn Tình phản bội mình sao? Em tận mắt chứng kiến Văn Tình đưa cái đĩa cho Thiết Thủ à? Đừng bị phán đoán chủ quan của mình ảnh hưởng, đừng tùy tiện hoài nghi, em sẽ hỏi hặn đây, giống như anh đã hỏi hặn.”

Cố Tích Triều theo thói quen nhú mày trầm tư, một lát sau khẽ thở dài, “Em đã làm gì vậy...”

“Tích Triều,” Thích Thiếu Thương mỉm cười giữ chặt cậu, “Sau này, cho dù có giận thế nào cũng đừng biến mất khỏi tầm mắt của người khác. Ít nhất, đừng tắt máy. Em biết không, phụ nữ hay suy nghĩ lung tung lắm.”

“Sĩ biệt tam nhật, đương quất mục tương khán,” Cố Tích Triều khen anh một câu rồi vội vàng rời đi.

Cố Tích Triều đi rồi, Anh Lục Hà sải bước trên đôi giày cao gót đi tới, dung mạo động lòng người. “Tôi còn tưởng cậu sẽ thừa cơ chen vào.”

“Tôi nghĩ Tích Triều sẽ không cho tôi cơ hội này.”

“Thích Thiếu Thương, sĩ biệt tam nhật, đương quất mục tương khán, cậu quả nhiên khác trước rất xa.” Anh Lục Hà tán thưởng từ tận đáy lòng.

“Tôi trước kia đáng ghét lắm phải không?” Thích Thiếu Thương cười hỏi lại.

“Cậu bây giờ thức thời hơn.” Anh Lục Hà cũng giống Cố Tích Triều, trước nay luôn tiết kiệm lời khen. “Kỳ thực, năm đó cậu cũng không hoàn toàn hiểu lầm. Tôi quả thực có ý với tiểu học đệ. Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.”

“Nhưng những chuyện tôi làm với cậu ấy, vĩnh viễn khiến cậu ấy không thể tha thứ, thậm chí tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình... Sĩ biệt tam nhật, đương quất mục tương khán, ai biết tôi đã phải trả cái giá thế nào mới có được điều này chứ?” Thích Thiếu Thương gầm nhẹ một tiếng, trên từng nét mặt đều là thống khổ và bi thương.

Anh Lục Hà thở dài nhìn Thích Thiếu Thương nâng ly rượu cuồng ẩm mua say, bắt đầu nghĩ, một Cố Tích Triều say rượu và một Thích Thiếu Thương say rượu, khiêng ai về nhà cực hơn đây?

29. Chương 29: Tắc Thượng Ngưu Dương Không Phụ Minh

“Thiếu Thương, tỉnh lại. Thiếu Thương...”

Mới sáng sớm đã bị người khác đánh thức thật sự không phải chuyện gì tốt, nhất là bị đánh thức sau một đêm say xỉn. Thích Thiếu Thương xoa xoa cái đầu đang đau như sắp nổ tung, nhìn Nguyễn Minh Chính lo lắng ngồi trước mặt, hốc mắt đỏ hoe. “Minh Chính, sao lại khóc?”

“Thiếu Thương, xảy ra chuyện rồi...” Nguyễn Minh Chính nghe anh hỏi, nước mắt lại chực trào ra.

“Chuyện gì? Công ty sụp đổ sao?” Thích Thiếu Thương đùa một câu dí dỏm.

Nhưng Nguyễn Minh Chính không cười, cô chỉ giữ chặt cánh tay của Thích Thiếu Thương, nghiêm mặt nói: “Thiếu Thương, anh phải bình tĩnh. Phó Văn Tình... đã chết, đêm qua.” Vừa dứt lời, nước mắt bắt đầu rơi là chỗ.

“Em nói gì?” Thích Thiếu Thương căn bản không hiểu, anh không hiểu Nguyễn Minh Chính đang nói thứ ngôn ngữ gì, “Em nói cái gì? Em nói cái gì!” Anh không ngừng lặp lại câu hỏi ấy, tựa một cái radio cũ bị hỏng.

“Là tai nạn xe, khi đưa đến bệnh viện thì đã quá muộn...”

“Em! Nói! Dối! Nguyễn Minh Chính! Em nói dối! Em đang nói dối!!” Thích Thiếu Thương lập tức đẩy Nguyễn Minh Chính ra, nhưng vì dùng lực quá nhiều nên khiến cô té ngã trên sàn. Anh quát lớn, “Phó Văn Tình rõ ràng là một người con gái tốt như thế, hôm qua cô ấy giận Tích Triều, nhưng đã không sao rồi, có gì lại có cái vụ tai nạn xe chết tiệt đó?! Em nói dối! Em nói dối!! Nguyễn Minh Chính, anh cảnh cáo em, thu hồi lời nói của em, thu hồi mau! Ngay bây giờ!”

Nguyễn Minh Chính chỉ ngồi yên trên sàn nhà, một lúc lâu sau mới nói, “Là... sự thật... Thiếu Thương...”

Thích Thiếu Thương dữ tợn nhìn Nguyễn Minh Chính chằm chằm, trong mắt ẩn tư máu như dã thú muốn cắn người. Anh muốn gào lên cho hả giận, nhưng một chữ cũng không thể thốt ra. Bốn phía rơi vào tĩnh lặng.

“Tích, Tích Triều đâu...” Một thế kỷ trôi qua, Thích Thiếu Thương mới tìm lại được khả năng nói chuyện, đôi môi khô nứt run rẩy, “Cậu ấy làm sao đây? Văn Tình mất, cậu ấy phải làm sao bây giờ? Tích Triều...”

Khi Thích Thiếu Thương đến bệnh viện nhìn thấy Anh Lục Hà, mới phát hiện cô cũng không khác gì mình, sắc mặt trắng bệch như người chết. Chiếc áo blouse trắng trên người càng khiến cô trông giống một hồn ma. “Ba của Văn Tình đang ở cùng cô ấy, cậu vào không tiện. Tích Triều đang ở văn phòng của tôi...”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu, theo Anh Lục Hà vào văn phòng cô. Những năm sau này, Thích Thiếu Thương vẫn nhớ như in hình ảnh Cố Tích Triều khi đó, trong cơn mơ mỗi đêm, cảnh tượng kia lại càng rõ rệt. Lúc ấy, anh chỉ gắt gao ôm lấy người kia, không quan tâm làm như vậy có khiến cậu hốt hoảng hay không. Cố Tích Triều một mực im lặng ngồi trên ghế salon, không một âm thanh, không một hơi thở, trên người vẫn mặc chiếc áo anh thấy hôm qua ở quán bar, chỉ có một điểm khác biệt là trên áo loang lổ những vết máu. Thời khắc đó, cậu trông như một con búp bê làm từ tro bụi, mỏng manh vô cùng, tựa hồ chỉ cần khe khẽ chạm vào sẽ lập tức vỡ tan.

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương thử gọi cậu, nhưng Cố Tích Triều không phản ứng. Anh bất đắc dĩ cúi đầu, nhìn thấy trên ngón tay cậu lấp lánh một chiếc nhẫn kim cương đang tỏa ra ánh sáng cô độc.

“Đem qua tiến hành hôn lễ...” Anh Lục Hà lạnh lùng giải thích, trong giọng nói tràn ngập thù hận, “Tất cả đều theo trình tự của pháp luật. Nhưng mà, sau hôn lễ... lại là đám tang...” Nói đến đây, Anh Lục Hà nước mắt trào dâng không thể kìm nén.

Nhưng cho dù là thế, Cố Tích Triều vẫn thờ ơ, ánh mắt vô hồn không có tiêu cự.

“Tích Triều, nói gì đi được không?” Thích Thiếu Thương nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cậu áp lên mặt mình. Nhưng trong mắt Cố Tích Triều không có anh, chỉ là trống rỗng. Đôi mắt kia, như hai ngôi sao đã vụt tắt trên bầu trời đêm mênh mông.

“Cố Tích Triều!” Anh Lục Hà đột nhiên hét lên đến chói tai, cắn chặt răng hung hăng tát cậu một cái, “Phó Văn Tình chết rồi! Cậu nghe không?! Phó Văn Tình, người con gái đã theo cậu năm năm, người con gái cậu một lòng muốn kết hôn, cô ấy đã chết rồi! Vĩnh viễn sẽ không trở lại! Chẳng lẽ cậu không thể vì cô ấy mà rơi một giọt lệ sao? Cố Tích Triều!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Văn Tình lại chết? Cố Tích Triều, cậu chăm sóc cô ấy kiểu gì vậy hả?” Vị khách không mời vừa xông vào, Thiết Thủ mang vẻ mặt hoảng loạn, nhưng âm điệu vẫn như đang chất vấn người khác.

Cố Tích Triều nghe được giọng nói này, thân thể đã hóa đá từ lâu bắt đầu có động tĩnh. Cậu đứng phắt dậy, cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn phóng tới phía trước, đâm vào bụng Thiết Thủ, dùng sức thật mạnh, không chỉ đơn thuần để hả giận mà còn mang theo sự thù hận kinh người. Thân thể cậu áp sát vào người Thiết Thủ. “Tôi sớm nên giết chết anh!” Cố Tích Triều nghiêng rằng, “Phá hoại chuyện của tôi và Thiếu Thương, phá hoại chuyện của tôi và Văn Tình. Thiết Thủ, tội anh đáng chết vạn lần!” Ngay sau đó, cậu một tay chế trụ vai Thiết Thủ, con dao nhỏ lại nhanh chóng đâm vào lần thứ hai!

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương lúc này mới hoàn hồn, phóng nhanh đến tách hai người bọn họ ra. May mắn là Cố Tích Triều sau hai lần bùng nổ sức lực đã đến cực hạn, chưa kịp giãy dụa đã bị Thích Thiếu Thương đánh ngất đi. Thích Thiếu Thương ôm lấy Cố Tích Triều đi ra ngoài, trước khi đi còn lạnh lùng liếc Thiết Thủ cắn răng nén đau, nói với Anh Lục Hà đang bị dọa đến ngất người: “Gọi người đến, anh ta không thể chết. Tôi sẽ không để Tích Triều vào tù.”

“Văn Tình nói, cô ấy muốn cùng em đi Tây Lương, làm MSF...”

“Văn Tình nói, cô ấy muốn gả cho em, đời này kiếp này làm vợ em...”

“Văn Tình ở một mình sẽ rất sợ, cô ấy là con gái, em phải chăm sóc cô ấy...”

“Văn Tình...”

“Tích Triều, Văn Tình đã chết rồi, đối mặt với sự thật đi.” Thích Thiếu Thương ôm chặt lấy cậu, ngăn không cho cậu lần thứ hai đắm chìm trong mộng ảo, lăm bầm lâu bầu những điều không nên nhớ đến. “Thiết Thủ không chết, chỉ bị thương nặng. Giáo sư Gia Cát rất tức giận khi biết hành vi của anh ta nên ông ấy sẽ không tổ cáo em. Thiết Thủ tự mình khai báo, anh ta thông qua người bên cạnh Văn Tình để lấy cái đĩa, Văn Tình không liên can. Hiện tại chân tướng đã rõ, cuộc đấu thầu cũng đã kết thúc, Phó Thị thiếu em chẳng làm gì được. Tích Triều, tất cả đã là quá khứ rồi. Em phải sống! Tích Triều!”

“Thiếu Thương, Văn Tình thích một đoạn văn. Cô ấy luôn đọc cho em nghe, thậm chí còn buộc em phải nhớ. Điều thê lương nhất chính là không còn khát khao, không còn thử thách, kiếp sau không thể tương phùng; không có nước mắt, không có trách móc, cũng không có oán hận, lại không thể bền vững cả đời. Phải khắc cốt ghi tâm rằng, em vẫn luôn yêu anh. Chia tay từ đây, nuôi dưỡng trong lòng một đoạn ái tình đã mất. Chia tay mà giữ được tình yêu suốt đời. Yêu suốt đời, lại chính là biệt ly.” Cố Tích Triều ngẩng đầu mờ mịt nhìn Thích Thiếu Thương, “Anh biết em ghét đoạn văn này đến mức nào không? Chia lìa thống khổ như vậy, sống không bằng chết. Nhưng Văn Tình đã đồng ý với em, cô ấy sẽ không rời xa em, nhất định sẽ không! Vì sao cô ấy gạt em? Vì sao gạt em? Cô ấy gạt em chuyện gì em đều không ngại, sao lại gạt em chuyện này? Vì sao!”

“Cô ấy không gạt em, không có.” Thích Thiếu Thương chạy nhanh đến ôm lấy cậu, trấn an, “Cô ấy chỉ là, thân bất do kỷ...”

Cảm giác Cố Tích Triều trong lòng run rẩy kịch liệt, rồi cả thân người mềm nhũn tựa như không còn xương sống, Thích Thiếu Thương biết, một phần của Cố Tích Triều, một phần sinh mệnh của cậu, đã theo Văn Tình chết đi, vĩnh viễn biến mất...

Trong lòng là người mình yêu thương nhất, vốn nên thỏa mãn, nhưng tâm can Thích Thiếu Thương lại đau thắt. Anh biết, đây không phải là thật, không phải là thật...

30. Chương 30: Trời Xuân Nở Rộ Là Vì Ai*

*Nguyên văn “Thiên vi thùy xuân” trong tác phẩm Họa Đường Xuân () của Nạp Lan Tính Đức, ám chỉ trời cao không có mắt

Khi Anh Lục Hà đến nhà của Cố Tích Triều và Văn Tình, Cố Tích Triều vừa thu xếp xong túi quần áo cuối cùng, ngoan ngoãn ngồi trên sàn nhà chờ cô. Đây là chuyện tốt, không phải sao? Ít ra cậu giống một người máy hoàn mỹ biết nghe lời chứ không phải một kẻ tâm thần điên loạn.

“Tích Triều, dọn xong đồ đạc rồi?” Anh Lục Hà nhìn thấy túi hành lý nho nhỏ, không thể tin vào mắt mình. Trời đất chứng giám, cho dù cô chỉ đi du lịch ba ngày hai đêm cũng sẽ không mang ít đồ dùng như vậy.

“Ừ,” Cố Tích Triều gật đầu, “Những thứ khác không muốn mang theo.”

Cậu từng chút từng chút nhớ lại những ngày tháng sống cùng Văn Tình.

Cậu nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp gỡ, có thể nói đó là một buổi hẹn tối tệ. Cậu thử học lái ô tô, không có giáo viên chỉ dẫn nên suýt chút nữa đã đụng phải Văn Tình đang đi ngang qua. Sau đấy là luống cuống giải thích. Văn Tình mặc chiếc váy dài trắng thuần, tóc xòa tung bay trong gió. Cậu đã nghĩ, người con gái này thật đẹp. Cậu theo cô lên xe bus, lại cùng cô đứng chờ trên đường, nhưng không có dũng khí nói một câu chào hỏi. Cho đến khi cô quay đầu lại chất vấn, “Anh theo tôi đã gần một giờ rồi, anh muốn gì?”

“Tôi chỉ muốn mời cô uống một tách cà phê.” Cậu nhỏ giọng nói, “Thật xin lỗi...”

Đương nhiên sau này Cố Tích Triều mới biết cô là con gái nhà giàu. “Đũa mốc hay đòi chọc mâm son.” Hoàng Kim Lân luôn mai mỉa cậu như thế. Nhưng Văn Tình không thèm để ý, cùng cậu rời khỏi nhà. Năm năm trôi qua, gắn bó bên nhau.

Kết thúc rồi...

“Tiểu học đệ, đi thôi.” Anh Lục Hà vỗ đầu cậu, “Tôi biết chuyện này rất tàn nhẫn, nhưng nếu cậu cứ ở đây mãi sẽ chết đó.”

“Tôi biết, tôi thường bị khó thở.” Cố Tích Triều quay đầu nở một nụ cười với Anh Lục Hà, dịu dàng và mang theo chút thương cảm, cơ hồ khiến người ta hô hấp không thông.

“Xin hỏi, ngài là Cố Tích Triều Cố tiên sinh?” Một nhân viên chuyển phát nhanh đứng trước mặt bọn họ, trong tay cầm một chiếc bánh ngọt thật lớn.

“Là tôi.”

“Thật tốt quá!” Người đó đặt hộp bánh ngọt lên tay cậu, “Đây là quà sinh nhật của ngài! Tôi nghĩ bạn gái của ngài đã quên đến lấy. Tôi thề với trời, cô ấy tra tấn thợ làm bánh ở tiệm chúng tôi suốt hai ngày, nếu tôi không đem đến, ông ấy sẽ tự tay hủy cái bánh, như vậy rất đáng tiếc! Tin tôi đi, nó là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ! Tiền đã thanh toán, vậy tôi xin cáo từ. A, sinh nhật vui vẻ!”

“Đừng mở ra!” Dựa vào trục giác của một người phụ nữ, Anh Lục Hà biết chiếc bánh này sẽ khiến cậu suy sụp! “Xin cậu...”

“Học tỷ, tôi phải mở...” Cố Tích Triều trình trọng đặt hộp bánh lên bàn, cẩn thận tháo từng miếng băng dán, mở hộp. Đó là một chiếc bánh ngọt được thiết kế tỉ mỉ hình một nhịp cầu, là hàng đặt riêng. —— Đó là toàn bộ đáp án.

Anh Lục Hà tuyệt vọng quay đầu đi nơi khác. Lúc nhìn Phó Văn Tình trút hơi thở cuối cùng, cô cũng không tuyệt vọng như thế.

Cố Tích Triều chống tay lên bàn, cậu muốn nở nụ cười, nhưng nụ cười còn chưa thành hình đã tiêu tan bởi vài tiếng ho khan, sau đó là tiếng khóc uất nghẹn.

Khi Anh Lục Hà rời khỏi căn phòng lạnh như băng ấy, Cố Tích Triều dựa người vào tường, nước mắt như một đứa trẻ. Cô lặng lẽ đóng cửa lại. Ít nhất, cậu ấy còn có thể khóc, không phải sao? Cô ngẩng đầu, mỉm cười với ánh dương trên cao, ánh dương thật chói mắt...

“Đừng bật đèn. Bộ dạng hiện tại của em nhất định rất kinh khủng...”

Căn phòng tối đen như mực. Đêm xuống rồi. Tay Thích Thiệu Thương khựng lại ở chỗ công tắc điện, anh đi đến ngồi cách Cố Tích Triều không xa. Trong bóng đêm, anh không thể nhìn rõ gương mặt cậu.

“Em luôn nghĩ, vì sao em và Văn Tình lại đi đến nước này? Nếu khi Văn Tình ra đi, em không nhìn thấy thì tốt rồi. Nhìn cô ấy chết đi, hình như bản thân cũng chết theo. Cô ấy cho dù sắp chết vẫn cảm thấy có lỗi vì không thể ở cùng em, cô ấy cam đoan không gặt em...”

“Tích Triều...”

Cố Tích Triều không nghe những gì Thích Thiệu Thương muốn nói, những lời an ủi cậu đã nghe quá nhiều. “Vì sao em lại nghi ngờ cô ấy chứ? Vì sao em nghi ngờ người con gái đã sống cùng mình suốt năm năm trời, thậm chí cô ấy một lòng muốn gả cho em, giao toàn bộ cuộc đời mình cho em. Thích Thiệu Thương, là em hại chết cô ấy! Là em hại cô ấy bị xe đụng, là em...”

“Là lỗi của em. Là em không có dũng khí, không xác định được tình cảm của mình, cũng không đủ lòng tin. Bất luận đối với anh hay với Văn Tình đều giống nhau. Em yêu hai người nhưng lại không tin hai người, trên thực tế, em chẳng tin gì cả, thậm chí không tin chính bản thân mình. Vì em luôn hoài nghi, luôn giữ trong lòng, cho nên, anh không sai, Văn Tình cũng không sai, là em sai. Bởi vì em căn bản không có khả năng yêu người khác, em thậm chí không thể yêu chính mình.”

“Tích Triều, đừng nghĩ như vậy. Văn Tình không sai, em cũng không. Là anh trước kia đã tổn thương em quá sâu, khiến em bị ám ảnh rồi đâm ra sợ sệt nghi ngờ. Bảo vệ mình là bản năng của mỗi người, không phải lỗi của em.”

“Giống nhau, giống nhau cả. Khi trước em đối với anh cũng không thẳng thắn. Cho nên anh tức giận, rồi chúng ta đoạn tuyệt. Nhưng Văn Tình, Văn Tình không phải anh, cô ấy vì không thể tuyệt tình, kết quả là mất đi tính mạng. Khi trước chúng ta ở bên nhau, ai cũng phản đối. Chính bản thân em cũng không nắm chắc. Cho nên em tự nhủ, đừng sa vào quá sâu. Thiếu Thương, trên người anh có một loại sức sống khiến người khác cảm thấy mình còn sống, còn hô hấp, còn nhịp tim đập, là những điều mà em luôn theo đuổi. Em đã lợi dụng anh, anh biết không? Cố Tích Triều, chính là một tên khốn kiếp tư lợi!”

“Tích Triều, em không thể nghĩ vậy! Em có thể hận anh, hận anh năm đó không sẵn sàng, hận anh chuyên quyền độc đoán, hận anh đã muốn khống chế nhất cử nhất động của em, hận anh đã đánh em. Em có thể hận Thiết Thủ cùng rất nhiều người khác, bọn họ nghi ngờ em, dùng thủ đoạn chia cắt chúng ta. Em thậm chí có thể hận cha mẹ không cho em một thân phận danh chính ngôn thuận như bao người khác, hận vận mệnh chưa bao giờ đối đãi tử tế với em, hận cả thế giới này! Nhưng em không thể hận bản thân mình!” Trong bóng đêm, đôi mắt Thích Thiếu Thương sáng ngời, nhưng dù là thế, Cố Tích Triều vẫn nhìn thấy sự tuyệt vọng của anh.

“Em sẽ không tự sát, em phải rời khỏi đây.” Cố Tích Triều lạnh lùng nói, “Em sẽ theo di nguyện của Văn Tình, rời khỏi nơi này, làm MSF. Có thể một ngày em sẽ thông suốt, cũng có thể vĩnh viễn không thông, nhưng em phải sống, em sẽ sống.”

“Em sẽ trở về chứ?” Thích Thiếu Thương biết mình đã không thể giữ cậu lại, không ai có khả năng giữ cậu nữa rồi.

“Trước kia em đã đọc qua một truyện, nói rằng Đức Phật khi truyền đạo, không bao giờ ở dưới trần thế quá ba ngày, sợ lưu luyến bụi trần. Đức Phật còn sợ tình, con người có thể không sợ sao? Con người... e rằng không ai có định tính cùng tuệ căn kia để vĩnh viễn tình duyên cả. Thiếu Thương, gặp được anh là duyên phận của chúng ta, em tin, em tin chúng ta có duyên. Nhưng mà, có duyên sẽ gặp, có tình sẽ ở bên nhau, sinh tử biệt ly, tất cả chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi.”

“Tích Triều, anh biết lời nói của anh giống một tên khốn. Nhưng anh tuyệt đối không để mình phải hối hận. Chuyện khiến anh phải hối hận cả đời, làm một lần là đủ rồi. Anh yêu em, Tích Triều, em biết không? Anh yêu em. Văn Tình đã chết, nhưng em còn có anh!”

“Không đáng...”

“Anh có xứng đáng hay không tùy em định đoạt, em có xứng đáng hay không phải để anh định đoạt!” Thích Thiếu Thương ôm lấy cậu, hướng phòng ngủ đi đến, “Hôm nay anh không muốn về, anh ở đây với em.”

Cố Tích Triều không phản kháng.

Đặt cậu trên giường, Thích Thiếu Thương chỉ lẳng lặng nằm cạnh.

“Anh...” Cố Tích Triều nghi hoặc xoay đầu nhìn anh.

Thích Thiếu Thương khẽ hôn lên trán cậu, cười nói, “Ngủ đi.”

Thích Thiếu Thương nhớ khi còn học đại học, Cố Tích Triều thức dậy sớm hơn anh rất nhiều, im lặng rửa mặt chải đầu thay quần áo, kéo anh ra khỏi giường, sau đó ra ngoài chạy bộ. Kỳ thực, Cố Tích Triều không biết, anh luôn sớm thức giấc, nhưng anh không rời giường mà cố tình nằm đó, lén nhìn cậu dọn dẹp phòng, chờ cậu thở hồng hộc kéo anh ngồi dậy.

Nhưng hôm nay, cậu không làm thế. Cậu chỉ im lặng thu dọn tất cả. Một câu “tạm biệt” vọng theo bóng dáng cậu khuất sau cánh cửa.

Thích Thiều Thương vùi đầu trong chăn, một giọt lệ rơi xuống gối.

31. Chương 31: Vĩ Thanh – Ba Năm

Trong ba năm có thể làm rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều việc. Những việc này, một người ngồi trong phòng làm việc, im lặng vẽ bản thiết kế sẽ không thể tưởng tượng ra được.

Thì ra thế giới lại lớn như thế. Nơi nơi đều là bệnh nhân cùng tai họa.

Khi Cố Tích Triều ở Tây Lương đã gặp một cô bé 15 tuổi mắc bệnh nan y của thế kỷ – AIDS, mẹ em cũng thế, nhưng không phải truyền nhiễm từ mẹ sang con. Câu chuyện muôn thuở, người mẹ thủ tiết một mình nuôi con gái, vì lo cho con mà phải bán thân mình. Sau khi mẹ mắc bệnh, người con một lòng muốn cứu mẹ. Tuy nhiên, một cô gái không một đồng lót túi, không được ăn học, ngoại trừ thân thể của chính mình, em còn có gì khác?

Sau khi hai người mất, Cố Tích Triều cả ngày đứng trên đỉnh núi Bạch Vân, lòng chột rơi vào khoảng không hiu quạnh. Đó là cảm giác bất lực khiến người ta tuyệt vọng, nhưng cũng thúc đẩy cậu hăng hái hơn trong công việc.

“Em thường nghĩ, vận mệnh của một người có phải đã sớm được định sẵn? Bất luận chúng ta cố gắng đi trên con đường của mình bao nhiêu, sẽ đều bị một bàn tay vô hình dẫn dắt, kiềm hãm. Em không hy vọng thấy họ chết, em muốn họ sống thật hạnh phúc, cho dù chỉ hai mẹ con với nhau. Họ xứng đáng được ông trời đối đãi tốt hơn. Nhưng không được, em bất lực, không giúp được họ. Có lẽ ông trời cũng không thể. Em không biết còn bao nhiêu con người như thế, nhưng em không thể dừng, đến bên họ sớm một ngày tốt một ngày, cho dù giúp họ không được, cứu họ không được, ít nhất có thể để họ trải qua ít đau khổ hơn, chết trong danh dự.”

Đó là lá thư đầu tiên Cố Tích Triều viết cho Thích Thiều Thương từ Tây Lương. Mỗi liên hệ như vậy duy trì đã ba năm. Thích Thiều Thương vẫn biết Cố Tích Triều đi qua nơi đâu, nhưng vẫn không có cách nào tìm được cậu.

Lời hứa của Cố Tích Triều, vĩnh viễn không để người khác lo lắng vì cậu mất tích nữa.

Từ Tây Lương đến Mông Cổ, từ Đại Kim đến Đại Tống, trải qua ba năm, cậu càng ngày càng đến gần Biện Kinh, nhưng vẫn không có ý định quay về. Có lẽ cậu thích cuộc sống phiêu bạt như thế. Sau khi cứu trợ nạn nhân động đất, chữa trị cho họ, cậu còn giúp họ xây dựng lại nhà cửa, lấy lại lòng tin đối mặt với tai họa phía trước. Không chỉ làm bác sĩ chữa bệnh, còn kiêm luôn vai trò của bác sĩ tâm lý. Ở Mông Cổ xây quốc lộ một thời gian khiến cậu hiểu rõ, thì ra ngoài kiến trúc sư, cậu làm công nhân đường xá cũng xuất sắc như vậy.

“Tiểu Thảo nói sau này lớn lên sẽ gả cho em, ơn cứu mạng báo không xong nên lấy thân báo đáp. Đứa nhỏ quý quái này ăn nói linh tinh... Hôm nay gặp một kiến trúc sư không biết từ đâu đến, bản thiết kế có thể so với chữ như gà bới. Đến một vùng nghèo khó mà lừa tiền, lại còn dám tự xưng là nhà từ thiện. Em thật sự không vừa mắt nên đã tự mình vẽ bản thiết kế, thì ra kĩ năng phác thảo chưa mai một nhiều lắm. Bất luận là chuyện gì, anh không làm, anh xem thường, nhưng có người cầu còn không được. Vậy nên, có kẻ từ quan về quê, có người đêm ngày đèn sách đi thi. Những lời này quả không sai chút nào. Nhưng mà không ngờ, đã lâu như vậy rồi, ba chữ ‘Cố Tích Triều’ ở trong giới kiến trúc vẫn còn chút cân nặng. Có chút há hê... Nói không quan tâm chính là nói dối.”

“Hôm nay về quê, thấy cậu mợ tuổi đã cao. Nhiều năm rồi, cảm giác đối với bọn họ cũng nhạt nhòa tựa sương khói, có lẽ mình chưa hề hận họ. Lúc trước bức em đến đường cùng, bức em không thể không tự tay đốt đi thư trúng tuyển vào khoa chính trị quốc gia ở Đại Học Biện Kinh, bởi vì năm đó em mới 16 tuổi,

cần bản không thể gánh được khoản học phí cao như thế. Em đã quên, quê em cũng là một vùng đất cần cỗi, họ bức em đến không còn đường đi là bởi chính họ cũng không có đường. Huống chi, họ còn có con. Ô nhiễm nhiều năm, môi trường và mạch nước ở đây càng ngày càng kém, hai người con trai của cậu mợ đã chết, họ giờ chỉ là hai ông bà lão không nơi nương tựa. Em thay họ sửa chữa phòng ốc, để lại một số tiền, đào giếng nước mới. Em nghĩ, em sẽ chăm sóc họ suốt quãng đời còn lại, nhưng... sẽ không quan hệ với họ. Có những người không có duyên làm người thân, như em, như họ. Miễn cưỡng chỉ gây thêm phiền phức cho hai bên. Nên, em mượn tên anh, chắc anh không để ý.”

“Thích Thiếu Thương đâu?” Anh Lục Hà gõ gõ bàn làm việc của Nguyễn Minh Chính, hỏi. Trước giờ cô luôn không hợp với người con gái xinh đẹp trước mặt cho lắm. Cô thích Cố Tích Triều ghét Thích Thiếu Thương, còn Nguyễn Minh Chính hoàn toàn ngược lại.

Lần này, Nguyễn Minh Chính chán ghét tròng mắt liếc văn phòng bên trong, nói: “Đang vui sướng điên cuồng với thư và ảnh chụp của người nào đó.”

Anh Lục Hà đương nhiên vô cùng hài lòng với câu trả lời này, cười đi vào. “Thích Thiếu Thương!” Lập tức giật ảnh chụp anh đang ôm trong ngực, sau đó kêu lên thán thiết, “Tiểu học đệ! Trời ơi! Mặt mũi bám đầy đất thể này, tóc xơ xác thể này, đen, gầy thể này! Cậu ấy còn mặt mũi đi chụp ảnh?! Tôi biết giấu cái mặt mình ở đâu đây?”

“Trả lại cho tôi!” Thích Thiếu Thương lập tức giật lại, “Cậu ấy cũng chẳng phải chồng chị, chị quản cái gì? Tôi cảm thấy rất tốt, tinh thần cậu ấy rất tốt. Nhưng mà bên đó thức ăn không ngon, tôi rất lo cho dạ dày của cậu ấy, lại kén ăn...” Ba năm qua, Thích Thiếu Thương nhiễm một cái tật xấu, chính là chỉ cần nói đến chuyện liên quan đến Cố Tích Triều, anh sẽ trở thành một bà già hay ca cẩm, hoặc là một con gà mái “cục tác” suốt ngày.

“Hừ! Nếu không phải nhờ đức cậu, dạ dày cậu ấy lại thảm hại đến vậy sao?” Anh Lục Hà khinh bỉ tròng mắt liếc anh. Cô không lúc nào quên đã kích Thích Thiếu Thương. Cái này gọi là thù bị cướp tình, không thể đội trời chung! “Có bản lĩnh thì thuê một nhóm đầu bếp chuyên nghiệp theo cậu ấy nấu ăn mỗi ngày!”

Thích Thiếu Thương mặc kệ cô. Không nên cùng phụ nữ tranh chấp, nhất là loại phụ nữ không buông tha cho người khác như Anh Lục Hà. Đời người đâu có nhiều thời gian đến thế. “Anh học tỷ hạ mình đến chỗ tôi có chuyện gì?”

“Vào!” Anh Lục Hà ném thiệp cưới đến trước mặt anh, “Mang tiền đến là được, người không đến không sao.”

Thích Thiếu Thương mở thiệp cưới, là hôn lễ của Anh Lục Hà và chồng tương lai của cô hai tháng sau. “Anh học tỷ, có phải chị thiếu tiền tổ chức hôn lễ không? Sớm thế này đã phát thiệp cưới vợ vét tiền của rồi? Cần bao nhiêu? Nói tôi một tiếng, tôi sẵn sàng cho mượn...”

Anh Lục Hà thấy anh đùa cợt, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ đắc cang tiểu nhân, tức giận mắng một câu “Ngu ngốc!” rồi xoay người bỏ đi.

“Học tỷ muốn kết hôn, thật sự thấy mừng cho chị ấy. Em cũng nhận được thiệp mời, chị ấy nói chị ấy không thể chờ em nữa. Nếu chị ấy không lấy chồng bây giờ, sau này nhất định sẽ sinh ra những đứa con thiếu năng. Em đang xem bảng giờ giấc công tác, đội trưởng nói lần này có thể phải vượt biển, em đang nghĩ không biết mình có bị say tàu hay không. Lần trước từ trên núi xuống, đường trường dần xóc khiến em nôn mửa suốt, bị bọn họ chế giễu cả ba ngày. Lần này em nhất định phải chuẩn bị thật tốt.”

Tích Triều, em có thể trở về không? Cánh chim trời khi nào thì mỗi một? Thích Thiếu Thương không biết chắc. Cố Tích Triều không trả lời vấn đề này, nhưng cuối thư có hỏi một câu, “Trung thu năm nay, không biết trăng có tròn không?”

Chớp mắt đã đến hôn lễ của Anh Lục Hà, áo cưới trắng thuần tôn thêm dung mạo tuyệt diễm, khiến mọi người không thể không đưa mắt nhìn. Nhất thời, Thích Thiếu Thương quên mất người phụ nữ đẹp mê hồn này chính là người hay nói với anh những câu độc địa.

“Chúc mừng chúc mừng!” Thích Thiếu Thương hào hứng kéo tay chú rể, lắc mạnh, “Cám ơn anh đã vì toàn bộ đàn ông trên thế giới mà hy sinh như thế! Tình cảm cao thượng của anh sẽ vĩnh viễn được lưu vào sử

sách!”

Chú rể cười xấu hổ, cô dâu lại không khách khí, vén áo cười, giày cao gót 2 tấc chuẩn xác đạp lên giày da mới tinh bóng loáng của Thích Thiếu Thương. Sau đó, cô vờ như không có việc gì, cười dịu dàng tiếp khách.

“Tiểu học đệ!” Không đến ba phút đồng hồ sau, Anh Lục Hà hét to một tiếng, “Cậu rốt cuộc cũng quay về rồi!” Cô cao hứng nhảy cẫng lên ôm cổ cậu. Niềm nở như thế, khiến mọi người đều lo lắng, không biết giây tiếp theo cô dâu có nắm tay người con trai này mà bỏ trốn hay không. “Ông xã, ông xã mau đến đây, là tiểu học đệ của em!” Hoàn hảo, giây tiếp theo, cô gọi chồng mình đến, hoàn hảo! Mọi người đều nhẹ nhàng thở phào.

“Cố Tích Triều?” Chú rể cười cười, đôi mắt sáng như sao chẹt lóe sau cặp kính, “Nghe danh đã lâu.”

“Khách khí.” Cố Tích Triều khẽ cười, nhẹ vuốt má Anh Lục Hà, “Học tử, chúc mừng.”

“Học tử cậu khen cậu như rồng như phượng.” Chú rể đối với Cố Tích Triều rất quen thuộc dù chỉ mới vừa gặp mặt, “Tôi còn nhớ lần đầu tiên mở miệng hẹn cô ấy, cậu biết cô ấy cự tuyệt tôi thế nào không? ‘Anh?’ Cô ấy đánh giá tôi một lượt, ‘Diện mạo không bằng tiểu học đệ, tài hoa không bằng tiểu học đệ, cao cũng không bằng luôn, anh sao? Hừ!’ Từ đó về sau, tôi phải tốn bao nhiêu công sức mới có được cô ấy.”

Cố Tích Triều mang ý cười nồng đậm nhìn Anh Lục Hà, thấy chút ngượng ngùng thoảng trên gương mặt kiều diễm của cô. Anh Lục Hà xấu hổ vô cùng, thấy Thích Thiếu Thương đi tới, nhẹ nhàng thở phào, kéo chồng đi chỗ khác.

“Đã quay về?”

“Ừ, đã quay về.”

“Còn đi nữa?”

“... Tạm thời chưa biết.”

“Đừng đi, được không?”

“... Được.”

“Tích Triều, anh yêu em.”

“Em biết...” Cố Tích Triều nắm tay anh kéo ra khỏi đám đông, “Em cũng vậy...”

“Cái gì? Tích Triều, em nói gì?” Thích Thiếu Thương mừng như điên, nắm chặt đầu vai cậu lắc mạnh.

“Tôi sắp ném cầu hoa đây, mọi người chuẩn bị đi! Một, hai, ba!”

“Bộp!” Cầu hoa thật to vượt qua đám đông đập thẳng vào mặt Thích Thiếu Thương.

Đừng xem thường thể lực của một nữ bác sĩ! Đây là kết luận Cố Tích Triều đã rút ra sau ba năm. “Ngốc nghếch...” Cậu thần nhiên nở nụ cười.

Trung thu năm nay, trăng đặc biệt tròn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-tin-rang-co-duyen>